

ΓΕΦΥΡΕΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

Στη διαπασών

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

ΓΕΦΥΡΕΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

Στη διαπασών

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

ΓΕΦΥΡΕΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΣΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Το μήνυμα, μυθιστόρημα για νέους, 2001

Οι Εννέα Καίσαρες, μυθιστόρημα για νέους, 2004

Ποιος απήγαγε τον Αϊ-Βασίλη;, βιβλίο για παιδιά, 2007

Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας, μυθιστόρημα για παιδιά, 2008

Στη διαπασών, μυθιστόρημα για νέους, 2009

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

στη διαπασών

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

© Copyright Βασίλης Παπαθεοδώρου – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2009

Έτος 1ης έκδοσης: 2009

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σε λιθοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

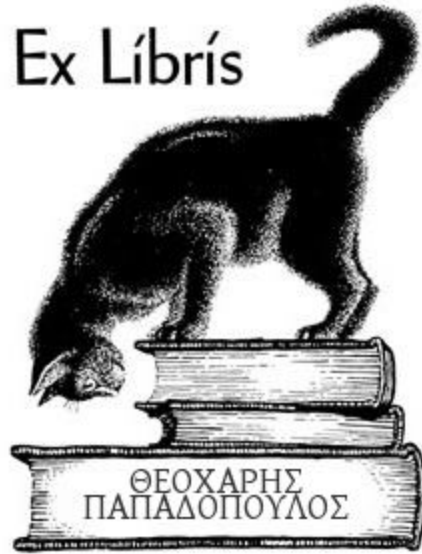
T: 210-330.12.08 – 210-330.13.27 F: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-5298-6

Ex Libris

«The house of the rising sun»

The Animals

Πατάω το play. Με το που αρχίζουν οι πρώτες νότες, βάζω τη μουσική στη διαπασών.

«The house of the rising sun...»

Στην αρχή νόμιζα πως μιλούσε για son (γιος), μετά κατάλαβα ότι μιλούσε για sun (ήλιος). Βέβαια κάποιος μου το εξήγησε αυτό παλιότερα, δεν το είχα βρει από μόνος μου, δεν έφταναν μέχρι εκεί τα αγγλικά μου, να καταλαβαίνω κι όλα τα τραγούδια. Παρ' όλα αυτά προσπαθώ κάποια κομμάτια που μου αρέσουν να τα καταλαβαίνω, να τα αισθάνομαι πιο πολύ. Και το «The house of the rising sun» είναι ένα από αυτά. Ίσως γιατί είναι το κομμάτι της ζωής μου.

Μπορεί βέβαια να μιλά για τη Νέα Ορλεάνη και όχι για τα Καμίνια, που ζω εγώ, αλλά, απ' όσο ξέρω, πριν κάποια χρόνια η Νέα Ορλεάνη καταστράφηκε από τυφώνα ή κάτι τέτοιο και φαντάζομαι ότι θα έμοιαζε πιο πολύ στα Καμίνια, όταν πλημμυρίζουν από τη βροχή.

Κι έτσι να μην έχει το πράγμα όμως, οι ομοιότητες είναι φοβερές. Η μητέρα μου είναι μοδίστρα, όπως και στο τραγούδι δηλαδή, και ο πατέρας μου, συγγνώμη ο πατριός μου, παίζει στον ιππόδρομο και στους παπατζήδες του Πειραιά. Και όταν δεν παίζει τα λίγα που βγάζει από την οικοδομή τις φορές που τον φωνάζουν για δουλειά, τότε μεθά και είναι ευχαριστημένος από το ποτό. Α, και δέρνει.

Συγγνώμη, τα λέω λίγο μπερδεμένα, το καταλαβαίνω. Ξέρω ότι δεν μπορώ να βάλω σε μεγάλη τάξη τις σκέψεις μου, μάλλον τις βάζω στο μυαλό μου και μετά δεν μπορώ να τις βγάλω με τάξη, αλλά... τέλος πάντων, καταλαβαίνετε τι θέλω να πω.

Πάντως αυτό το τραγούδι μου αρέσει πολύ και το λέω αυτό γιατί κάπου μέσα στους στίχους του λέει: *Μητέρα, πες στα παιδιά σου να μην κάνουν αυτά που έκανα εγώ, να μην περάσουν όλη τους τη ζωή στην αμαρτία και τη μιζέρια...*

Ε, αυτό λοιπόν θέλω να σας πω κι εγώ από την αρχή...

TRACK 2
«Satisfaction»
Rolling Stones

Η μουσική είναι η ζωή μου. Χαίρω πολύ, θα πείτε, σιγά το πράγμα, όλοι αυτό λένε. Ναι, Ο.Κ., αλλά εμένα είναι η ζωή μου. Καταλαβαίνετε; Δεν μπορώ να κάνω χωρίς τη μουσική. Δεν ξέρω πώς να το περιγράψω, αλλά είναι σαν να βυθίζομαι στον πάτο της θάλασσας και ξαφνικά να δίνω έτσι μια με τα χέρια μου και να ξαναβρίσκομαι στον αφρό. Σαν να σβήνω σιγά σιγά και να ξαναγεννιέμαι ακούγοντας κάποιο τραγούδι. Η μουσική μου δίνει ενέργεια, αδρεναλίνη, ορμή. Μάλιστα μου παραδίνει ορμή, πιστεύω ότι με σπρώχνει να κάνω... Ε, πώς να το πω;... Να κάνω πράγματα. Τι πράγματα; Από το να οδηγήσω πιο γρήγορα το μηχανάκι μέχρι... να δείρω, για παράδειγμα. Η μουσική με κινεί, με κατευθύνει, μου δίνει ρυθμό. Ναι, αυτό είναι, επιτέλους βρήκα τις λέξεις: Μου δίνει ρυθμό. Γι' αυτό και προτιμώ ροκ τραγούδια, με μπάσα και ηλεκτρικές κιθάρες και ντραμς, τραγούδια με μπιτ. Με κάνουν και συνδυάζω το ρυθμό τους με τις πράξεις μου, μου δίνουν κίνηση.

«Θα το βάλεις καμιά ώρα πιο σιγά; Μας έχεις πάρει το κεφάλι!»

Αυτός είναι ο πατριός μου, που φωνάζει από το μέσα δωμάτιο. Παρόλο που στο σπίτι είναι και η μητέρα μου και τα ετεροθαλή αδέρφια μου –η Μαίρη, δεκατριών, και ο Νικόλας, τέσσερα–, μόνο αυτός μου φωνάζει. Όλη η γειτονιά ακούει σκυλάδικα στη διαπασών, ακόμα και το μεσημέρι, που και καλά πέφτουν όλοι για ύπνο, ακόμα και στις έντεκα το βράδυ, και στις δώδεκα μερικές φορές, αλλά αυτό δεν ενοχλεί κανέναν. Μόλις ακουστεί ξένο τραγούδι, ξαφνικά όλοι ενοχλούνται.

Τι έλεγα; Α, ναι, ότι η μουσική είναι η ζωή μου. Καλά, βλέπω κάτι χαζογοκομενίτσες, εμο και καλά, να μασάνε και να ξεμασάνε την τσίχλα τους και να κουνάνε το κεφάλι τους σαν σπαστικές στη στάση και μέσα

στο λεωφορείο, και να βάζουν τα πόδια τους στο απέναντι κάθισμα, εκεί που σε λίγο θα κάτσει μια γιαγιά –και καλά η μαγκιά– και να κάνουν ότι την έχουν καταβρεί με το τραγούδι –και καλά– και σε λίγο να τραβά η μια τα ακουστικά της άλλης και να τη ρωτά: «Γεωμετρία έκανες;» Το ξενέρωμα! Άστε το, κορίτσια, άλλη φορά.

Ενώ εγώ είμαι συνεπής. Ούτε Γεωμετρία κάνω, ούτε το παίζω ότι δήθεν πεθαίνω με το τραγούδι. Τη βρίσκω μόνο όταν το τραγούδι τα σπάει. Αλλά να τα σπάει κανονικά!

Και το «Satisfaction» τα σπάει! Φαντάσου, φίλε μου, ότι είναι, ξέρω γω, σαράντα, πενήντα χρονώ τραγούδι και ακούγεται και τώρα. Εντελώς κλάσικ! Και μιλάει για έναν τυπά που δε βρίσκει ικανοποίηση σε τίποτα. Σαν εμένα δηλαδή. Κι αυτός φαίνεται θα έχει τους λόγους του για να μην τον ευχαριστεί τίποτα, δεν ξέρω ποιους, αλλά σίγουρα θα έχει.

Εγώ, ας πούμε, ζω με τη μητέρα μου, τον πατριό μου και τα δυο ηλίθια. Πατέρα πραγματικό δε γνώρισα. Τώρα τι έγινε, θα σας γελάσω, δε θέλω και να πολυρωτάω, γιατί η μητέρα μου ψιλοείναι άρρωστη, με καρδιά. Και είναι τόσο νέα! Ούτε σαράντα. Πιστεύω πάντως ότι μάλλον την παράτησε, μας παράτησε κάποτε, πολύ νωρίς. Η ίδια λέει ότι σκοτώθηκε σε τροχαίο, αλλά μάλλον δε θα είναι αλήθεια, γιατί κάπου τη χάνει την ιστορία και της βγαίνει κάπως αλλιώς κάθε φορά. Μία από τις λίγες αναμνήσεις πάντως που έχω απ' όταν ήμουν μωρό είναι να μου τραγουδά η μάνα μου το «Κόκκινο γαρίφαλο». «Κόκκινο γαρίφαλο» όταν με κοίμιζε, το ίδιο όταν με τσίριζε ή όταν με ξύπναγε. Ίσως γι' αυτό νιώθω τόσο δεμένος με το τραγούδι, ξέρω γω; Γιατί δεν έχω και τίποτε άλλο από τα παιδικά μου χρόνια. Αλλά από την άλλη το «Κόκκινο γαρίφαλο» είναι ένα ήρεμο τραγούδι, εμένα μου αρέσουν τα άγρια. Μπα, κάτι άλλο θα είναι, που δεν μπορώ να θυμηθώ.

Η μητέρα μου, η κυρα-Ελευθερία της γειτονιάς, είναι μοδίστρα, σας το έχω ήδη πει αυτό. Παλιά καθάριζε σε ένα γραφείο και σε σπίτια, αλλά έπαθε αυτό με την καρδιά της και τη διώξανε. Έτσι κάθεται από το πρωί μέχρι το βράδυ στο σπίτι ράβοντας. Ζωή κι αυτή! Να σου 'ρχονται όλες οι χοντρές της γειτονιάς και να νομίζουν ότι είναι ΤΑ μοντέλα. Και να φωνάζουν ότι το ρούχο τις παχαίνει. Το ρούχο παχαίνει τις φάλαινες, καταλαβαίνετε; Πάντως η μητέρα μου δουλεύει σαν το σκυλί και μου δίνει

χαρτζιλίκι κρυφά από τον πατριό μου, ο οποίος παλιότερα μου έδινε ξύλο, ενώ τώρα δε μου δίνει σημασία.

Τον Τάκη, τον πατριό μου, τον μισώ. Αλήθεια, ναι, στην κυριολεξία τον μισώ. Πρώτα πρώτα είναι ένα ρεμάλι και μισό, ό,τι βγάζει από την οικοδομή πάει και το παίζει στο Στοίχημα, στον ιππόδρομο, στα χαρτιά, παντού. Και πάντα βγαίνει χαμένος. Τώρα εσείς που το διαβάζετε αυτό πείτε μου: Είναι δυνατόν να παίζει κάποιος κάθε μέρα τα λεφτά του και να βγαίνει πάντα χαμένος; Δηλαδή να μην κερδίσει ούτε μία φορά; Ούτε με τις πιθανότητες δηλαδή; Ε, φαίνεται πως είναι. Επιπλέον δεν καταλαβαίνω πώς ο Μικ Τζάγκερ είναι εβδομήντα χρονώ, αδύνατος και χτυπιέται στο χορό κι αυτός, κοντά γιος του, δεν μπορεί να σηκώσει την κοιλιά του. Μιλάμε ο άνθρωπος είναι να κάνεις εμετό. Παλιά έδερνε εμένα, παλιότερα τη μητέρα μου. Μετά έπιασε τα αδέλφια μου, αλλά μ' αυτά του περνούσε γρήγορα και τα χάιδευε κατόπιν. Όμως η γειτονιά τον πήρε από κακό μάτι, ενώ όλοι δέρνονταν μεταξύ τους –αυτό το ήξερα–, φαίνεται ότι ο μόνος που ακουγόταν ήταν ο Τάκης. Έτσι το ψιλοσταμάτησε και τώρα, όταν μεθά και δεν ξέρει τι να κάνει, πάει και ρίχνει καμιά φόλα σε κάνα σκυλί, να σταματήσει να γαβγίζει. Αν έριχνε φόλα στη μισή γειτονιά, που την αξίζει κιόλας, ίσως και να τον ψιλοσυμπαθούσα, τώρα στα σκυλιά που έρχονται και σου χαϊδεύονται και τα χαϊδεύεις, να πας την άλλη μέρα και να τους ρίξεις φόλα, ε, αυτό πάλι τι είναι; Πάντως, απ' ό,τι φαίνεται, το ποτό παίζει τον ίδιο ρόλο γι' αυτόν όπως η μουσική για μένα. Μόνο που εγώ δε σκοτώνω σκυλιά.

Τέλος, μένουν τ' αδέλφια μου, η Μαίρη, που πάει στη Δευτέρα Γυμνασίου, και ο μικρός Νικόλας. Η Μαίρη με μισεί, θέλει να φύγω από το σπίτι, να πάω στο διαμερισμάκι από πάνω μας, που το έχουμε για αποθήκη, για να έχει το δωμάτιο μόνη της και να μην κοιμάται με τον Νικόλα, που συνεχίζει να κατουριέται και να κλαίει τα βράδια. Για ένα κορίτσι δεκατριών χρόνων αυτός είναι καλός λόγος για να μισεί το μεγάλο του αδελφό, που δεν είναι και κανονικός του αδελφός, για να πούμε και του στραβού το δίκιο. Πιστεύω ότι αν αύριο έφευγα και της άφηνα το δωμάτιο, θα με λάτρευε, άλλωστε δεν της μένει κι άλλος λόγος για να μη με πηγαίνει.

«Μαιρούλα μου, είμαστε οικογένεια», της λέει η μάνα μου, «μια οικογένεια πρέπει να ζει μαζί κι αγαπημένη», και η Μαιρούλα τσαντίζεται ακόμα περισσότερο.

Α, ρε, κυρα-Ελευθερία, μόνο εσύ θέλεις να βλέπεις την οικογένεια...

«Θα το κλείσεις επιτέλους ή θα μπω μέσα;»

Ο Τάκης. Πάλι. Μεθυσμένος... Το έκλεισα για να αποφύγω τα παρακάλια της μάνας μου να «δώσω τόπο στην οργή». Πήρα το σκούφο μου και το μπ3 μου και βγήκα έξω χτυπώντας την πόρτα πίσω μου. Έδωσα τόπο σ' αυτούς. Να δω τι θα τον κάνουν!

TRACK 3

«I don't like Mondays»

Boomtown Rats

«**⊕** ανάση... Θανάσηηη... Έλα». «Έρχομαι, ρε, σκάστε!»
«Μπουμ!»

Έφυγα γρήγορα γρήγορα από το σπίτι, Δευτέρα πρωί, στις οχτώ και μισή, προσπερνώντας τα «Να προσέχεις» και τα «Καλή βδομάδα να 'χεις» της μητέρας μου με ένα αδιάφορο «Ναι, ναι, καλά...». Βγήκα στο δρομάκι, όπου με περίμεναν, όπως κάθε Δευτέρα, ο Παντελής κι ο Τάσος με τα μηχανάκια τους για να πάμε «σχολείο». Όπου βέβαια «σχολείο» είναι η καφετέρια, καμιά δεκαριά λεπτά πιο κάτω. Σήμερα οι κολλητοί μου είχαν διαγώνισμα στο «φεύγα» και το «πλακωτό», ενώ εγώ θα κάπνιζα πάλι καμιά δεκαριά τσιγάρα μέχρι να φύγουμε. Μετά θα πήγαινα λίγο από το σχολείο, κάνα δεκάλεπτο δηλαδή, και θα έβρισκα τον απουσιολόγο στο διάλειμμα. Θα τον απειλούσα να συνεχίσει να μη μου βάζει απουσίες, με αντάλλαγμα την τεράστια εύνοιά μου, ότι δε θα τον πειράζει κανένας όσο εγώ είμαι στο σχολείο. Τέλος πάντων, αυτός καταλάβαινε ότι δε θα τον πείραζα κυρίως εγώ κι αυτό μου αρκούσε, γιατί έκανα τη δουλειά μου. Ο περσινός απουσιολόγος είχε βρεθεί με ένα χέρι σπασμένο, γιατί, δυστυχώς γι' αυτόν, ήταν πολύ τυπικός και μου έβαζε όλες τις απουσίες, με αποτέλεσμα να μείνω στην ίδια τάξη. Αυτό βέβαια δεν είχε γίνει ευρύτερα γνωστό στο σχολείο, θέλω να πω ότι δε με βράβευσαν σε καμία εθνική γιορτή για τον ηρωισμό μου, μαζί με όλους τους άλλους που έπαιρναν τους επαίνους, αλλά, να μην το παινευτώ, το είχαν μάθει όλοι όσοι χρειαζόταν. Από την άλλη βέβαια και καμιά απουσία να μην είχα, πάλι θα έμενα στην ίδια τάξη, όπως είχε συμβεί και πρόπερσι, γιατί δε θα πέρναγα κανένα μάθημα...

«I don't like Mondays» λοιπόν, όπως και όλες τις άλλες μέρες, δε μου κάνει και καμιά σημαντική διαφορά η Δευτέρα, αλλά αφού το λέει το τραγούδι, έτσι θα 'ναι. Το βάζω κάθε αρχή της εβδομάδας στο ξυπνητήρι μου, ειδικά αυτό το κομμάτι, για να σηκωθώ το πρωί. Καλά, μιλάμε τα σπάει κανονικότατα. Είναι για ένα κορίτσι που ξαφνικά του τη βιδώνει και σηκώνεται μια Δευτέρα, πάει στο σχολείο του και καθαρίζει όσους βρει μπροστά του. Με εκφράζει απόλυτα δηλαδή. Γιατί να πηγαίνω κι εγώ κάθε μέρα και να βλέπω αυτές τις μούρες, δε λέει. Πρώτα απ' όλα είμαι δύο χρόνια μεγαλύτερός τους, κανονικά θα πήγαινα Δευτέρα Λυκείου, ενώ είμαι στην Τρίτη Γυμνασίου. Καταλαβαίνετε, είμαι σε εντελώς άλλο σχολείο δηλαδή. Όλοι οι φίλοι και οι γνωστοί μου, και μη φανταστείτε ότι ήταν πολλοί, τέλος πάντων αυτοί που έλεγα κάνα δυο κουβέντες, σηκώθηκαν και πήγαν στο Λύκειο. Έτσι έμεινα ο μόνος μεγάλος σε μια τάξη από χαζά. Και να μην το συζητήσω και το άλλο, άσε καλύτερα, τα τρία τέταρτα δεν είναι καν Έλληνες. Είναι κάτι κωλοξένοι από κάτι απίθανα κράτη, που μας έρχονται, μας παίρνουν τις δουλειές, μας παίρνουν τα σχολεία και το παίζουν και καλά ενδιαφέρον να μάθουν. Αυτό με τις δουλειές δεν το λέω μόνο εγώ, το λέει κι ο Τάκης, και ίσως είναι και το μόνο σωστό που λέει. Όχι βέβαια ότι αν έλειπαν οι ξένοι από την οικοδομή, ο Τάκης θα σκοτωνόταν στη δουλειά, πάλι θα κωλοβάραιγε και θα μπεκρούλιαζε, αλλά τουλάχιστον τώρα έχει και κάποιο λόγο.

Και το ωραίο είναι ότι όλοι αυτοί οι ξένοι μιλούν πια σαν Έλληνες! Φοβερό, δεν μπορείς να τους ξεχωρίσεις από μας. Μερικοί μιλάνε και καλύτερα από μας, οι πιο σπασίκες, και καλά για να μην ξεχωρίζουν. Άσε τα ονόματά τους, όλους τους λένε Λάμπη, Έκτορα, Μανόλη, έτσι, χωρίς επίθετο. Έχω έναν στην τάξη που τον λένε Γιάννη, ενώ το κανονικό του όνομα είναι Κιορχασάνι Ταουλάντ! Απίστευτο! Και να σκοτώνονται για το ποιος θα πάρει τον καλύτερο βαθμό και ποιος θα πει το μάθημα. Πού; Στο σχολείο...

Τους μισώ κι αυτούς, και το σχολείο, και τους καθηγητές και όλα. Το μόνο παρήγορο είναι ότι κάποιοι από αυτούς τους αλήτες τους ξένους, που κάνουν παρέα με κάποιους από μας, έχουν αρχίσει να φιλοξυπνάνε και να κάνουν κι αυτοί πλάκες και χαβαλέ γράφοντας τα μαθήματα. Τραβάνε ασ πούμε κάνα βιντεάκι με καμιά συμμαθήτρια να φιλά το αγόρι

της και μετά της λένε ότι θα το δείξουν στους δικούς της, κλοτσάνε την πόρτα της τουαλέτας και παίρνουν βίντεο αυτόν που κάθεται εκεί μέσα, ε, τέτοια πράγματα, όχι κάτι χοντρό. Βασικά φοβούνται μην τους διώξουν από τη χώρα κι έτσι κάθονται στ' αυγά τους. Πάντως αυτοί που κάνουν πλάκες κι έχουν ξεψαρώσει είναι καλά παιδιά... ε, όχι, εννοώ δεν είναι τόσο κακοί όπως οι άλλοι.

«Πάρ' τη φραπεδούμπα σου και κοίτα πώς θα παίξει ο πρωταθλητής», μου είπε ο Παντελής σπρώχνοντάς μου τον καφέ.

«Καλάααα, στο τέλος δε θα ξέρεις πού να κρυφτείς», του απάντησε ο Τάσος στρίβοντας τσιγάρο.

Αυτές ήταν σχεδόν και οι μόνες λέξεις που ανταλλάξαμε από το πρωί. Γι' αυτό τους πηγαίνω τους κολλητούς μου. Με δυο λέξεις είναι σαν να τα έχεις πει όλα, δεν αρχίζουν το μπούρου-μούρου και την κλάψα, ότι και καλά «Άσ' τα, έχω πρόβλημα» και κάτι τέτοια. Δυο λέξεις κι ο ένας έχει καταλάβει τον άλλο. Παρόλο που τους ξέρω κάτι μήνες τώρα, έτσι πήγε από την αρχή: Να βγαίνουμε, να παίζουμε κάνα τάβλι και να περνάμε καλά. Άλλωστε το σημαντικό είναι να τα περνάς καλά, γι' αυτό είναι και οι κολλητοί, όχι για να σε πρήζουν με τα προβλήματά τους.

Ο Παντελής κι ο Τάσος έχουν φιλοβουλευτεί, και μπράβο τους. Ο ένας πάει σε μια τεχνική σχολή για υδραυλικός κι ο άλλος για ψυκτικός. Μαγκιά τους, σε κάποια χρόνια θα βγάζουν πολύ χρήμα. Τώρα γιατί δεν πάω κι εγώ για ηχολήπτης, που το θέλω, δεν ξέρω. Φαντάζομαι πρέπει να τελειώσω τη ρημάδα την Τρίτη Γυμνασίου. Αλλά και πάλι δεν το 'χω ψάξει. Από την άλλη, τώρα που το καλοσκεφτομαι, δεν ξέρω αν θα μου άρεσε να είμαι ηχολήπτης. Τέλος πάντων, βλέπουμε.

Καθόμασταν έξω στην καφετέρια, θα είχε περάσει κάνα δίωρο. Ήμουν στο έβδομο τσιγάρο, ήταν στην έκτη παρτίδα. Α, ναι, είχα πάρει και δεύτερο φραπέ. Έκανε ένα ψιλοκρύο, ήταν και Φλεβάρης μήνας, αλλά δε μας ενοχλούσε, το είχαμε συνηθίσει, άλλωστε κάθε μέρα έξω ήμασταν. Εκεί που χάζενα το δρόμο, είδα από μακριά να έρχονται δυο συμμαθήτριές μου.

Οχ, πως τις βαριέμαι τις χαιρετούρες, σκέφτηκα κι έκανα να γυρίσω αλλού το κεφάλι μου, και καλά ήμουν απασχολημένος με κάτι, αλλά με πρόφτασαν. Γαμώτο, δεν είχα πάρει και αθλητική να κρυφτώ πίσω της.

«Καλημέρα, Θανάση», είπε η μία.

«Γεια σου, Λουίζα. Πώς από δω;»

«Ήμουν λίγο κρυωμένη το πρωί και άργησα να φύγω. Τώρα όμως... σχολείο».

«Ναι... ναι... περαστικά...»

Η άλλη ούτε που να γυρίσει να μας κοιτάξει, μάσαγε την τσίχλα της και κοίταγε τριγύρω μην τυχόν και τη θαυμάζει κανείς, έτσι όπως είχε βγάλει την κοιλάρα της Φλεβάρη μήνα.

Κι εγώ βέβαια γραμμένες τις είχα, φυσικά ούτε που σηκώθηκα, ούτε που τους είπα να κάτσουν. Είχα το πόδι μου στην απέναντι καρέκλα, ήμουν μισοξαπλωμένος.

Η Λουίζα χαμογέλασε.

«Αυτά...»

«Αυτά...» της είπα κι εγώ.

«Άντε, τα λέμε».

«Τα λέμε».

Άρχισαν να απομακρύνονται κοιτώντας το έδαφος και μιλώντας.

Ύστερα από λίγα βήματα η Λουίζα άφησε τη φίλη της, την Τίνα – τώρα το θυμήθηκα πώς τη λένε, νόμιζα Μίνα ή Λίνα– και γύρισε με γρήγορα βηματάκια, σαν τρεχαλητό, προς εμένα.

«Α, Θανάση, ξέχασα. Το Σάββατο κάνω κάτι σαν συγκέντρωση, πάρτι, σπίτι μου. Θα έρθεις;»

Ο Παντελής και ο Τάσος, σαν να είχαν συντονιστεί, μου έριξαν κάτι πλάγιες ματιές.

«Ντόρτια», φώναξε ο ένας χτυπώντας τα ζάρια κάτω.

«Ώρα για τσιγάρο», είπε κι ο άλλος.

Αυτό και καλά ήταν συνθηματικό του στιλ «Όπα, σε καταλάβαμε ότι κάτι παίζει, μη νομίζεις ότι δεν ξέρουμε τι γίνεται γύρω μας». Σαν συνθηματικό βέβαια δεν είναι και τόσο διακριτικό, δεν είναι καν συνθηματικό, αφού κόντευαν να τους ακούσουν σε απόσταση δυο τετράγωνα.

«Μμμ..., ναι, Ο.Κ.... ΄Ντάξει, γιατί όχι;» απάντησα εγώ αιφνιδιασμένος κάπως από την πρόσκλησή της.

Ο Παντελής και ο Τάσος είχαν σταματήσει το παιχνίδι τους και κάρφωναν τη Λουίζα.

«Ε... αν θες, φώναξε και τους φίλους σου».

«Θα 'ρθούμε», απάντησαν κι οι δυο μαζί.

«Ο.Κ., Σάββατο λοιπόν».

«Σάββατο».

«Τα λέμε».

«Τα λέμε».

Η Λουίζα έφυγε τρέχοντας να φτάσει την Τίνα –μήπως τελικά τη λένε Νίνα; όχι, όχι, σιγά μην τη λένε και Κίνα, Τίνα τη λένε, σιγουρεύτηκα–, ενώ οι κολλητοί με κοιτούσαν με το πλάγιο χαμόγελο, το πονηρό, το «εδώ κάτι τρέχει».

«Δεν ξέρω, μη ρωτάτε, μπορεί να το 'πε κι έτσι για να πει κάτι».

«Εμείς πάντως θα πάμε, έτσι;» ρώτησε ο Τάσος.

«Έτσι», του απάντησε ο Παντελής με σιγουριά.

Ξαναγύρισαν στο παιχνίδι τους.

«Άκου Λουίζα», είπε ο Τάσος μετά από λίγο, «ούτε τη θεια μου δε λένε έτσι».

Εμένα όμως το μυαλό μου είχε κάτι να σκεφτεί...

TRACK 4
«We will rock you»
Queen

Την Τετάρτη πήγαμε με τον Παντελή και τον Τάσο γήπεδο. Πέρασαν και με πήραν με τα μηχανάκια τους και σ' όλο το δρόμο ανεμίζαμε τα κασκόλ του Θρύλου. Θρύλος και τα μυαλά στα κάγκελα. Παίζαμε με τον ΠΑΟΚ για κύπελλο και θα βγάζαμε το άχτι μας. Άλλωστε γι' αυτό πάμε στο γήπεδο, για να δούμε την ομαδάρα και να ξεδώσουμε. Και μάλιστα με κάτι ομάδες όπως ο ΠΑΟΚ, πάμε να τα δώσουμε όλα.

Θεσσαλονίκη δεν έχω πάει, το μακρύτερο που έχω πάει είναι Κόρινθο και Χαλκίδα, αλλά, απ' ό,τι μου λένε οι άλλοι, η Τούμπα είναι κόλαση για τους κόκκινους. Γι' αυτό κι εδώ θα γίνει ο τάφος των Βούλγαρων.

Τους μισώ τους παοκτζήδες, όπως βέβαια και τους βάζελους, αλλά με τους παοκτζήδες είναι αλλιώς. Αυτοί είναι εντελώς κάφροι και Βούλγαροι, θέλω να πω και στο σχολείο έχω κάποιους Βούλγαρους, ε, τόσο κάφροι δεν είναι.

Στο δρόμο συναντήσαμε κι άλλα μηχανάκια, κάναμε μια ομάδα και κορνάραμε, φωνάζαμε και ανεμίζαμε τα κασκόλ. Και όταν μπήκαμε στο ναό, εκεί τα πράγματα ήταν φοβερά. Ένα ολόκληρο γήπεδο να χτυπιέται, και να φωνάζει, και να βρίζει, να τους δείχνει δηλαδή τι αξίζουν.

Το γήπεδο το έχω συνδυάσει πάντα με το «We will rock you». Αυτό το κομμάτι το ακούω συνέχεια, το άκουγα δηλαδή από μικρός, στην αρχή στο γουόκμαν, μετά στο discman, τώρα στο mp3. Άλλο κλάσικ κομμάτι. Το φοβερό είναι να το παίζουν από τα μεγάφωνα και να το τραγουδά ένα ολόκληρο γήπεδο. Και βέβαια να μη λείει rock you, αλλά ό,τι άλλο του κατέβει. Καταλαβαίνετε τώρα... We will fuck you και τα ρέστα.

Από μικρός πηγαίνω γήπεδο. Στην αρχή με έπαιρνε ο Τάκης μαζί του. «Στο καλό! Να προσέχετε», μας αποχαιρετούσε η μητέρα μου μόλις

φεύγαμε τις Κυριακές. Κανείς από τους δυο μας δεν της απαντούσε. Ο Τάκης μου αγόραζε πατατάκια και χοτ ντογκ και μ' άφηνε στη θέση μου, ενώ αυτός χανόταν συνήθως. Κάποιες φορές τον έβλεπα να μιλά και να γελά με κάτι κοριτσάκια, θα 'ταν δε θα 'ταν δεκαεφτά, ακόμα κι εγώ, δέκα χρόνων περίπου τότε, καταλάβαινα ότι δεν ήταν σωστό. Μετά από λίγο καιρό τον είχα σιχαθεί που το έπαιζε στη μάνα μου καλός πατέρας, ενώ αυτός πήγαινε στο γήπεδο για να μιλά σε κοπέλες, και δεν ήθελα να πηγαίνω μαζί του. Έτσι κι αυτός άρχισε να το αραιώνει και τον έπιαναν τα νεύρα του. Κάνα δυο φορές μάλιστα, πριν κάποια χρόνια, είχε έρθει μια κοπέλα και με είχε ρωτήσει «Πού είναι ο Τάκης;», λες κι εγώ έπρεπε να της δώσω λογαριασμό γιατί δεν ερχόταν στο γήπεδο. Η κοπέλα είχε μαύρα μακριά μαλλιά, άσπρο δέρμα και μια ελιά στο μέτωπο.

«Μπήκαμε και σήμερα», μου έκανε ο Τάσος κλείνοντάς μου το μάτι.

Αυτό σήμαινε ότι περάσαμε από τον έλεγχο καθαροί, το σουγιά τον είχε κρύψει στο παπούτσι του και όταν φτάσαμε στην κερκίδα μας, τον έβγαλε. Κάθε Κυριακή αυτό γινόταν, όλοι έβαζαν στο γήπεδο ό,τι ήθελαν, οι σεκιουριτάδες έπιαναν μόνο τα μπουκαλάκια με το νερό. Ωραία, θα περνάγαμε καλά.

Στο γήπεδο πάω για να εκτονωθώ, ό,τι και να σημαίνει αυτό. Για να ανέβω στα κάγκελα, για να πετάξω την μπλούζα μου, για να τρέξω όταν μας κυνηγάνε οι μπάτσοι, για να πλακωθώ με τους βάζελους και τα χανούμια και τους Βούλγαρους. Βάζω το κασκόλ να μου κρύβει το πρόσωπο και να αποφεύγω τους καπνούς κι... όποιον πάρει ο χάρος. Κάνα δυο φορές μάλιστα ο χάρος κόντεψε να πάρει κάποιους, τόσο ξύλο είχε πέσει. Είχαμε ξεκολλήσει τα καθίσματα και τα πετάγαμε όπου βρίσκαμε, και μετά, έξω απ' το γήπεδο, είχαμε βρει κάτι καδρόνια και χτυπούσαμε με αυτά όποιον κι ό,τι βρίσκαμε. Το πόσα τζάμια αυτοκινήτων έχω σπάσει εγώ δε λέγεται. Κάποια φορά είχαμε πάει και στο σταθμό του τρένου και τα κάναμε μπίλιες.

Αυτό οι άλλοι το λένε χούλιγκανς. Για τους μπάτσους που δέρνουν με μίσος και οργή, που τρέχουν σαν τρελοί με τις μοτοσικλέτες τους, που πιάνουν τον άλλο δέκα δέκα και τον σαπίζουν στο ξύλο, που τους τσαμπουκαλεύονται όλους, αυτό το λένε νόμο. Ε, όχι, γραμμένους σάς έχω

όλους εσάς και τους νόμους σας. Τα ίδια κάνουμε όλοι, εγώ είμαι ο αλήτης;

«We will rock you...»

Μπροστά μου πέρασε ένας τεράστιος, γύρω στα τριάντα, και χαιρέτησε τα παιδιά.

«Τι γίνεται, αλάνια;»

«Τι να γίνει, ρε Κλεομένη, δε βλέπεις;» βιάστηκε να του απαντήσει ο Παντελής. «Η ομάδα σέρνεται, όλα τα παλτά έχει βάλει».

«Πού είστε, σας θέλω μετά...» είπε ο ντουλάπας χωρίς να τους κοιτάξει κι έφυγε.

«Ποιος είναι τούτος;» ρώτησα τον Τάσο, που φαινόταν να τον ξέρει κι αυτός.

«Ο Κλεομένης».

«Ωραίο όνομα».

«Δεν είναι το αληθινό του, δεν ξέρω πώς τον λένε».

Δε ρώτησα παραπάνω, γιατί δε σκοτιζόμουν και πολύ πώς τον λένε στ' αλήθεια. Είχε χοντρό σβέρκο, ήταν ντυμένος στρατιωτικά, φορούσε κοντομάνικα, αν και χειμώνας, και τα μπράτσα του ήταν γεμάτα τατού. Και ήταν κουρεμένος σχεδόν γουλί.

«Είναι ο αρχηγός, εδώ στην περιοχή», συνέχισε την κουβέντα ο Παντελής, περήφανος που γνώριζε τον αρχηγό.

«Τι αρχηγός;» ρώτησα αδιάφορα.

«Στους, κάτσε να δεις... Ελευθερολάκωνες...» μου έκανε με στόμφο ο Παντελής.

«Είναι δωδεκαϊστής... όχι, δω-δε-κα-θε-ϊ-στής», συμπλήρωσε και ο Τάσος τονίζοντας τις συλλαβές μία μία.

Ξαναφόρεσα τα ακουστικά μου, δε μ' ένοιαζε τι ήταν ο Κλεομένης, εμένα μ' ένοιαζε που η ομάδα δεν τράβαγε, που οι Βούλγαροι είχαν πάρει θάρρος και που οι δικοί μας μόκο.

Με την άκρη του ματιού μου έβλεπα τον Κλεομένη να οργώνει την κερκίδα πάνω κάτω, να μιλά με όλους, ακόμα και με κάποιους μπάτσους, που τον χαιρετούσαν φιλικά. Σε λίγη ώρα η κερκίδα είχε πάρει φωτιά. Ο Κλεομένης είχε βγάλει την μπλούζα του, είχε ξεσηκώσει όλο τον κόσμο κι άρχισε να πετά πράγματα στο γήπεδο. Είχε τατού σε όλο του το σώμα,

κάτι τεράστια σχέδια με Δίες, Ποσειδώνες, κεραυνούς και τρίαίνες και περικεφαλαίες. Σε λίγη ώρα η κερκίδα είχε γίνει κόλαση. Οι μπάτσοι έβλεπαν και δεν έκαναν τίποτα. Σηκώθηκαν έφυγαν και πήγαν σε άλλη κερκίδα, που τα πράγματα ήταν πολύ ήρεμα, κι εκεί άρχισαν να διώχνουν τον κόσμο. Στην κερκίδα τη δικιά μας όμως ο Κλεομένης ήταν αρχηγός.

«Της μάνας σου!» ούρλιαζαν ο Τάσος κι ο Παντελής από δίπλα μου σε έναν παίκτη του ΠΑΟΚ που είχε κλαδέψει έναν δικό μας.

Εγώ βρήκα ένα μπουκαλάκι, από τα λίγα που θα είχαν μπει στο γήπεδο, και το πέταξα με όλη μου τη δύναμη μπροστά.

«Βου-Βου-Βούλγαροι...»

«Η Μακεδονία είν' ελληνική».

«Έτσι... ο Πειραιάς...»

«We will, we will fuck you», τραγουδούσε όλο το γήπεδο ρυθμικά.

Έβγαλα τα ακουστικά, τώρα το άκουγα live. Η ευχαρίστηση!

Το ματς ήρθε τελικά 0-0. Απογοήτευση. Τρέξαμε όλοι στην έξοδο να προλάβουμε το πούλμαν του ΠΑΟΚ, να του πετάξουμε πέτρες. Δεν έγινε τίποτα. Ο Κλεομένης ήταν μπροστά μπροστά και μίλαγε με κάτι μπάτσους που είχαν σχηματίσει τείχος, έκανε νευρικές χειρονομίες να τον αφήσουν, να μας αφήσουν να περάσουμε.

«Έλα, έλα, την άλλη φορά», του είπε φιλικά και χαμογελαστά ο επικεφαλής των μπάτσων. «Σήμερα έχουμε διαταγές».

Ο Κλεομένης γύρισε στους δικούς του και τους έκανε νόημα να πάνε στα μηχανάκια τους. Θα παίρναμε από πίσω το πούλμαν, όπως κάναμε πολύ συχνά. Μια φορά μάλιστα είχαμε βρεθεί κοντά στην Αγία Παρασκευή, είχε σκοτωθεί κι ένα παιδί, που το πλακώσαμε όλοι μας. Μου φαίνεται βάζελος ήταν.

«Δεν έχω βενζίνη, ρε γαμώτο», είπε ο Τάσος όταν φτάσαμε στα μηχανάκια.

Αυτό σήμαινε ότι δεν μπορούσαμε να πάρουμε από πίσω το πούλμαν να το φτάσουμε μέχρι τα διόδια τουλάχιστον.

«Ε, πάμε για κάνα σουβλάκι», πρότεινε ο Παντελής.

Είχε ήδη αρχίσει εδώ και ώρα να σουρουπώνει γρήγορα, το κρύο ήταν αρκετό. Σουβλάκι στην πλατεία, αυτό ήταν μια πολύ καλή λύση. Βέβαια μου είχε μείνει το απωθημένο και ο ρυθμός του τραγουδιού, ξεχείλιζα από

ορμή, αλλά δεν είχα πού να τη βγάλω. Θα προτιμούσα καμιά φασαρία, έτσι για τη φάση. Τέλος πάντων.

Στην πλατεία δεν κυκλοφορούσε κόσμος, όλοι ήταν κλεισμένοι στα σπίτια τους. Ακόμα και στο σουβλατζίδικο ήταν δυο τρεις πελάτες, αλλά αυτοί κάθονταν εκεί μάλλον για την παρέα πιο πολύ παρά για τα σουβλάκια. Πήραμε τα διπλά μας με τις πατάτες και τις κόκα-κόλες και καθώς βγαίναμε, είδα δυο πιτσιρικάδες να μπαίνουν, κάνα δυο χρόνια μικρότεροι από μας. Ο ένας άνοιξε το μπουφάν του να βρει το πορτοφόλι του. Φορούσε ασπρόμαυρο κασκόλ. Σκούνητηξα τον Παντελή.

«Θα γίνει φάση, σου λέω».

Μπήκε αμέσως στο νόημα εκείνος. Είναι αυτό που σας έλεγα, ότι οι κολλητοί συνεννοούνται και με τα βλέμματα, ακόμα και μ' ένα σκούνητημα.

Πήγαμε να κάτσουμε σε ένα απόμακρο παγκάκι. Το φως του δρόμου είχε χαλάσει σ' εκείνο το σημείο. Καλύτερα! Δε γούσταρα και την πολλή μόστρα. Τρώγαμε αμίλητοι, εγώ σκεφτόμουν τι θα έκανα μετά, δεν ήθελα να πάω σπίτι από τόσο νωρίς. Είδα τους πιτσιρικάδες να πλησιάζουν. Σηκώθηκα και καθώς μας προσπέρναγαν, έκανα και καλά ότι έπεσα πάνω στον έναν και ότι μου έριξε κάτω το σουβλάκι.

«Ρε συ, είσαι καλά;»

«Συγγνώμη, φίλε, δεν το ήθελα. Με συγχωρείς πολύ», μου απάντησε ο ένας, αυτός με το κασκόλ, ξέροντας βέβαια ότι εγώ έφταιγα.

«Να τη χέσω τη συγγνώμη σου», του φώναξα στα μούτρα και του χτύπησα το χέρι.

Τα σουβλάκια του έπεσαν κάτω. Ο φίλος του κοίταζε απορημένος, μια γκριμάτσα φόβου σχηματιζόταν σιγά σιγά στη φάτσα του. Οι δικοί μου από την άλλη το απολάμβαναν. Πόσο σιχαίνομαι αυτά τα «συγγνώμη» και τα γυναικουλίστικα δεν περιγράφεται. Μη λες «συγγνώμη», ρε φίλε, να έχεις θάρρος να μου την πεις. Αλλά πού το θάρρος; Όλοι κότες είναι.

«Ε, κοίτα, θα πάω μέσα να σου πάρω άλλο», είπε ο κρυφοπαοκτζής.

«Εγώ θέλω αυτό που μου έριξες», συνέχισα χτυπώντας του και το άλλο χέρι.

Η κόκα-κόλα τού έπεσε και χύθηκε πάνω του. Έμοιαζε σαν κατουρημένος. Ο μικρός είχε τρομοκρατηθεί, δεν ήξερε τι να πει.

«Λοιπόν θα σου πω εγώ κάτι», έκανα τάχα φιλικά. «Έτσι όπως τα 'κανες, θα τα φας από κάτω».

Ο Τάσος και ο Παντελής είχαν ανασκουμπωθεί, οι δυο μικροί ήταν εντελώς χαμένοι.

«Άντε λοιπόν, σκύψε και να μ' ευχαριστείς», συνέχιζα εγώ.

Ο πιτσιρικάς γονάτισε, το βλέμμα του με παρακαλούσε να τον λυπηθώ.

«Φάτα, τι με κοιτάς;»

Ο Τάσος έβγαλε το σουγιά του κι έκανε πως τον παίζει στα δάχτυλα.

Ο μικρός τα χρειάστηκε, τα είχε παίζει εντελώς. Έσκυψε και άρχισε να τρώει τα απομεινάρια από το σουβλάκι. Το πρόσωπό του είχε πάρει μια έκφραση τεράστιας αηδίας.

«Ω, ρε φίλε, φάση...» γέλαγε ο Παντελής κι άρχισε να τραβά με το κινητό του βιντεάκι τη σκηνή.

Ο Τάσος είχε λυθεί στα γέλια. Ο φίλος του μικρού κόντευε να βάλει τα κλάματα.

Γύρισα στους κολλητούς μου:

«Τι να του τραγουδήσουμε τώρα που τρώει;» τους ρώτησα χαχανίζοντας.

Και με μια φωνή σκύψαμε προς τον μικρό και του ζουλήξαμε πιο κάτω το κεφάλι.

«We will, we will fuck you», αρχίσαμε να τραγουδάμε μαζί.

Οι άτιμοι! Πάλι είχαν καταλάβει τι εννοούσα...

TRACK 5

«Come on feel the noise»

Quiet Riot

Το Σάββατο πήγαμε στο πάρτι-συγκέντρωση, ξενέρα, πείτε το όπως θέλετε- της Λουίζας. Πέρασαν ο Παντελής και ο Τάσος και με πήραν. Καλά, είχαμε ντυθεί φοβερά. Ο Παντελής φορούσε ένα δερμάτινο μαύρο πουφάν με μια γαμάτη νεκροκεφαλή στην πλάτη. Ο Τάσος φορούσε μια ζώνη με καρφιά και άρβυλα. Εγώ πάλι ένα μεγάλο κρίκο στο αυτί μου.

Αυτό με τα σκουλαρίκια καταντά εκνευριστικό, δε βρίσκετε; Όλοι φοράνε ένα μικρό σκουλαρικάκι, σαν τελεία, δεν πά' να 'ναι γραβατωμένοι και κυριλάτοι; Τι θέλουν να δείξουν άραγε; Επανάσταση κι έτσι; Αφού στο τέλος θα δουλεύουν σαν τα σκυλιά. Αυτοί είναι οι χειρότεροι. Φίλε μου, αν θες να δείξεις κάτι, βάλε έναν κρίκο της προκοπής, σαν εμένα να πούμε.

«Σαν τους πειρατές της Καραϊβικής είσαι», μου είπε η αδελφή μου η Μαίρη βλέποντάς με.

Η Μαίρη περνούσε τη φάση της με τον Τζόνι Ντεπ. «Είναι γλύκας, τον θέλω σαν τρελή», έλεγε στις φίλες της στο τηλέφωνο. Κι αυτές οι ηλίθιες ζήλευαν, γιατί ίσως η Μαίρη τον ήθελε πιο πολύ από αυτές και δεν μπορούσαν να την ανταγωνιστούν.

«Μα καλά, αφού είναι σαν τον καραγκιόζη βαμμένος από έργο σε έργο, πώς τον ξεχωρίζεις;»

«Κι εσένα σου αρέσει ο Μέριλιν Μάνσον, δε σου λέω τίποτα εγώ», μου το γύρναγε η Μαίρη.

Ναι, αλλά εμένα μου αρέσει σαν μουσικός, όχι σαν γκόμενος, βλαμμένη, δε βλέπεις τη διαφορά;

Χτες είδε τους Πειρατές της Καραϊβικής στο dvd, και τα τρία έργα στο σερί. Σηκώθηκα από τον ύπνο να κατουρήσω κι αυτή, στο σαλόνι, ακόμα

έβλεπε. Στο δωμάτιό της είχε καρφίτσωμένο ένα αυτόγραφο του Τζόνι Ντεπ, «With love», από τη Σούπερ Κατερίνα, της το είχε δώσει μια ξαδέλφη πριν από χρόνια, και η Μαίρη νόμιζε ότι ο Τζόνι Ντεπ είχε κάτσει και το 'χε δώσει αποκλειστικά στη Σούπερ Κατερίνα να το πασάρουν στη Μαίρη. Ή έτσι ήθελε να πιστεύει τουλάχιστον. Τώρα πώς ο Τζόνι Ντεπ είναι απλά γλύκας και οι καθηγητές της στο σχολείο, που είναι και δέκα χρόνια νεότεροι, είναι απλά σκατόγεροι, αυτό μόνο η Μαίρη μπορεί να το εξηγήσει.

Αρκετά με αυτό.

Σκάσαμε μύτη στο διαμέρισμα της Λουίζας με κάνα δυο μπουκάλια ούισκι σε μια νάιλον, που τα είχαν βουτήξει τα παιδιά από τους δικούς τους. Χωρίς να τους ρωτήσουν βέβαια, γιατί αυτοί θα τα ήθελαν να τα πάνε δώρο κάπου αλλού, σίγουρα. Εμείς όμως τα θέλαμε για πάρτη μας.

«Καλώς τα παιδιά, καλώς τους, καλώς τους, εγώ είμαι η μαμά της Λουίζας», μας άνοιξε την πόρτα μια στρουμπουλή κυρία με ξανθο-καστανο-κόκκινο μαλλί.

«Μαμά... μαμάαα... δε σου είπα ότι θ' ανοίγω εγώ;» είδαμε τη Λουίζα να καταφτάνει.

Η μάνα της σήκωσε τους ώμους της του στιλ «Παιδιά... καταλαβαίνετε...».

Η Λουίζα μας οδήγησε στο σαλόνι, όπου ήταν μαζεμένοι καμιά εικοσαριά συμμαθητές κι άλλοι που δεν τους ήξερα. Άρχισε να μας συστήνει «Από δω ο Θανάσης, ο Τάσος, ο Παντελής...», αυτά τα ονόματα συγκράτησα, που ήταν τα δικά μας. Οι άλλοι δε μ' ένοιαζαν, ήταν κάτι ξαδέρφες, κάτι από το φροντιστήριο, ο από πάνω της, ο δεν ξέρω κι εγώ ποιος. Απ' ό,τι φαίνεται όμως, ούτε οι άλλοι πολυνοιάστηκαν να μας γνωρίσουν. Α, ήταν και κάποιοι ξένοι συμμαθητές, απ' όλες τις φυλές. Τώρα αυτούς πάλι τι τους κάλεσε; Σάμπως θα την καλούσαν αυτοί στην πατρίδα τους;

Κάτσαμε όρθιοι σε μια γωνιά, δίπλα στην πόρτα της βεράντας. Ο Τάσος πήγε να φέρει ποτηράκια και πλάκωσε τα τσιπς και τα γαριδάκια που ήταν στο τραπέζι. Τα έφαγε σαν λυσσασμένος, δέκα δέκα μαζί, και μετά σκουπίστηκε στο παντελόني του. Α, τώρα που είπα παντελόني... Φορούσα κι ένα τζιν σκισμένο στα γόνατα, από αυτά που έχουν σκιστεί φυσικά, όχι

από τα άλλα που τα παίρνεις διακόσια ευρώ σκισμένα. Η μάνα μου ήθελε να το μπαλώσει, αλλά εγώ δεν την άφηνα με τίποτα. Το λέω αυτό γιατί κάποιοι στο πάρτι φορούσαν σκισμένα Dolce Gabbana και Trussardi, σίγουρα μαϊμούδες, σιγά μη δώσουν διακόσια ευρώ στα Καμίνια για ένα παντελόνι.

Τέλος πάντων, αφού τέλειωσε ο Τάσος με τα πατατάκια, ήρθε και βάλαμε ούισκι.

«Πολύ ξενέρα η φάση», μας είπε. «Μόνο κάτι πορτοκαλάδες και Sprite».

Το κατέβασα σχεδόν αμέσως το ποτό και άναψα τσιγάρο. Από κάπου πετάχτηκε η μάνα της Λουίζας, δεν ξέρω πού παραφύλαγε, και άνοιξε λίγο την μπαλκονόπορτα, «Για να φεύγει ο καπνός». Μετά μας ρώτησε αν κρυώνουμε όπως την άνοιξε, μετά αν θέλαμε να μας φέρει τασάκι, μετά να τα πετάξουμε στο δρόμο, «Δεν πειράζει», μετά αν καπνίζουμε πολύ καιρό, μετά σηκώθηκα κι έφυγα από τη βαρεμάρα και δεν ξέρω τι συνέχισε να λέει. Ας έλεγε από την αρχή «Μάγκες, κομμένη το τσιγάρο».

Έκανα μια βόλτα στο σαλόνι να δω τι παίζει, αλλά βασικά για να αποφύγω τη μάνα της Λουίζας. Ήταν ένας μουρόχαβλος στο στερεοφωνικό, που νόμιζε πως ήταν dj στο «ministry of sound» στη χειρότερη. Έβαζε κάποια κομμάτια κι έριχνε κλεφτές ματιές στον κόσμο να δει πώς θα αντιδράσει. Ο κόσμος όμως στην κοσμάρα του. Ο τύπος στο στερεοφωνικό, Δημήτρη τον λέγανε, τον ήξερα, κάθεται στο δεύτερο θρανίο στην τάξη μου, φορούσε από αυτά τα παντελόνια τα χαμηλοκάβαλα που φαίνεται το βρακί σου. Αυτός άλλωστε είναι και ο σκοπός αυτών των παντελονιών: Να φαίνεται το βρακί σου, αν είναι μάρκα βέβαια. Αν το 'χεις πάρει από τη λαϊκή, όπως εγώ, δεν έχει νόημα να το δείχνεις.

Στον καναπέ κάθονταν κάτι γκόμενες που έπαιζαν συνέχεια με τα κινητά τους, όλο έστελναν μηνύματα, όλο και κάποιον έπαιρναν τηλέφωνο και σηκώνονταν να πάνε να μιλήσουν αλλού, γιατί τάχα δεν άκουγαν από τη φασαρία, τέλος πάντων καμιά τους δεμίλαγε σε καμιά. Στην άλλη άκρη πάλι κάτι φλώροι, κι αυτοί με τα κινητά τους, να δείχνουν βιντεάκια ο ένας στον άλλο και να βάζουν να ακούνε κάτι και καλά πλάκες που έχουν γράψει ή τους έχουν στείλει. Και φυσικά όλες οι

γκόμενες είχαν τις κοιλιές έξω και φορούσαν στρινγκ, ειδικά αυτές που ήταν πάνω από ογδόντα πέντε κιλά, και οι φλώροι όλοι με χαμηλοκάβαλα.

«Θα ξεράσω δω μέσα», είπα στα παιδιά μόλις γύρισα κοντά τους, δηλαδή μόλις έφυγε η μάνα της Λουίζας.

Την επόμενη μισή ώρα δεν είχαν αλλάξει και δραματικά τα πράγματα. Δηλαδή η μόνη διαφορά ήταν το μισό μπουκάλι ουίσκι που είχε αδειάσει, δέκα γόπες στο φυτό του σαλονιού και πέντε πατημασιές στον τοίχο που στηριζόμασταν. Κατά τ' άλλα ο Δημήτρης συνέχιζε να βάζει αδιάφορα cd, απορώ πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν άνθρωποι που να μην πωρώνονται τρελά από τη μουσική, όπως εγώ. Κάποιοι ξένοι δίπλα μας άρχισαν να βρίζονται και να χασκογελάνε ρίχνοντας πλάγιες ματιές στο ποτό μας και η Τίνα, η φίλη της Λουίζας, τραβολόγαγε ένα άλλο κορίτσι, που έπαιζε με το κινητό του, να σηκωθεί από τον καναπέ, λέγοντάς του «Έλα, ρε μαλακισμένο, σήκω, σήκω». Η Τίνα ήθελε να πάει τουαλέτα και τράβαγε την άλλη για παρέα.

Σε λίγη ώρα ήρθε η Λουίζα στη μεριά μας.

«Δε μιλάτε με κανέναν», μου είπε.

«Εδώ δε μιλάμε μεταξύ μας», της απάντησα εγώ κι αυτή γέλασε, βρίσκοντας έξυπνο αυτό που είπα, ενώ εγώ είχα πει την αλήθεια.

«Πάντως εσύ διαφέρεις από τους άλλους», είπε μετά από λίγο.

Ναι, όντως διέφερα, δεν ξέρω όμως αν μου το 'πε για καλό ή για κακό.

«Δηλαδή;» ρώτησα με αληθινό ενδιαφέρον.

Ήταν η πρώτη φορά ίσως που κάποιος είχε βρει κάτι σ' εμένα και με έτρωγε να δω τι ήταν αυτό.

«Τέλος πάντων, αυτό είναι μια μεγάλη συζήτηση, θα την κάνουμε σε κάνα καφέ. Αλλά για δεξ γύρω σου. Μοιάζεις με κανέναν απ' αυτούς;»

Δεν έμοιαζα με κανέναν, αλλά συνέχιζα να μην καταλαβαίνω γιατί το έλεγε.

«Ίσως γιατί είμαι μεγαλύτερος», της απάντησα.

«Μπορεί... μπορεί και όχι», μου είπε η Λουίζα σηκώνοντας τους ώμους της.

Ήταν αρκετά χαριτωμένη όπως μιλούσε. Και αρκετά σοβαρή, δηλαδή θέλω να πω δεν σου έδινε την εικόνα χαζογκόμενας που έρχεται να σου

κάνει νάζια.

«Κερνάω καφέ μες στη βδομάδα», της είπα αμέσως.

«Εντάξει, αλλά μετά το σχολείο».

«Έγινε».

Αυτό ήταν και το πιο ενδιαφέρον που έγινε και μπορώ να θυμηθώ ξεκάθαρα. Κατά τ' άλλα το πάρτι ήταν σκέτη μούχλα, όμως δε φεύγαμε, γιατί δεν είχαμε και πού αλλού να πάμε. Τζάμπα φαΐ, τζάμπα ποτό, πού να τα βρίσκαμε; Σε κάποια φάση φαίνεται ότι είχαμε παραπιεί. Στο φυτό είχε μαζευτεί ενάμισι πακέτο γόπες, είχαμε ρίξει κάτι ποτά κάτω και είχαμε λεκιάσει τους καναπέδες και τις πολυθρόνες, οι στάχτες μας έπεφταν πάνω στο χαλί. Σιγά σιγά αρχίσαμε να χαζογελάμε χωρίς λόγο με το που βλέπαμε όλους αυτούς εκεί. Έδειχνε ας πούμε ο Παντελής σ' εμένα κάποιον και να σου βάζαμε τα γέλια. Η μουσική μονάχα ήταν δράμα. Δεν καταλαβαίνω γιατί σ' αυτά τα πάρτι κανείς δε χορεύει, είναι σαν να μη θέλει κανείς να ξεδώσει.

Ξαφνικά ο Δημήτρης έβαλε ένα κομμάτι, άγνωστο πώς του 'ρθε, το «Come on feel the noise» των Quiet Riot. Γύρισε και κοίταξε τους άλλους γελώντας, και καλά ότι τους κάνει πλάκα βάζοντας ένα τέτοιο κομμάτι. Εμένα μου άρεσε πολύ, δεν άντεχα να βλέπω αυτό το βλάκα να το ρεζιλεύει. Ο Δημήτρης νόμιζε ότι είχε κάνει αρκετά την πλάκα του και πήγε να βγάλει το κομμάτι.

«Μην τολμήσεις να το κάνεις αυτό», ούρλιαξα από την άλλη άκρη του σαλονιού και απ' ό,τι φαίνεται ακούστηκα δυνατά, γιατί όλοι σταμάτησαν να παίζουν με τα κινητά τους και με κοίταγαν.

Ο Δημήτρης νόμιζε πως του έκανα πλάκα.

«Μην τολμήσεις», είπα.

Πήγε να βγάλει το cd από το μηχάνημα. Τότε εγώ ξεκουνήθηκα από τη θέση μου, πήγα προς το μέρος του και του 'δωσα μια σπρωξιά. Ο Δημήτρης έχασε την ισορροπία του και σαβουρώθηκε κάτω. Πήγε να κρατηθεί απ' όπου βρήκε και έριξε κάτω μια ντάνα με cd, κάτι ποτήρια με κόκα και ένα μπολ με ξηρούς καρπούς. Με κοίταζε έκπληκτος, σαν να είχε να κάνει με τρελό. Πάντως είχε να κάνει με μεθυσμένο.

Τον κλότσησα και είδα όλους τους συμμαθητές και τους ξένους να με κοιτάνε με ανοιχτό το στόμα. Το κομμάτι συνέχιζε να παίζει. Οι Quiet Riot

τα έσπαγαν κανονικά. Εγώ τα είχα πάρει κανονικά. Ο Παντελής και ο Τάσος, που μυρίστηκαν φάση, ήρθαν δίπλα μου πετώντας τα τσιγάρα τους στο πάτωμα. Αρχίσαμε να ουρλιάζουμε και να χοροπηδάμε,

«*Come on feel the noise, girl's rock ya' boy's, we'll get wild, wild, wild, wild, wild, wild...*»

Η απόλυτη ηδονή!

Με την άκρη του ματιού μου έπιασα στο μέσα δωμάτιο τον πατέρα, μάλλον, της Λουίζας να φωνάζει στη μάνα της. Ίσως καλούσαν το εκατό.

Όλοι μάς έβλεπαν να πηδάμε πάνω κάτω, πάνω κάτω, πάνω κάτω και να ουρλιάζουμε, να τραβά ο ένας τον άλλο από τα ρούχα του, να αγκαλιαζόμαστε και να σφαιλιαριζόμαστε, και κανείς δεν έκανε τίποτα. Οι ξένοι μόνο το ψιλοχάρηκαν, απ' ό,τι φάνηκε –σου λέει «Πού αλλού θα βρούμε Έλληνες να φοβίζονται Έλληνες;»–, οι δικοί μας είχαν λουφάξει κανονικά. Ο πατέρας της Λουίζας είχε εκραγεί στο μέσα δωμάτιο, η Τίνα προσπαθούσε να τον ηρεμήσει, αλλά αυτός της έβαλε τις φωνές κι αυτή η χαζή έμπηξε τα κλάματα αντί να τον διαολοστείλει.

Μα κανείς δεν ένιωθε το μπιτ και την ενέργεια αυτού του τραγουδιού; Κανείς;

Η μάνα της Λουίζας σήκωσε το ακουστικό, την είδα να μιλά σε κάποιον, μάλλον στο Τμήμα. Ωραία, μέχρι να σηκωθούν από το τάβλι τους και να έρθουν, θα περνούσε μισή ώρα.

Ο πατέρας της Λουίζας εισέβαλε στο δωμάτιο και επειδή δεν μπορούσε να βάλει ή να βγάλει ένα cd, τόσο άσχετος ήταν, τράβηξε όλα τα καλώδια και το στερεοφωνικό έπεσε στο πάτωμα.

Κι εκείνη τη στιγμή ο Τάσος ξέρασε. Πάνω κάτω, πάνω κάτω, πάνω και στο τελευταίο κάτω τα έβγαλε όλα στο μπολάκι με τα τσιπς.

Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι είναι να οδηγώ εγώ το μηχανάκι του Τάσου, να με χτυπά ο αέρας στο πρόσωπο και να προσπαθώ να κρατήσω την ισορροπία του φίλου μου, που καθόταν σχεδόν αναίσθητος πίσω μου. Και μετά να πέφτω στο κρεβάτι μου με τα ρούχα. Και τα παπούτσια!

TRACK 6

«Sunny afternoon»

Kinks

Aν υπάρχει Θεός, τότε πρέπει να έχει πολύ χιούμορ! Δεν εξηγείται αλλιώς που όρισε την Κυριακή σαν μέρα ξεκούρασης. Ειδικά αν έχεις κοιμηθεί ξημερώματα της μέρας με ένα στομάχι εντελώς σκατά από το ποτό, με το κεφάλι σου να στριφογυρίζει και να νομίζεις ότι πάνε να πέσουν όλοι οι τοίχοι πάνω σου, ότι κάποιος έχει βουτήξει το κρεβάτι σου και το 'χει πετάξει σε μια τεράστια ρουλέτα, κι αυτό γυρνά και γυρνά μέχρι να σταματήσει κάπου. Αν ανοίγεις τα μάτια σου και βλέπεις τις αφίσες στους τοίχους σου, όλα τα πόστερ, όλα τα συγκροτήματα να θέλουν να πέσουν πάνω σου εκείνη την ώρα, να ξαπλώσουν κι αυτά στο κρεβάτι. Αυτό μου συμβαίνει σχεδόν κάθε Κυριακή.

«Πιπί», νιώθω τον Νικόλα να με τραβά από το χέρι, «...νάση, πιπί...»

«Νικόλα μου, άσε τον Θανάση μας να κοιμηθεί λιγάκι που είναι κουρασμένος», ακούω τη μάνα μου μέσα στο αυτί μου να λέει στον μικρό.

Σαν να με έχουν βουτήξει από τον ύπνο και να με έχουν βάλει πάνω στο ηχείο του Rockwave Festival, όπου ξαφνικά αρχίζουν να παίζουν και να φωνάζουν όλοι μαζί.

Δεν είμαι κουρασμένος γαμώτο, δεν έσκαβα τη νύχτα, πονοκέφαλο έχω και θέλω να κοιμηθώ.

Πάει, αυτό ήταν, δε θα κοιμηθώ άλλο. Σιγά σιγά νιώθω και την υπόλοιπη γειτονιά να ξυπνά μαζί μου. Σαν αίσθηση σας πληροφορώ είναι απαίσια, καμιά σχέση με τις διαφημίσεις, όπου όλοι σηκώνονται φρέσκοι φρέσκοι, με διάθεση να κάνουν διάφορα, με ένα χαμόγελο να και πλακώνονται στα φιλιά και τα χάδια. Στη γειτονιά μας απλά πλακώνονται όλοι. Ξυπνάνε φρέσκοι φρέσκοι ή μπαγιάτικοι με διάθεση να πλακωθούν μεταξύ τους. Και το κάνουν.

«Ελευθερίαααα, καφέ», φωνάζει από το μέσα δωμάτιο ή απ' έξω, ή από την άλλη πόλη ο Τάκης.

Άλλο πτώμα κι αυτός. Και η Ελευθερία, αφού ξεσκατώσει τον Νικόλα και ετοιμάσει το γάλα της Μαίρης, πρέπει να φτιάξει τον καφέ του Τάκη στα γρήγορα, να καθαρίσει πατάτες για το φούρνο, να κάνει καμιά δεκαριά άλλες δουλειές, για να της έρθει και η πρώτη πελάτισσα, που πρέπει κυριακάτικα να προβάρει ό,τι της καπνίσει.

Σηκώνομαι και πάω στην κουζίνα να φτιάξω το φραπέ μου, προσπαθώντας να αποφύγω τον Τάκη. Το θέαμα και μόνο ενός άπλυτου, τσιμπλιάρη, φωνακλά χοντρού είναι η χειρότερη εικόνα που θα μπορούσα να έχω για το πρωί της Κυριακής.

Όχι ότι και οι υπόλοιπες ώρες της μέρας θα είναι καλύτερες. Και μου λέτε μετά γιατί βγαίνω συνέχεια και γυρνάω αργά στο σπίτι. Μα αντέχεται αυτό το πράγμα;

Από το άλλο δωμάτιο η Μαίρη έχει διώξει τον Νικόλα για να μιλήσει ελεύθερα στο τηλέφωνο. Από το πρωί μέχρι το μεσημέρι κι από το απόγευμα έως το βράδυ η Κυριακή της αδελφής μου είναι απλά ένας φουσκωμένος λογαριασμός κινητού ή σταθερού, ή και των δύο. Και βέβαια έχει ΤΑ γεγονότα να πει. Πως εκείνος ο ψηλός από το διπλανό τμήμα σκόνταψε και σαβουρώθηκε πάνω της και της ζήτησε συγγνώμη, πράγμα που σημαίνει ότι είναι εντελώς καψούρης με τη Μαίρη, ότι κόβει φλέβες, ότι δεν μπορεί στιγμή χωρίς αυτήν, αλλιώς γιατί θα έκανε αυτή την κίνηση που κρύβει απελπισία και πάθος; Και το πώς ζήτησε συγγνώμη, αυτό πια είναι άλλο τεράστιο κεφάλαιο. Πού κοίταγε ότανμίλαγε, πώς κοίταγε και πώς πέταγε το φρύδι του και πώς πρόφερε κάθε γράμμα της λέξης, το γ, το ν, το μ.

«Πρόσεξε μην το μάθει ο Τζόνι Ντεπ κι έρθει να του ζητάει τα ρέστα», της πέταξα πηγαίνοντας στην τουαλέτα.

«Με κατασκοπεύεις; Παρακολουθείς τι λέω; Όχι, πες μου αμέσως πόση ώρα μ' άκουγες να μιλώ...» διέκοψε το τηλεφώνημα η Μαίρη, φωνάζοντάς μου με υστερία – είχε μια καταπληκτική άνεση να σ' τα πρήζει στη στιγμή.

Ξαναμπαίνω στο δωμάτιό μου, ανοίγω το ραδιόφωνο:

Save me, save me, save me from this squeeze. I got a big fat mama trying to break me. And I love to live so pleasantly, live this life of luxury, lazing on a sunny afternoon...

Αυτό θα ήθελα κι εγώ, ένα απλό πρωινό κι ένα απλό απόγευμα Κυριακής, να μη με τσιτώνουν, να μπορώ να τεμπελιάσω μόνος μου. Ζητάω πολλά;

Αυτό όμως δε γίνεται. Η μέρα συνεχίζει ως εξής: Ο Νικόλας έχει σκορπίσει όλα του τα παιχνίδια στο πάτωμα, αφού δεν έχει δωμάτιο να παίξει –του έχει κάνει κατάληψη η καψούρα, βλέπετε–, η μάνα μου τρέχει από πίσω να μαζέψει τα παιχνίδια, μην μπει καμιά πελάτισσα και σαβουριαστεί, ο Τάκης διαβάζει την αθλητική και μιλά στο κινητό –μιλά πολύ στο κινητό, πάει και κλειδώνεται στην τουαλέτα και μιλά–, σε κάποια στιγμή τα παίρνω εγώ από όλο αυτό το νταβαντούρι και βάζω τις φωνές, «Θα σηκωθώ να φύγω», «Φύγε», ακούω τον Τάκη και τη Μαίρη, ο Νικόλας βάζει τις τσιρίδες, η μάνα μου παίρνει το φάρμακο για την καρδιά κι αρχίζει τα μυξοκλάματα και τα «να δώσω τόπο στην οργή». Πού και πού ακούμε και κάνα «Σκάστε» από τη γειτονιά, μάλλον γιατί δε θα ακούγονται αυτοί στους καβγάδες τους, και τον Τάκη τον πιάνει το φιλότιμο, γιατί να πουν «Σκάστε», και βγαίνει και τους τα χώνει και του τα χώνουν κι αυτοί. Το ότι τον λένε κοπρίτη, και τέρας, και τεμπελχανά, και βρομιάρη, αυτό δεν τον πειράζει, το «Σκάστε» του πατά το κουμπί φαίνεται.

Και τότε εγώ πάω στο δωμάτιό μου και βάζω μουσική, τους Kinks ας πούμε, για να μην τους ακούω, κι όλοι φωνάζουν σ' εμένα να σταματήσω τα κλαπατσιμπαλα, γιατί μόλις γύρισαν από την εκκλησία και πρέπει ν' ακούσουν σκυλάδικα με την άνεσή τους. Ο Τάκης βρίσκει την ευκαιρία τότε να φωνάξει σ' εμένα και να ακουστεί, γιατί στη γειτονιά δεν τον πολυπαίρνει να το συνεχίσει. Οι περισσότεροι είναι τριανταπεντάρηδες, εργάτες και ξεμέθυστοι, πού να πά' να τα βάλει μαζί τους;

«Δε θα γίνει κέντρο διασκέδασης το σπίτι του Τάκη του Μπακλέμτσογλου!» λέει με στόμφο, επίτηδες δυνατά, για να τον ακούσουν τι πυγμή έχει.

«Ναι, πρόσεχε τη δυναστεία μην πάθει τίποτα», του απαντώ εγώ και τον αφήνω να φωνάζει πίσω μου χωρίς να του δίνω σημασία.

Κι αρχίζω να ψάχνω τα ακουστικά μου σε όλο το σπίτι, για να τα βρω πεταμένα στο δωμάτιο της Μαίρης και του Νικόλα.

«Δε θέλω, Τούλα μου, δε θέλω να τον ξέρω αυτό τον άνθρωπο», πιάνω τη μάνα μου να λέει σε μια πελάτισσα όσο πιο σιγά γίνεται, για να μην ακουστεί από τους άλλους.

Και βγάζει ένα μαντίλι από τη ρόμπα της και σκουπίζει τα μάτια της και σταματά για λίγο, παίρνοντας το χάπι της και πίνοντας ένα ποτήρι νερό.

Ποιον άνθρωπο; Σάμπως κάνουμε και παρέα με κανέναν ή ξέρουμε κάναν άλλο πέρα από τα διαμερίσματα και τα σπίτια της γειτονιάς; Φαίνεται θα είναι κάποιος που δεν έχει πληρώσει για τα ρούχα της γυναίκας του, δεν εξηγείται αλλιώς, και η μάνα μου είναι από αυτές που ντρέπεται να πάει να ζητήσει τα χρήματα. Αυτό όμως το έχω πιάσει να το λέει κάποιες Κυριακές τώρα όχι μόνο στην Τούλα, αλλά και στη Σούλα και τη Βούλα και σε όποια άλλη έρθει. Τι στο καλό; Όλες βάλθηκαν να τη σκοτίσουν; Μμμ, ας το σημειώσω αυτό, την άλλη Κυριακή να προσέξω για ποιον μιλάνε, μπας και πάω εγώ να του ζητήσω τα χρήματα.

Λέμε τώρα, όχι πως θα το κάνω... Πάντως, αν θέλω, έχω τον τρόπο μου, δε νομίζετε;

TRACK 7
«Personal Jesus»
Depeche Mode

Ο Παντελής κι ο Τάσος είχαν φαγωθεί να γνωρίσω τον Κλεομένη.
«Δεν μπορεί να τον ξέρουμε εμείς και να μην τον ξέρει ο κολλητός μας», μου έλεγαν εδώ και μέρες.

Αυτό ήταν πράγματι ένα καλό επιχείρημα.

Εγώ δεν είχα και μεγάλη καίλα να τον γνωρίσω, αλλά αφού είναι θρύλος και θα τον έβλεπα στο γήπεδο, κι αφού είναι φίλος των παιδιών, τελικά είπα να συναντηθούμε.

Ο Κλεομένης ανήκει, όπως σας έχω πει, στους «Ελευθερολάκωνες» και είναι δωδεκαθειστής. Αυτό μου έφερνε αστείες σκέψεις στο μυαλό, δηλαδή φανταζόμουν τον Κλεομένη στο γήπεδο να φωνάζει «Γαμώ τον Ποσειδώνα σας» ή «Γαμώ την Αφροδίτη σας», που θα είχε και περισσότερο νόημα στο φινάλε, άσε που θα είχε και μια τεράστια ποικιλία βρισιών. Τέλος πάντων, δεν το είπα στα παιδιά αυτό, έβλεπα ότι τον σέβονταν.

Οι Ελευθερολάκωνες είχαν την έδρα τους σε ένα μπιλιαρδάδικο. Απ' έξω έγραφε «Περιπατητικός Σύλλογος Ελευθερολακώνων» και βρίσκονταν παρκαρισμένες κάτι Πόρσε και κάτι Μπε-εμ-βε να παθαίνεις όταν τις βλέπεις. Μέσα ήταν κανονικό μπιλιαρδάδικο βέβαια. Μάζευε πολύ κόσμο. Όλοι ήταν ντυμένοι στρατιωτικά, είχαν ξυρισμένα κεφάλια και κάτι τεράστια μπράτσα.

«Αυτός είναι ο Μενέλαος κι εκείνος στο βάθος ο Λυκούργος, είναι αυτός που έχει φτιάξει το καταστατικό», με ενημέρωσαν οι κολλητοί.

Ο Λυκούργος ήταν ένας σαράντα φεύγα, που θα είχε φάει τη μισή ζωή του στα γυμναστήρια. Όλοι οι Λάκωνες ήταν τεράστιοι, θα τους ταίριαζε να παίζουν σίγουρα στους 300.

«Αυτός εδώ είναι ο Θανάσης;» άκουσα ξαφνικά τον Κλεομένη να ρωτάει πίσω μου, δίχως να τον έχω πάρει χαμπάρι.

«Αυτός είναι», απάντησαν ο Τάσος κι ο Παντελής σχεδόν με μια φωνή.

«Λοιπόν, Θανάση, τι νέα;» με ρώτησε ο Κλεομένης με ενδιαφέρον.

Τι νέα; Μήπως είχα να του πω και παλιά;

Πήρε μια καρέκλα, την έβαλε ανάποδα και κάθισε καουμπόικα. Μας έδειξε να πάρουμε κι εμείς καθίσματα. Έκανε νόημα σ' έναν άλλο να μας φέρει κάτι να πιούμε. Σε λίγο εκείνος έφερε μπίρες. Ο Κλεομένης πήρε μια, άνοιξε το καπάκι της με το χέρι του και τη ρούφηξε σχεδόν μονορούφι.

Σε λίγο ήρθε κι έκατσε κι άλλος ένας στην παρέα μας, ο Αρχίδαμος. Ο Αρχίδαμος ήταν κι αυτός τεράστιος, ένα μικρό κεφαλάκι καρφωμένο σε ένα τεράστιο σώμα, σαν να του έλειπε ο λαιμός. Μιλάμε εντελώς τούμπανο ο τύπος.

«Ο Αρχίδαμος δουλεύει ντελίβερι. Εγώ το πρωί κάνω μεταφορές σε μια εταιρεία επίπλων και το βράδυ είμαι υπεύθυνος πάρκινγκ σε μια πίστα της Πειραιώς. Καλά, φίλε μου, εκεί να δεις βρομιές, που ούτε να τις φανταστείς δεν μπορείς».

«Στο κέντρο, ε; Φαντάζομαι...» είπα εγώ βλακωδώς, απλά για να πω κάτι.

«Όχι, στην εταιρεία επίπλων...» απάντησε αποστομωτικά ο Κλεομένης. Δεν καταλάβαινα.

Ο Κλεομένης άρχισε να μου εξηγεί ότι δεν είναι κράτος αυτό που κάποιος πρέπει να έχει δύο και τρεις δουλειές και να τρέχει από το πρωί μέχρι το βράδυ για να τα βγάλει πέρα. Και στην εταιρεία όχι μόνο να τον κλέβουν και να καθυστερούν να τον πληρώσουν, όχι μόνο να μην του δίνουν υπερωρίες, αλλά να βλέπει και κάτι Αλβανούς και Ρουμάνους να παίρνουν τα ίδια, αν όχι πιο πολλά απ' αυτόν. Και πέρσι τον είχε πιάσει από το κουβάλημα η μέση του κι έκατσε ένα μήνα στο κρεβάτι, χωρίς να πληρώνεται, ενώ όταν έπαθε κάτι ένας Βούλγαρος μια φορά, τον έτρεχαν στα νοσοκομεία και του έβγαζαν πλάκες, και του έστελναν και γιατρό στο σπίτι.

«Κι όλα αυτά για να μην τους πούνε ρατσιστές. Και σε ρωτάω εγώ τώρα, φίλε μου. Ποιοι είναι ρατσιστές; Ποιοι γνωρίζουν το ρατσισμό; Αυτοί που τους τα πληρώνουν όλα ή εγώ που μένω απλήρωτος σπίτι μου;

Η έγκυος καθαρίστρια από τη Μολδαβία, που τη βάζουν να σηκώνει τα τηλέφωνα, αφού δεν μπορεί να καθαρίζει, ή η Ελληνίδα έγκυος, που τη διώχνουν, την απολύουν αμέσως, κι αυτή προτιμά να μην τους πει ότι είναι έγκυος για να μη χάσει τη δουλειά της, και πολλές φορές χάνει το παιδί; Πες μου εσύ... Ποιοι γνωρίζουν το ρατσισμό στην ίδια τους τη χώρα;»

«Εμείς...» βιάστηκε να απαντήσει ο Τάσος.

«Ναι... εμείς...» είπα κι εγώ.

Εδώ που τα λέμε, δεν είχε κι άδικο ο Κλεομένης. Το έβλεπα και στο σχολείο μου, όσο τουλάχιστον πήγαινα. Αν μάλωναν ένας Έλληνας με έναν ξένο, τότε ο Έλληνας έπαιρνε αποβολή κι ο ξένος μια παρατήρηση. Αυτό το είπα στον Κλεομένη.

«Είδες;» μου είπε. «Είδες που έχεις κι εσύ παραδείγματα;»

Είδα, ναι, πράγματι είδα...

«Γιατί νομίζεις ότι έρχονται όλοι στην Ελλάδα και δεν το κουνάνε; Τόσο ρατσιστές είμαστε; Ή ας το πάρουμε κι αλλιώς. Αν ήμασταν τόσο ρατσιστές και τους κακομεταχειριζόμαστε, τότε γιατί αυτοί μένουν εδώ και δε θέλουν να φύγουν;»

Έλα, ντε!

«Γιατί στις χώρες τους τους σάπιζαν στο ξύλο», είπε με μια ψιλή φωνή ο Αρχίδαμος, εντελώς αφύσικη φωνή γι' αυτό το γομάρι.

«Έεεετσι», συμφώνησε ο Κλεομένης κι ο Αρχίδαμος χαμογέλασε όλο χαρά. «Και γιατί ζούμε στην ομορφότερη χώρα του κόσμου. Αυτό να το θυμάσαι, Θανάση...» μου έπιασε φιλικά το σβέρκο. «Ζούμε στην ομορφότερη χώρα του κόσμου... κι έχουν βαλθεί να μας την ασχημύνουν...»

Φαίνεται ότι έτσι ήταν τα πράγματα. Καλά, εγώ βέβαια ήξερα μόνο τα Καμίνια, την Κόρινθο και τη Χαλκίδα, που είναι σαν χωματερές, αλλά έχω δει φωτογραφίες από νησιά, που είναι πανέμορφα.

Στη συνέχεια ο Κλεομένης μας έλεγε για τις γκόμενές του και είχε πολλή πλάκα. Ότι οι Ελληνίδες είναι οι καλύτερες, ό,τι και να τους κάνεις, κιχ δε βγάζουν, ενώ οι ξένες απειλούν να σε πάνε στην αστυνομία.

«Γιατί είναι ρουφιάνες...» πετάχτηκε ο Αρχίδαμος.

«Έεεετσι», συμφώνησε ξανά ο Κλεομένης κι ο Αρχίδαμος χαμογέλασε πάλι όλο χαρά.

Τελικά ο Κλεομένης είναι πολύ πειστικός ομιλητής, πώς να το πω για να μην παρεξηγηθώ; Σε γοητεύει κάπως.

Στο τέλος μου πρότεινε να γίνω μέλος των Ελευθερολακώνων. Εγώ κώλωσα, γιατί νόμιζα πως θα πλήρωνα συνδρομή και δεν είχα παρά μόνο οχτώ ευρώ πάνω μου, και φοβήθηκα πως θα γινόμουν ρεζίλι, αλλά ηρέμησα όταν μου εξήγησε ότι κι εγώ κι οι κολλητοί μου θα περνάγαμε από κάποιες δοκιμασίες, μια τελετή μύησης, ένα κάτι τέτοιο τέλος πάντων.

«Μη φοβάσαι να δείξεις την οργή σου, Θανάση. Η οργή είναι κρυμμένη δύναμη, να το θυμάσαι αυτό».

Καλά, σ' εμένα το λέει αυτό; Εγώ το έχω σπουδάσει το αντικείμενο.

Στη συνέχεια μουμίλαγε και γι' άλλα πράγματα, δεν μπορώ να τα θυμηθώ κι όλα, μάλλον δεν τα κατάλαβα τα περισσότερα, για να είμαι ειλικρινής. Πάντως τα έλεγε ωραία, πολύ ωραία μάλιστα. Σαν να με ήξερε χρόνια, σαν να ήταν στο μυαλό μου, σαν να ήξερε τι ήθελα να πω και το έλεγε αυτός αντί για μένα. Ο Κλεομένης έβγαζε με τα καλύτερα λόγια το μίσος που έκρυβα μέσα μου.

Ζήτησα να μάθω περισσότερα για να γίνω μέλος.

«Στην αρχή θα είσαι, όλοι δηλαδή θα είστε, και ο Τάσος κι ο Παντελής, απλοί Λάκωνες. Θα σας λέμε εμείς τι πρέπει να γίνει για να φτιάξουν τα πράγματα, να γίνει επιτέλους μια αρχή, μια επανάσταση, βρε αδερφέ, να ξυπνήσει ο κόσμος... Στο τέλος θα γίνετε κι εσείς Ελευθερολάκωνες και θα αποκτήσετε ένα γνήσιο ελληνικό όνομα...»

«Εσένα δηλαδή πώς σε φώναζαν πριν το Κλεομένης;» ρώτησα γεμάτος απορία.

«Η μάνα του τον φωνάζει Ζαχαρούλη, από το Ζαχαρίας», πετάχτηκε ο Αρχίδαμος και ο Κλεομένης του έριξε μια τόσο άγρια ματιά, που ο Αρχίδαμος λούφαξε και δεν ξανάπε τίποτα.

Κάναμε πως δεν ακούσαμε, όσο δύσκολο κι αν ήταν αυτό.

«Είμαι ο Κλεομένης», είπε με φωνή που δε σήκωνε αντίρρηση.

Υπήρξαν κάποιες στιγμές αμηχανίας από την πατάτα που ξεστόμισε το άλλο το γομάρι, ο Αρχίδαμος. Ο Κλεομένης μπορεί και να τον πλάκωνε

στο ξύλο όταν θα φεύγαμε.

Ευτυχώς που το ραδιόφωνο του μπιλιαρδάδικου άρχισε να παίζει ένα κομμάτι που μου άρεσε πολύ, το «Personal Jesus» των Depeche Mode. Το θεώρησα συμβολικό, άλλωστε πάντα όταν συμβαίνει κάτι, είναι εκεί και το κατάλληλο κομμάτι για τη στιγμή. Κι εκείνη την ώρα αυτό το τραγούδι ήταν ό,τι έπρεπε: *Your own personal Jesus, someone to hear your prayers, someone who cares, your own personal Jesus, someone to hear your prayers, someone who's there...*

«Κλεομένη, σου αφιερώνω αυτό το τραγούδι», είπα για να ελαφρύνω την ατμόσφαιρα. «Μιλά για τον προσωπικό θεό του καθενός, όποιος κι αν είναι αυτός, κάποιος που είναι εκεί κι ακούει τον άλλο και τον βοηθά όταν τον χρειάζεται, ο άλλος εννοώ, όχι ο πρώτος... κι ακούει τις προσευχές του κι όταν θέλει κάτι να πει ο δεύτερος, τότε ο πρώτος είναι εκεί... και τον βοηθά... πάντα δηλαδή...»

Τα σκάτωσα. Ο Κλεομένης όμως χαμογέλασε πλατιά, είχε ευχαριστηθεί τη σύγκριση με τον Ιησού, του άρεσε να τον θεωρούν personal Jesus. Αν και ήταν βέβαια δωδεκαθεϊστής...

TRACK 8
«I'm not in love»
10CC

Αφησα να περάσουν μερικές μερες και μετά είπα στη Λουίζα να πάμε για καφέ.

«Κι εγώ που νόμιζα ότι το ξέχασες», μου είπε χαμογελαστή.

Αμ εγώ, σκέφτηκα, που νόμιζα ότι δεν ήθελες να με δεις ούτε ζωγραφιστό;

Φύγαμε μετά το σχολείο και πήγαμε σε μια καφετέρια κάπου εκεί κοντά, όχι δίπλα στο σχολείο, για να μη συναντήσουμε συμμαθητές.

Είχα μαζί μου είκοσι ευρώ, μου τα είχε δώσει ο Κλεομένης όταν μου είπε να πάω σε μια συγκέντρωση των Ελευθερολακώνων και έμαθε για ποιο λόγο δεν μπορούσα.

«Αυτά για να κεράσεις».

Μου έδωσε το εικοσάευρω κι εγώ δεν ήξερα τι να κάνω.

«Πάρ' το», με σκούνητηξε ο Παντελής.

«Πάρ' το», είπε κι ο Κλεομένης.

Εγώ ντράπηκα. Χαρτζιλίκι μου έδινε η μητέρα μου, βούταγα κι από τον Τάκη στη ζούλα ό,τι ήθελα, κι αυτός νόμιζε ότι τα είχε χάσει στον ιππόδρομο, αλλά να μου δώσει λεφτά κάποιος άλλος δε μου είχε ξανατύχει.

«Εδώ εμείς υποστηρίζομαστε», μου είπε ο Κλεομένης πειστικά κι εγώ τα πήρα.

«Αλλά δανεικά, έτσι;»

«Πάντα», απάντησε ο Κλεομένης και μου έκλεισε το μάτι.

Η καφετέρια ήταν πολύ ήσυχη, ιδίως εκείνη την ώρα ήταν μέσα άλλες δύο παρέες. Θα την έλεγα και ξενέρωτη, γιατί η μουσική που έπαιζε ήταν πολύ απαλή για τα γούστα μου, κοιμήσικη δηλαδή. Όταν κάτσαμε και

παραγγείλαμε τους καφέδες, έπαιζε το «I'm not in love», το οποίο είναι καλός ύπνος σαν τραγούδι, αλλά εγώ έπιασα το νόημα μόλις άρχισε να παίζει το κομμάτι, από τους πρώτους στίχους κιόλας: *I'm not in love, so don't forget it, it's just a silly phase I'm going through, and just because I call you up, don't get me wrong, don't think you've got it made, I'm not in love, no-no.*

Καταλαβαίνετε δηλαδή, κάτι σαν «Κορίτσι μου, δεν είμαι καψούρης μαζί σου, έναν καφέ είπαμε να πιούμε και τέλος». Και μετά: *I like to see you, but then again, that doesn't mean you mean that much to me, so if I call you, don't make a fuss, don't tell your friends about the two of us, I'm not in love, no-no.*

Δηλαδή τι άλλο να πει πια; Η Λουίζα το άκουγε κι αυτή και χαμογέλαγε, σαν να διάβαζε τη σκέψη μου.

«Τραγούδι κι αυτό, ε;» ρώτησε, αλλά δεν κατάλαβα τι ήθελε να πει.

«Ε, ναι, τραγούδι...» είπα εντελώς αμήχανος, χωρίς να καταλάβω κι εγώ τι ήθελα να πω.

Μόλις είχαν έρθει οι καφέδες κι ετοιμαζόμουν να πιω την πρώτη γουλιά.

«Μήπως μπορείτε να με πληρώσετε γιατί σχολάω σε λίγο;» είπε το γκαρσόνι, κοιτώντας αν θα έβγαζα τα λεφτά από το παντελόνι.

Πάρ' τα και στο διάολο, μου ήρθε να του πω, όλοι σχολάτε όταν κάθομαι εγώ, ποτέ δεν έχω πετύχει κανέναν στις αρχές της βάρδιας. Αν δεν ήταν εκεί η Λουίζα, σίγουρα θα του είχα κάνει φασαρία. Τέλος πάντων, κέρασα εγώ και μου έμειναν και δώδεκα ευρώ. Να τα επέστρεφα στον Κλεομένη ή να τα έκανα γαργάρα;

«Λοιπόν;» έκανε η Λουίζα.

Οχ, το μυριζόμουν, δε θα ξέραμε τι να πούμε. Άντε να περάσει καμιά ώρα, να σηκωθούμε να πάμε σπίτι μας.

«Λοιπόν νόμιζα ότι δεν ήθελες να με ξαναδείς μετά το πάρτι σου. Δε θα είχες κι άδικο».

«Εντάξει, δεν έγινε και τίποτα, τώρα που το θυμάμαι, ζωντάνεψε και λίγο», είπε και γέλασε.

Γέλασα κι εγώ μαζί της όταν θυμήθηκα τον άλλον να βγάζει τ' άντερά του στο μπολάκι. Ήθελα να ρωτήσω τι απέγινε μετά, πώς τα καθάρισαν όλα αυτά, αλλά κρατήθηκα.

«Μου χρωστάς μια εξήγηση», της είπα για να περάσω στο ψητό. «Γιατί πιστεύεις ότι διαφέρω απ' τους άλλους;» είπα τάχα αδιάφορα, ρουφώντας τον καφέ.

«Γιατί δείχνεις σαν να προσπαθείς να ξεφύγεις από κάτι ή κάποιον, σαν να τρώγεσαι με κάτι», είπε χωρίς κανένα δισταγμό η Λουίζα.

Κεραμίδα!

«Ε... εε... δηλαδή;»

«Δηλαδή έχεις μείνει δύο φορές στην ίδια τάξη και θέλεις να μείνεις και τρίτη. Δείχνεις έναν τσαμπουκά στους άλλους και μια αδιαφορία γενικά, αλλά εγώ πιστεύω ότι είσαι ακριβώς το αντίθετο».

«Πώς το λες αυτό; Ούτε καν με ξέρεις».

«Ξέρω ότι, όταν θέλεις, είσαι ευγενικός. Με πήρες τηλέφωνο, με κέρασες, ήρθες στο πάρτι, χαιρέτησες τη μητέρα μου, έχεις χιούμορ... Και πάνω απ' όλα ξέρεις από μουσική, σ' αρέσει η μουσική. Και άνθρωπος που του αρέσει η μουσική δεν μπορεί παρά να είναι καλός».

Την κοίταζα σκεφτικός.

«Ναι, Ο.Κ., αλλά δεν μπορείς να φανταστείς εσύ τι ζόρι τραβάω εγώ με τη μουσική, ούτε τι παθαίνω όταν ακούω κομμάτι να τα σπάει, ούτε πώς νιώθω με τη μουσική».

«Πώς νιώθεις δηλαδή;»

Είχα πάρει κι εγώ φόρα.

«Να, η μουσική με κάνει να θέλω να κάνω πράγματα, να τρέξω, να ουρλιάξω, να τα σπάσω όλα, καταλαβαίνεις;»

Δεν της είπα βέβαια ότι η μουσική με κάνει να θέλω και να δείρω.

«Ναι, καταλαβαίνω... και να δείρεις ίσως».

Οχ, πάλι διάβασε τη σκέψη μου. Μετά θυμήθηκα ότι θα εννοούσε τον Δημήτρη.

«Όχι... ε, ναι... δηλαδή δεν ξέρω, ίσως κάποτε. Τέλος πάντων, η μουσική είναι αρρώστια για μένα...»

Αυτό τελικά ήταν η μουσική, μια «αρρώστια», που πολλές φορές δεν είχε γιατρικό, που μ' έσπρωχνε να κάνω πράγματα, αλλά μου άρεσε κίολας. Περίεργο, ε;

«Ε, αφού έχεις αρρωστήσει με τη μουσική, τότε μ' αυτή μόνο πρέπει να βρεις τη γιατρεία σου. Μόνο αυτή ίσως σε βοηθήσει να ηρεμήσεις».

Έμεινα μουγκός. Το κορίτσι δε μιλά σαν κοπέλα της Τρίτης Γυμνασίου, σίγουρα όχι. Άσε που με είχε κάπως κολλήσει στον τοίχο και δεν ήξερα τι να της πω. Ήθελα ν' αλλάξω κουβέντα, έπρεπε ν' αλλάξω κουβέντα.

«Ωραία, αρκεί με τη μουσική, δε λέμε τίποτ' άλλο;»

«Να πούμε. Εσύ με ρώτησες γιατί σε βρίσκω να διαφέρεις και σου απάντησα».

«Εντάξει, να ξέρεις πάντως ότι δεν είμαι και το καλύτερο παιδί...» ήθελα να την προειδοποιήσω.

«Αυτό δεν το ξέρω, μπορεί εσύ να μη βλέπεις τον εαυτό σου καλό, εμένα μου φαίνεσαι καλό παιδί πάντως».

Μπλέχτηκα. Τι θέλω κι ανακατεύομαι ο βλάκας σε τέτοιες κουβέντες; Αφού δε μου πάνε, το ξέρω.

«Όλοι καλά παιδιά είμαστε, Θανάση. Διαφέρουμε στο πώς βλέπουμε τον εαυτό μας. Αν τον βλέπουμε κακό, ε, τότε θέλουμε και να είμαστε κακοί...»

Ο συναγερμός μου είχε βαρέσει κόκκινο. Είχα γνωρίσει αρκετές κοπέλες, όλες τους τόσο μαλακισμένες ώστε να κάνω τα δικά μου. Αυτή όμως ήταν άλλο φρούτο, κάτι τέτοιο δε μου είχε ξανατύχει. Να σου λέει διάφορα με τον πιο χαριτωμένο τρόπο.

Έπρεπε να την κάνω από κει μέσα το γρηγορότερο, να μη φανεί όμως κι ότι κόμπλαρα. Αρχισα να μιλάω για άσχετα θέματα, η Λουίζαμίλαγε κι αυτή με πολλή άνεση. Κοίταζα το ρολόι του τοίχου, κοντεύαμε καμιά ώρα στην καφετέρια, το γκαρσόνι που θα άλλαζε βάρδια ήταν ακόμα εκεί, πράγμα που με τσάντισε αφάνταστα.

«Ε, να πηγαίνουμε σε λίγο», της είπα διστακτικά.

«Πάμε», είπε η Λουίζα και πήρε την τσάντα της.

Βγήκαμε έξω και με χτύπησε ο αέρας.

«Ξέρεις τι λέω; Δεν πάμε κάνα σινεμά αυτές τις μέρες;» μου πρότεινε η Λουίζα.

«Εεεε, ναι, ναι, καλή ιδέα», προσπαθούσα να κερδίσω χρόνο και να σκεφτώ κάποιο έργο, αλλά τα τελευταία που είχα δει ήταν στο dvd, κάτι με τον Στίβεν Σίγκαλ.

Δε φαντάζομαι να της άρεσαν, δεν τόλμησα να της τα προτείνω. Σινεμά πάντως είχα να πάω δυο τρία χρόνια.

«Ωραία, θα ψάξουμε να βρούμε κάτι καλό», μου είπε, αφήνοντας ανοιχτή την ημερομηνία και το έργο.

Σταθήκαμε και κοιταζόμαστε χωρίς να λέμε τίποτα. Της χαμογέλασα και μου το ανταπέδωσε.

«Κάτι θες να πεις, έτσι;» με ρώτησε μετά από μεγάλη παύση.

«Ε... ναι... Δε φανταζόμουν ότι θα ήθελες να ξαναβγείς μαζί μου, ότι θα 'βρισκες κάτι σ' εμένα. Εεε... χαίρομαι γι' αυτό», της είπα και την είδα να γελάει πάλι με το χαριτωμένο τρόπο της.

Γαμώτο, δεν έπρεπε να το πω αυτό, το μετάνιωσα.

Η Λουίζα όμως τεντώθηκε και μου έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο.

TRACK 9
«The wall»
Pink Floyd

Το 1947, στο Νιου Μέξικο στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι Αμερικάνοι είχαν βρει στην έρημο αναίσθητο ένα πλάσμα που δεν έμοιαζε με άνθρωπο, είχε μεγάλο κεφάλι, μεγάλα αυτιά και μάτια, ήταν πράσινο και... εξωγήινο. Το ονόμασαν «Ρόσγουελ», από το μέρος που το είχαν βρει. Αυτή την ιστορία την ξέρω καλά, πάντα μαθαίνω καλά πράγματα που με εντυπωσιάζουν. Φαντάζεστε λοιπόν την έκπληξη των Αμερικάνων όταν θα πήγαιναν για παράδειγμα για πικνίκ και αντί για ελαφάκια και σκιουράκια, θα έβλεπαν έναν εξωγήινο να τους υποδέχεται;

Ε, φανταστείτε τώρα και την έκπληξη των συμμαθητών μου όταν με είδαν Δευτέρα πρωί ν' ανοίγω την πόρτα της τάξης και να πηγαίνω στη θέση μου. Όχι ότι κράτησε και πολύ βέβαια αυτή η έκπληξη, σε δέκα λεπτά με είχαν ξεχάσει εντελώς, εδώ που τα λέμε, όταν με είδαν να μπαίνω, θα παιδεύτηκαν άλλο τόσο να θυμηθούν ποιος είμαι. Πάντως η Λουίζα χάρηκε, αυτό το είδα στο χαμόγελό της. Χάρηκε επίσης και ο απουσιολόγος, αυτός σίγουρα θα ήθελε να με φιλήσει για την ανέλπιστα καλή βδομάδα που του πρόσφερα από το πουθενά.

Είχα αποφασίσει μέσα στο Σαββατοκύριακο να πάω τη Δευτέρα σχολείο. Τέτοιες σοβαρές αποφάσεις θέλουν και το χρόνο τους. Κάτι η μητέρα μου που κατέβαζε σαν σοκολατάκια τα χάπια, κάτι ο Τάκης που είχε ψιλοκρυώσει και βρισκόταν στο κρεβάτι –τεράστια πρόκληση για μένα να πάω να τον πνίξω με το μαξιλάρι του–, κάτι ο Παντελής κι ο Τάσος που θα είχαν όλη τη βδομάδα κάποια εργαστήρια, εγώ τι να έκανα μόνος μου; Τώρα θα πείτε, γι' αυτό πήγες ή μήπως επειδή ήταν η Λουίζα; Ειλικρινά δεν ξέρω... Μπα, δε φαντάζομαι, αλλά κι αυτό να ήταν, δεν ήθελα να το παραδεχτώ. Προτιμώ να λέω πως δεν είχα άλλη λύση από το να πάω.

Έκατσα στο τελευταίο θρανίο, μόνος μου βέβαια, κι αυτό είναι λογικό. Όποιος και να καθόταν δίπλα μου θα είχε πεθάνει από την πλήξη και τη μοναξιά. Άρχισα να παρατηρώ τους συμμαθητές μου, τις πλάτες τους δηλαδή. Μόνο χάχανα και πειράγματα ήταν όλοι τους, Έλληνες και ξένοι. Αυτός από το Πακιστάν έδινε μια σφαλιάρα σ' αυτόν από την Ουκρανία, η τύπισσα από το Ιράκ έδειχνε το κινητό της σε μια Ελληνίδα, ο Αλβανός έπαιζε ναυμαχία με το Ρουμάνο, ήμασταν όλοι μια ωραία οικογένεια...

Σε λίγο μπήκε κι ο καθηγητής μέσα στη γενική αδιαφορία. Απ' ό,τι κατάλαβα κι απ' ό,τι μπόρεσα να θυμηθώ, αυτός έκανε Ιστορία, Γλώσσα, Κείμενα, Έκθεση, Αρχαία, ίσως και καμιά δεκαριά άλλα μαθήματα, ποιος ξέρει; Πάντως εκείνη την ώρα είχαμε Ιστορία, αυτό το κατάλαβα από τα συμφραζόμενα. Άρχισε να αμολλά δηλαδή κάτι απίθανα ονόματα, Γουαδελούπη η Γ', Ιπποπόταμος ο Μέγας, Τρελοκαμπέρω η Αυστριακή, ε, κάτι τέτοια σίγουρα δεν τα συναντάς στη Χημεία. Κατόπιν είπε να εξετάσει λίγο το μάθημα της προηγούμενης. Εγώ βέβαια δεν ήμουν στην προηγούμενη ούτε στην παρα-προηγούμενη, σίγουρα ήμουν μία φορά όταν μοίραζαν τα βιβλία, τώρα για δεύτερη..., θα ήρθα κάποτε, δε θυμάμαι όμως πότε. Οι συμμαθητές μου βέβαια, ενώ πριν από ένα τέταρτο έκαναν εξυπνάδες και πλακίτσες, τώρα απλά έκαναν τουμπεκί. Δεν ήξεραν Χριστό. Τελικά δεν είχα χάσει και πολλά πράγματα που δεν είχα πατήσει καθόλου.

Ο καθηγητής ρώτησε να του πουν για ένα μεγάλο πόλεμο, δηλαδή για τον πιο μεγάλο πόλεμο που είχε γίνει στην Ευρώπη πριν από τους Παγκόσμιους, εκεί γύρω στο χίλια εξακόσια κάτι.

«Ελάτε, πείτε μου», έλεγε στα παιδιά.

Τι να του πουν δηλαδή, «Σ' αγαπώ»; Αφού όλοι τους είναι ζώα. Ο καθηγητής περίμενε να δει τι θα απαντήσουν οι συμμαθητές μου. Ναι, καλά, θα γερνάγαμε εκεί μέσα.

«Ο Τριακονταετής πόλεμος», είπα εγώ και είδα όλη την τάξη να γυρνά στη στιγμή προς τη μεριά μου και να με κοιτά για δεύτερη φορά, σαν να έβλεπαν τώρα τον Ρόσγουελ με τον Μπομπ το Σφουγγαράκη αγκαζέ.

Η Λουίζα μου χαμογέλασε πλατιά. Ο Δημήτρης, ο dj, με κοίταζε ανέκφραστος, οι ξένοι προσπαθούσαν να καταλάβουν τη λέξη που είπα,

γιατί είχε παραπάνω από δύο συλλαβές και θα τους δυσκόλευε σίγουρα. Ήταν ΤΟ σοκ για όλους τους. Σας προειδοποίησα, αν μου αρέσουν κάποιες ιστορίες, τις μαθαίνω καλά. Και οι πόλεμοι είναι πάντα ωραίες ιστορίες.

Άρχισε ένα ψιλοσουσουρο στην τάξη, και πού το ξέρω αυτό, και πώς έγινε και το είπα και κάτι τέτοια.

«Σσσσς...» έκανε ο καθηγητής, προσπαθώντας να κρατήσει την τάξη κι εκείνη τη στιγμή πετάχτηκε ο Δημήτρης από το δεύτερο θρανίο και είπε:

«Έχει κάνει την τάξη άλλες δύο φορές και το έχει μάθει καλά».

Όλη η τάξη έσκασε στα γέλια, όλοι, και οι ξένοι μαζί, αφού οι λέξεις είχαν όλες δύο συλλαβές και το κατάλαβαν.

«Πέθανες», είπα εγώ μέσα από τα δόντια μου.

Ο καθηγητής δεν είπε τίποτα, απλά συνέχισε το μάθημα. Από εκείνη τη στιγμή δεν ξαναμίλησα, δεν είχε και νόημα άλλωστε.

Στο διάλειμμα βγήκα μόνος μου για τσιγάρο. Ήθελα να βρω τον Δημήτρη να του τρίξω τα δόντια, αλλά αυτός είχε πάρει από πίσω τον καθηγητή μέχρι το γραφείο, μπορεί και μέχρι την τουαλέτα, δεν ξέρω. Κάποια στιγμή ήρθε η Λουίζα προς το μέρος μου για να μου πει πόσο χάρηκε που με είδε, αλλά πλάκωσε και η Τίνα και τράβαγε την άλλη να πάνε να φάνε τυρόπιτα.

«Έλα, έλα, έλα σου λέω, έλα...»

Ποπό, ήθελα να τη χαστουκίσω.

Ο επιστάτης ήρθε και μου έκανε παρατήρηση να σβήσω το τσιγάρο.

«Εδώ είναι σχολείο», είπε αυστηρά.

Ναι, καλά, για πήγαινε και στην τάξη που όλοι έχουν κατεβάσει τα βρακιά τους και τραβούν βιντεάκια, μου ήρθε να του πω, αλλά δεν του το 'πα. Τόσο σπασμένος από την όλη φάση ήμουν.

Την επόμενη ώρα ξαναμπήκε ο ίδιος καθηγητής μέσα, τώρα θα έκανε και καλά Γλώσσα. Εγώ πήρα μια κόκα-κόλα για την τάξη, γιατί φραπέ δεν είχε η καντίνα.

Ο Δημήτρης άρχισε να μιλά και να αναλύει το κείμενο, προσπαθώντας να εντυπωσιάσει. Εγώ ρεύτηκα. Θα ήταν φαίνεται δυνατό το ρέψιμο και θα ακούστηκε, δεν εξηγείται αλλιώς η οργή του καθηγητή:

«Πανόπουλε, τώρα αμέσως στο γραφείο του διευθυντή».

Ποοοο, φίλε μου, σπάσιμο. Αλλά από κάτι τέτοιους να τα περιμένεις αυτά. Από κάτι καθηγητές που κάνουν Αγγλικά, Μουσική, Γεωγραφία, Γλώσσα και Θρησκευτικά, αυτοί είναι ΟΙ κομπλεξάρες. Όλοι τους έχουν χεσμένους κι αυτοί ξεσπάνε όπου βρούνε. Αυτό είναι παρατηρημένο: Κανένας μαθηματικός ή φυσικός δε θα σου κάνει φασαρία, σου λένε εγώ θα πω ό,τι είναι να πω και χέστηκα ποιοι θα το καταλάβουν, αυτοί θα τρέχουν μετά. Από κάτι θρησκευτικούς και κάτι φιλόλογους, που τους έχουν όλοι γραμμένους, από αυτούς να τα περιμένεις όλα.

«Είσαι θρασύς και αγενής», μου φώναξε.

«Καλά, είσαι σοβαρός;» του απάντησα εγώ. «Την προηγούμενη ώρα που έγινε ο χαμός όταν μίλησα, δε λες τίποτα και τώρα που κάθεται αυτός και λέει ΤΙΣ παπαριές είμαι αγενής;»

Ο καθηγητής εξοργίστηκε.

«Στο διευθυντή αμέσως», είπε κι εγώ είπα ένα «Άι στο διάολο» μέσα από τα δόντια μου.

Περνώντας μπροστά από την τάξη, είδα τον Δημήτρη να χαμογελά.

«Είσαι τελειωμένος», του είπα.

Το για πότε βρέθηκα με τριήμερη αποβολή μέσα σε πέντε λεπτά δεν το κατάλαβα. Όχι ότι θα άλλαζε και τίποτα, εδώ κάθε μέρα δίνω εγώ αποβολή στον εαυτό μου από το σχολείο. Ο διευθυντής κι ο κομπλεξάρας άρχισαν να με κατηγορούν ο ένας πιο πολύ από τον άλλον. Ίσως και να έκαναν διαγωνισμό μεταξύ τους ποιος θα θυμηθεί τα πιο πολλά. Αντιμίλησα, κάνω κοπάνες, καπνίζω στο προαύλιο, πίνω κόκα-κόλα στην τάξη, ρεύομαι –αυτό το είπαν με αηδία, προφανώς σ' αυτούς βγαίνει ο ήχος σαν ορχήστρα–, ειρωνεύομαι συμμαθητές μου, δίνω το κακό παράδειγμα, δεν ασχολούμαι με τα μαθήματα, αδιαφορώ, κάνω κακές παρέες και... και... και...

«Τι έχεις να πεις εσύ για όλα αυτά;»

«Ότι κάνω και καλό μουσακά».

Ε, εντάξει, τι να έλεγα εγώ; Αφού θα την έπαιρνα που θα την έπαιρνα την αποβολή, τώρα να άρχιζα και κουβενταρία; Ας έκανα την πλάκα μου τουλάχιστον.

«Τρεις μέρες αποβολή και θα μιλήσουμε με τον κηδεμόνα σου».

Εκεί ξαφνικά σοβάρεψα.

«Η μητέρα μου είναι άρρωστη», είπα στο διευθυντή.

«Αυτό να το σκεφτόσουν πιο πριν», μου απάντησε χωρίς δισταγμό. «Με τέτοιο γιο κι εγώ θα ήμουν άρρωστος».

Δεν τους άφησα να μου πουν περισσότερα. Χτύπησα την πόρτα πίσω μου κι έφυγα από το σχολείο.

Πήγα στην πλατεία, κάθισα σ' ένα παγκάκι κι έκανα τρία τσιγάρα απανωτά. Κι αν έπαιρναν την κυρα-Ελευθερία και της τα 'λεγαν; Εδώ δεν μπορεί να πάρει τα λεφτά της από τον άλλο, μόνο αυτό την απασχολεί, που είναι και μια μπουρδα, κι όλο χαπακώνεται για να το αντέξει, αν της πουν και το δικό μου, που είναι πιο σοβαρό, τότε τι θα γίνει; Ας φώναζαν τουλάχιστον τον Τάκη, με το που θα τον έβλεπαν, θα τους κοβόταν η όρεξη να πουν οτιδήποτε.

Ήθελα να μιλήσω σε κάποιον, δεν ήξερα όμως σε ποιον, δεν είχα και κανέναν εκείνη τη στιγμή για να μ' ακούσει. Πήρα τον Κλεομένη τηλέφωνο και του τα είπα όλα.

«Περίμενε εκεί», τον άκουσα να μου λέει.

Περίμενα άλλη μία ώρα.

Τον είδα να φτάνει με τη συνοδεία του νευριασμένος γι' αυτό που μου είχαν κάνει.

«Είσαι δικός μας, πείραξαν δικό μας άνθρωπο κι αυτό δεν μπορεί να μείνει έτσι».

Δηλαδή τι θα έκανε;

Σε είκοσι λεπτά χτύπησε το κουδούνι για το μεγάλο διάλειμμα, τους είδα όλους να ξεχύνονται στο προαύλιο, οι Αλβανοί και οι Βούλγαροι άναψαν τσιγάρο. Σε πέντε λεπτά είδα και τον κομπλεξικό να βγαίνει, έχοντας κάνει τις τρεις ώρες μάθημά του για τη μέρα. Πήγαινε στο αμάξι του. Προφανώς σε λίγο θα άρχιζε τα ιδιαίτερά του.

«Αυτός είναι», είπα στον Κλεομένη και του τον έδειξα.

«Περίμενε εδώ», μου είπε αυτός.

Φόρεσαν τις κουκούλες τους κι αυτός κι οι άλλοι τρεις που είχαν έρθει μαζί του και τον πλησίασαν.

«Θέλετε τίποτα;» ρώτησε ο καθηγητής, βλέποντας ξαφνικά πίσω του τέσσερις νταγλαράδες.

Ο Κλεομένης έκανε νόημα στους άλλους τρεις κι αυτοί σήκωσαν έναν κάδο σκουπιδιών.

«Ναι, αυτό», του είπε κι εκείνοι άδειασαν τον κάδο πάνω στον καθηγητή.

Αυτός έχασε την ισορροπία του κι έπεσε λουσμένος στο σκουπίδι. Και οι τέσσερις τίναζαν τον κάδο, να πέσουν όλα τα σκατά πάνω του.

Τα παιδιά είχαν μαζευτεί στα κάγκελα, κάποια χαχάνιζαν, άλλα τράβαγαν βιντεάκια με τα κινητά τους. Εγώ δε φαινόμουν εκεί που καθόμουν. Τα έβλεπα όμως όλα. Οι «Ελευθερολάκωνες», αφού είχαν τινάξει τον κάδο, έδωσαν μια και τον χτύπησαν στο αμάξι του καθηγητή. Αυτός ήταν ανήμπορος να κάνει οτιδήποτε. Έψαχνε τα γυαλιά του στα σκουπίδια, πιο μικρός και ταπεινωμένος από ποτέ. Το κουδούνι χτύπησε, αλλά τα παιδιά δεν το κουνούσαν από τα κάγκελα.

Ο Κλεομένης και οι δικοί του ήρθαν προς το μέρος μου. Αρχίσαμε να απομακρυνόμαστε.

«Λοιπόν, εντάξει; Ευχαριστημένος;»

Κούνησα διστακτικά το κεφάλι μου.

«Τι έχεις να πεις τώρα;» με ρώτησε ο Κλεομένης πιάνοντάς με από τον ώμο.

«Hey, teacher, leave the kids alone...» άρχισα να τραγουδώ εγώ σκεφτικός.

TRACK 10
«Real wild child»
Iggy Pop

Κανόνας νούμερο ένα (δεν ξέρω αν θα αναφέρω και δεύτερο κανόνα, για καλό και για κακό όμως τους αριθμώ, να μη χάσω το λογαριασμό): Αυτό που τρέχει πιο γρήγορα πάνω στη γη είναι ο φόβος και το κουτσομπολιό.

Ας πούμε, φέρτε στο μυαλό σας ένα παράδειγμα, ότι θέλετε να πείτε ένα καλό νέο σε κάποιον και να το μάθουν κι άλλοι. Ε, όσο και να χτυπιέστε, όσο και να σπρώχνετε, το καλό νέο με το ζόρι το μαθαίνει αυτός που θέλετε. Από την άλλη, αν είναι κάτι κακό, τότε πριν τελειώσετε την πρότασή σας, θα το 'χει μάθει όλη η γειτονιά.

Θυμάμαι πριν κάνα δυο χρόνια μάς είχαν φέρει στο σχολείο ένα κακόμοιρο από τη γειτονιά που είχε κερδίσει μετάλλιο σε βαλκανικούς αγώνες σκακιού. Στα τέτοια μας, θα πείτε. Ο.Κ., και στα δικά μου. Είχαν βάλει λοιπόν όλα τα τμήματα στο αμφιθέατρο, τον κακομοίρη, Μιχάλη κάτι τον λέγανε και πήγαινε τότε Δευτέρα Γυμνασίου αν θυμάμαι καλά, τον είχαν βάλει να κάτσει πάνω στη σκηνή. Υποτίθεται ότι θα τον γύρναγαν από σχολείο σε σχολείο, όπως οι γύφτοι την αρκούδα, που μου 'λεγε η γιαγιά μου στο χωριό, κι εμείς, αντί να του πετάμε κέρματα, θα του κάναμε και καλά ερωτήσεις. Έτσι θα παίρναμε ένα καλό παράδειγμα για το τι θα μπορούσαμε να κάνουμε και το πόσο ψηλά θα μπορούσαμε να φτάσουμε. Μέχρι τη σκηνή δηλαδή! Από κάτω καθόταν βέβαια όλη η καφρίλα και κάναμε διάφορες γουρουνιές, όταν μπήκε ο σφυριάρης της Δευτέρας Γυμνασίου, τον είχαμε όλοι στο κλάσιμο.

«Για πες μας, Μιχάλη, τι σε ώθησε να ασχοληθείς με το σκάκι;» τον ρώταγε ο καθηγητής-ρεπόρτερ.

«Το ότι δε σταυρώνει γκόμενα», φώναξε ο Κυριάκος από κάτω, που τώρα πάει Δευτέρα Λυκείου, και είχε πολλή πλάκα.

Πράγματι ο τύπος μόνο με πυρηνική βόμβα θα έπειθε κορίτσι να τα φτιάξουν, κι αυτό πάλι παίζεται. Οι καθηγητές, άλλοι κάφροι αυτοί, αντί να μας αρχίσουν στα γαμωσταυρίδια, μας έλεγαν «Ελάτε, παιδιά, τώρα, δεν είναι σωστό, κάντε λίγο ησυχία να δούμε τι θα μας πει ο συμμαθητής σας...» και μερικοί γελούσαν μεταξύ τους. Ο κακομοίρης κόμπλαρε, κοκκίνισε από πάνω μέχρι κάτω, αλλά άρχισε να μιλά. Με μια τσιριχτή, αδερφίστικη φωνή Δευτέρας Γυμνασίου, που δεν έχει στρώσει ακόμα και σου κάνει τσαλιμάκια όταν πας να μιλήσεις δυνατά.

«Πάντα μου άρεσε όταν ήμουν μόνος μου να παίζω σκάκι», απάντησε ο Μιχάλης έντρομος.

«Ε, άντε, παίξ' το λοιπόν», ξαναφώναξε ο Κυριάκος και ο καθηγητής αναγκάστηκε να πάρει τον Κυριάκο και να τον βγάλει έξω, προφανώς για να λυθούν κι οι δυο στα γέλια.

Το τι έγινε μετά δεν περιγράφεται. Από κάτω να του φωνάζουν όλοι «Μιχαλάκηηηηηη, Μιχαλάκηηηηη... μην πας στα βαθιά, μωρό μου...» κάποιοι άλλοι να φωνάζουν «Μωρήηηη... μωρήηηη...», βάζω στοίχημα ότι ύστερα από αυτή την εμπειρία ο Μιχαλάκης θα είναι τώρα μεγαλέμπορος ναρκωτικών. Αν ζει βέβαια και δεν έχει κάνει χαρακίρι από τότε!

Ο Μιχάλης, πρωταθλητής Βαλκανίων στο σκάκι, ξεχάστηκε την ίδια στιγμή, όλοι θυμούνται τον Κυριάκο και το φόβο που ένιωσαν να μη ρεζιλευτούν απ' αυτόν, παρόλο που γέλασαν μαζί του.

Τώρα γιατί τα λέω όλα αυτά; Τις προάλλες, όταν ήρθαν ο Κλεομένης και οι δικοί του στο σχολείο, κάποιος μας είδε, απ' ό,τι φαίνεται, καθώς φεύγαμε και την επόμενη στιγμή στην πλατεία είχε μαθευτεί ότι και καλά είμαι άνθρωπος του Κλεομένη. Στην καφετέρια, που πήγα την άλλη μέρα, με ρωτούσαν κάτι πανάσχετοι αν γνώριζα τον Κλεομένη, μέχρι και στο περίπτερο που πήγα για τσιγάρα, ο περιπτεράς μού είπε να μην ανησυχώ αν δεν είχα μαζί μου λεφτά, θα τα βρίσκαμε αργότερα. Λες και ήταν να αγοράσω καμιά Πόρσε! Δε με χάλαγε βέβαια αυτό, ήταν καλό που όλοι με σέβονταν, γιατί, θα σας πω και το δεύτερο κανόνα τώρα (καλά έκανα και τους αριθμήσα): Ο φόβος φέρνει σεβασμό. Κι εμένα άρχισαν να με σέβονται, δηλαδή να με φοβούνται.

Ευτυχώς στο σχολείο δεν έδειξαν να έχουν συνδυάσει αυτό το περιστατικό των σκουπιδιών με τον Κλεομένη κι εμένα, είχαν τραβήξει τις κουκούλες και δεν πολυφαίνονταν, αν και φαντάζομαι θα πήγε το μυαλό τους κι εκεί.

Τώρα που το καλοσκεύομαι, σίγουρα θα πήγε εκεί το μυαλό τους, θα το έκαναν όμως γαργάρα για να μην πάθουν χειρότερα. Έτσι όταν έληξε η αποβολή και ξαναπήγα σχολείο, μου φέρονταν όλοι πιο ευγενικά, ο καθηγητής, οι ξένοι συμμαθητές –σου λένε «Φύγαμε από τις χώρες μας για να γλιτώσουμε από τη μαφία, θα βρούμε δω χειρότερη;»–, ακόμα κι ο Δημήτρης ήταν σαν να του είχαν κοπεί τα φτερά.

Εγώ βέβαια είχα ένα σκοπό που πήγα σχολείο και ήμουν κύριος. Πέρα από τη Λουίζα βέβαια, μπροστά στα μάτια μου είχα τον Δημήτρη, δε σκεφτόμουν τίποτε άλλο παρά μόνο τον Δημήτρη και την προσβολή που μου είχε κάνει. Αυτό δε θα έμενε αναπάντητο και φυσικά ό,τι ήταν να γίνει θα το έκανα εγώ και μόνο εγώ. Να το ζήσω, να το ευχαριστηθώ κιόλας!

Είχα κατασεκάρει το πρόγραμμα του Δημήτρη, μου πήρε καμιά βδομάδα αυτό, αλλά ήθελα να είμαι σίγουρος και να έχει ξεχαστεί το περιστατικό στην τάξη. Κάθε Παρασκευή λοιπόν σχόλαγε από το φροντιστήριο στις εννιάμισι, μετά πήγαινε και χλαπάκιαζε στο σουβλατζίδικο από δίπλα, χαιρετούσε τους φίλους του κι έπειτα έπαιρνε το δρόμο για το σπίτι του. Τον ίδιο δρόμο φυσικά και προχωρούσε από την ίδια πλευρά πάντα. Μέχρι αηδίας βαρετός δηλαδή ακόμα και σ' αυτό.

Καθόμουν και τον περίμενα έξω από το φροντιστήριο, πίσω από κάτι ψηλούς θάμνους. Είχα φωνάξει για παρέα και τον Παντελή και τον Τάσο, να μη μου τα πρήζουν μετά ότι έχασαν τη φάση. Βέβαια, δίκιο θα είχαν, κι εγώ θα ήθελα να είμαι σε τέτοια φάση. Φόραγα τα ακουστικά μου και άκουγα το «Real wild child» του Iggy Pop. Την κομματάρα δηλαδή! Ένιωθα σαν τον Ρόκι πριν βγει στο ρινγκ να ρίξει μπουνίδι. Από την άλλη οι κολλητοί μου τα 'λεγαν για κάτι ψόφιες γκόμενες που είχαν μιλήσει τις προάλλες, εντελώς μπάζα, τις είχα δει κι εγώ, δε θα πήγαινα μαζί τους ούτε με σφαίρες.

Όταν άρχισαν να βγαίνουν τα παιδιά από το φροντιστήριο, ο Τάσος με σκούντηξε. Κατέβασα τα ακουστικά και κρυμμένος πίσω από το θάμνο

προσπαθούσα να διακρίνω τον χλιμίτζουρα. Στο τέλος, κι αφού είχαν βγει όλοι, τον είδα κι αυτόν, θα είχε μείνει σίγουρα πίσω για να γλείψει όποιον καθηγητή έβρισκε. Είμαι σίγουρος, η καθαρίστρια θα γλίστραγε από τα σάλια μετά. Πήρα θέση έτοιμος να τον ακολουθήσω. Κι εκεί που τον παρακολουθούσα στην έξοδο του κτηρίου, είδα να κατεβαίνει και η Λουίζα μετά απ' αυτόν και να του πιάνει κουβέντα. Για πέντε έξι λεπτάμίλαγαν και γέλαγαν, δε φαινόταν να τους ενοχλεί το κρύο, αρχές Μαρτίου ήταν. Ποπό, θόλωσα! Μα καλά, τι λέγανε τόση ώρα;

«Αυτή δεν είναι η δικιά σου;» μου είπε ο Παντελής πίσω μου.

«Είναι αυτή που είχαμε πάει στο πάρτι της», του απάντησα αδιάφορα. «Και δεν είναι δικιά μου».

Ο Δημήτρης μπήκε στο σουβλατζίδικο και μετά από λίγο βγήκε και πρόσφερε ένα σουβλάκι στη Λουίζα. Αυτή τον φίλησε γεμάτη ενθουσιασμό. Μου ήρθε να ξεράσω από το ρομαντισμό. Σιγά, κοπέλα μου, ένα σουβλάκι του κερατά σου έδωσε, πώς κάνεις έτσι;

Μετά από λίγο χώρισαν και ο Δημήτρης άρχισε να πηγαίνει προς το σπίτι του. Κάναμε το γύρο της πλατείας τρέχοντας προσεχτικά, για να του βγούμε από μπροστά στο σκοτεινό δρομάκι. Και φυσικά τα καταφέραμε, μέχρι να κουνήσει τον κώλο του ο άλλος, κι ανάπηρος θα τον πρόφταινε!

Φορέσαμε τις κουκούλες και τα κασκόλ μας, ήταν και σκοτεινά, τέλεια, δε θα καταλάβαινε από πού του 'ρθε.

Φτάνοντας στο σημείο που βρισκόμασταν, πετάχτηκα μπροστά του σαν το μασκοφόρο Ζορό. Ο Δημήτρης χέστηκε από το φόβο του.

«Τιιι... συμβαίνει;» πήγε να ρωτήσει και του ήρθε η πρώτη ανάποδη.

Πάρ' τα όλα κάτω. Έκανε να τα σηκώσει από ένστικτο και του βάρεσα μια κλοτσιά από πίσω, που πήγε κι έπεσε στον τοίχο γδέρνοντας το μέτωπό του. Ο Παντελής κι ο Τάσος βγήκαν από την κρυψώνα, θέλοντας να ρίξουν κι αυτοί μερικές, παρόλο που τον είχαν δει μόνο μία φορά στη ζωή τους. Αλλά τι τους ένοιαζε αυτό; Αφού πείραξε το φίλο τους, πείραξε κι αυτούς.

«Όχι... σας παρακαλώ», φώναζε ο Δημήτρης από τον πόνο κι εγώ φοβήθηκα μη μας ακούσουν.

«Σκάσε», του είπα και γύρισε να με κοιτάξει με απορία, σαν να του θύμιζε κάτι η φωνή.

Του έδωσα μια μάπα στη μούρη και του μάτωσα τη μύτη.

«Σε παρακαλώ, πάρε το κινητό μου, αυτό θέλεις;»

Ο Τάσος μου πάσαρε το σουγιά του. Ο Δημήτρης πια είχε αρχίζει να μυξοκλαίει με το που είδε το σουγιά. Έβγαλε τρέμοντας από την τσέπη του το κινητό και μου το έδωσε.

Μμμμ, not bad, not bad, να βγάλουμε και κινητό από το πουθενά.

Βούτηξα το κινητό και άρχισα να το περιεργάζομαι, τη στιγμή που ο Παντελής και ο Τάσος του άρπαζαν το πορτοφόλι.

Τα γόνατα του Δημήτρη είχαν λυθεί, άρχισε να πέφτει προς τα κάτω και με γράπωσε από τα μπράτσα για να στηριχτεί. Εγώ τον έσπρωξα μακριά μου, να σαβουριαστεί να τελειώνουμε, το μάθημά του το είχε πάρει. Και τότε ο Δημήτρης για να κρατηθεί, μου τράβηξε το φούτερ και μου έβγαλε κουκούλα και κασκόλ.

«Θανάση...» είπε με απορία.

«Σκάσε, κωλόπαιδο, και μην ξαναπείς αυτό το όνομα».

«Μας κατάλαβε, είδε τα πρόσωπά μας», με φούντωνε κι ο Παντελής.

Και τότε μου ήρθε Η ιδέα. Καλά, όταν θέλω, είμαι φοβερός.

«Βγάλε το παντελόني σου», του είπα, «και φέρε μια γύρα την πλατεία».

Ο Δημήτρης με κοίταζε άναυδος. Ο Τάσος του έφερε το σουγιά στα ρουθούνια.

Κλαίγοντας ο Δημήτρης άρχισε να ξεκουμπώνει το παντελόني του. Εγώ τραβούσα βίντεο.

«Αν δε θες να το δουν όλοι αυτό το βίντεο, δε θα πεις τίποτα.

Κατάλαβες; Μόκο... Όσο γι' αυτό, κατάσχεται», τον απείλησα δείχνοντάς του το κινητό.

«Τίποτα, τίποτα, δε θα πω τίποτα».

«Ρε συ, αυτός αργεί», γύρισε ο Παντελής στον Τάσο.

Οι κολλητοί μου τον έριξαν κάτω κι άρχισαν να του τραβάνε με μανία το παντελόني. Εγώ το έπαιρνα βίντεο.

«Και μια κοντινή λήψη τώρα, να δείξουμε και τη μάρκα του βρακιού».

Τον σπρώξαμε στην πλατεία και ζουμάραμε με το κινητό.

«Έχει πολύ καλό ζουμ», είπα στον Τάσο.

«Πόσο; X2, X4;»

«Δεν ξέρω, αλλά είναι καλό».

Ο Δημήτρης έτρεχε ντροπιασμένος και κάτι γκόμενες έβαλαν τα γέλια. Ακούσαμε και κάποιους άλλους να τον κράζουν. Σε λιγότερο από δύο λεπτά είχε ξαναγυρίσει λαχανιασμένος σ' εμάς.

«Δημητράκης ο ξεφτίλας, έτσι θα το ανεβάσω στο Ίντερνετ και θα το στείλω σε όλους αν μιλήσεις».

«Δε θα μιλήσω, δε θα μιλήσω, Θανάση, σου τ' ορκίζομαι... Σε παρακαλώ, μην το δείξεις πουθενά».

«Το καλό που σου θέλω, αν δε γουστάρεις να σ' επισκεφτεί κι ο Κλεομένης», τον αποτέλειωσε ο Παντελής.

Ο Δημήτρης έφυγε μακριά μας μπουρδουκλωμένος, προσπαθώντας να φορέσει το παντελόνι του τρέχοντας.

«Γαμάτη φάση», είπε ο Τάσος κι εμείς συμφωνήσαμε.

Κάτσαμε λίγα λεπτά σιωπηλοί, κοιτάζαμε το βιντεάκι και γελούσαμε.

«Ρε σεις», μου ήρθε και δεύτερη ιδέα στο καπάκι. «Δεν πάμε να χτυπήσουμε καμιά πίτα γύρο;»

Πήγαμε στο σουβλατζίδικο του Δημήτρη. Οι γκόμενες που γέλαγαν λίγα λεπτά νωρίτερα με τον Δημήτρη ήταν εκεί και σχολίαζαν την όλη σκηνή.

«Καλά, γαμώ», έλεγε η μία στην άλλη.

Όχι, παίζουμε, πήγα να τους πω εγώ, αλλά κρατήθηκα. Δάγκωσα μία το σουβλάκι μου.

«Μπράβο, Δημήτρη. Τουλάχιστον στο σουβλάκι έχεις γούστο», είπα στους κολλητούς.

Η πίτα-γύρος ήταν πράγματι όλα τα λεφτά...

TRACK 11

«Everytime»

Muenchener Freiheit

Με τη Λουίζα είπαμε να βγούμε να πάμε σινεμά, αυτό δηλαδή που είχαμε πει κάποιες μέρες –ή να ήταν βδομάδες;– τώρα ήρθε καιρός να γίνει. Καλά, δεν ψόφαγα και για σινεμά, είχα να πάω δυο τρία χρόνια, αλλά το είχα δει σαν ευκαιρία να πέσει και το σχετικό μπαλαμούτι στα σκοτεινά. Έτσι θυμάμαι τουλάχιστον ότι γινόταν πριν από χρόνια. Η πρώτη μου γκόμενα, και καλά, ήταν στην Πέμπτη Δημοτικού. Είχαμε πάει αρκετοί συμμαθητές στο σινεμά, εγώ καθόμουν δίπλα με την Ελένη, δίπλα στον Μάκη καθόμουν δηλαδή, που ήταν ο φίλος μου, απλά από την άλλη μεριά ήρθε και κάθισε η Ελένη, μια ψηλή χαζούλα, με τις φίλες της. Στο διάλειμμα πήρα πατατάκια και αναγκαστικά της πρόσφερα έτσι λιγούρικα που τα κοίταζε. Βάζαμε τα χέρια μας και οι δυο στο σακουλάκι και αγγίζαμε ο ένας τον άλλο, προσπαθώντας να πιάσουμε τα πατατάκια. Και δώστου πατατάκια, δώστου σακουλάκι, δώστου πιάσιμο χεριών, στο τέλος όλα τα πατατάκια είχαν γίνει νιανιά και κάποια στιγμή σκίστηκε και η σακούλα. Τότε εμείς κοιταχτήκαμε και βάλαμε τα γέλια, αλλά παρ' όλα αυτά τα χέρια μας συνέχιζαν να είναι πιασμένα μεταξύ τους. Από τότε άρχισα να γουστάρω το σινεμά, νόμιζα ότι θα είναι όλο χέρια που πιάνονται και πόδια που ακουμπιούνται κουλουπού, κουλουπού. Μέχρι που το έκοψα κι αυτό, γιατί δε με έβγαζε το χαρτζιλίκι.

Πάντως γκόμενες είχα αρκετές μέχρι τώρα, δηλαδή αρκετές με βάση την ηλικία μου. Δε θα σας πω ψέματα, όπως συνηθίζουν όλοι οι συνομήλικοί μου, που έχουν πηδήξει τουλάχιστον το μισό νομό Αττικής, αν κάτσεις και τους ακούσεις –αυτή; «Α, τα 'χα παλιότερα μαζί της», η άλλη; «Την είχα φασώσει πέρσι το καλοκαίρι», η τρίτη; «Καλά, εκεί να δεις κόλπα»–, όχι, δε θα πω τέτοια. Απλά τα είχα με κάποιες γκόμενες, που

όλες τους σχεδόν μου τα 'καναν τσουρέκια. Τελεία. Δηλαδή άμα σου αρχίζει τα «Σε πήρα χτες βράδυ μετά το φροντιστήριο, αλλά το σήκωσε η μητέρα σου και μου 'πε ότι είσαι στο μπάνιο, αλλά δε με πήρες μετά και είπα ότι θα έβλεπες το ματς και περίμενα μέχρι τις δώδεκα να με πάρεις, αλλά φαίνεται ότι τελικά κοιμήθηκες μετά, και δε σε ήθελα τίποτα, απλά να δω ότι γύρισες καλά, γιατί είχα ανησυχήσει και γι' αυτό θα δεις και κάποιες κλήσεις στο κινητό, τέλος πάντων, αφού είσαι καλά, ησύχασα...», κι όλα αυτά χωρίς να της έχεις πει λέξη, τότε η κατάσταση είναι χέσε μέσα κι όπου φύγει φύγει. Κι ανοίγω κι εγώ το κινητό και για το επόμενο τέταρτο μου έρχονται γύρω στις πενήντα οχτώ αναπάντητες κλήσεις από την ανησυχία της άλλης που περπάτησα από την πλατεία στο σπίτι.

Έχω άπειρες τέτοιες ιστορίες να διηγηθώ, άμα κάτω βέβαια και τις θυμηθώ όλες. Πάντως έπαιζα όλες τις γκόμενες, και στην τελική τα πέρναγα τζάμι, γιατί ήταν χαζές, αν σου λένε δηλαδή τέτοια πράγματα, τι είναι, έξυπνες; Είχαν φάει κόλλημα μαζί μου κι εγώ τους έλεγα ό,τι μαλακία μου κατέβαινε κι αυτές το πίστευαν. Τους έλεγα, ας πούμε, ότι δε σήκωνα το τηλέφωνο, γιατί το προηγούμενο βράδυ είχαν εισβάλει κάτι ξένοι σπίτι μου με σκοπό να μας ληστέψουν και είχαν κόψει όλες τις τηλεφωνικές γραμμές, αλλά εγώ το είχα πάρει πρέφα και κατάφερα να τους πάρω στο κυνήγι, αλλά δυστυχώς ο ΟΤΕ αργεί να έρθει, και κάτι τέτοιες παπαριές, κι αυτές οι μαλακισμένες έλεγαν «Άχου, το αγόρι μου, πόσο δυνατός είναι και δε σηκώνει μύγα στο σπαθί του, και πόσο περήφανη με κάνει...». Μετά από αυτό τι θα κάνατε κι εσείς δηλαδή; Θέλω να πω ότι και η χοντρή πλάκα έχει τα όριά της, σε κάποια φάση ξενερώνεις απ' όλα και τις στέλνεις από κει που 'ρθαν.

Τέλος υπάρχει και η κατηγορία «κόρες από πελάτισσες της μαμάς», ό,τι χειρότερο δηλαδή, να ξερνάς ένα μήνα. Κάτι θεόχοντρες, γεμάτες στο αηδιαστικό νάζι, που νομίζουν ότι τους πέφτει λίγος και θέλουν να τις κυνηγάς, κι αφού βέβαια δε γίνεται τίποτε απ' όλα αυτά, βάζουν τις μανάδες τους να μιλήσουν στη δικιά σου. Και η κυρα-Ελευθερία να μου λέει για ένα «καλό κορίτσι» που θέλει να με γνωρίσει.

«Όμορφο είναι;» ρωτάω εγώ.

«Α, είναι πολύ καλό, μάλαμα», απαντά η μάνα μου.

«Ρε, σε ρωτάω, βλέπεται;» επιμένω εγώ για την πλάκα μου.

«Έχει εκείνη την πολυκατοικία στο φούρνο από πάνω, την έχεις δει, έτσι;» να συνεχίζει η μάνα μου, μέχρι που και η ίδια καταλαβαίνει τελικά τι σαχλαμάρες λέει και το σταματά.

Η μεγάλη φάση είναι με τον Τάκη, που εκείνες τις στιγμές αποφασίζει να το παίξει ο καλός πατριός και θέλει «να νοικοκυρευτώ».

«Αυτό μου το λες από τα δώδεκά μου», του λέω εγώ.

«Ε, αυτός είναι ο προορισμός του ανθρώπου, να νοικοκυρευτεί, σ' το λέω από μικρή ηλικία να μαθαίνεις».

«Δηλαδή εσύ τώρα στα σαράντα φεύγα σου έχεις μάθει; Είσαι και καλά νοικοκυρεμένος;» του απαντώ εγώ και μετά τον χέζω, καθώς γυρνώ και φεύγω.

Και τον ακούω από μέσα να φωνάζει ότι σε άλλες χώρες τα παντρεύουν τα παιδιά από μικρά και παίρνουν προίκα κι άλλα τέτοια.

Κατά βάθος πιστεύω ότι ο Τάκης θέλει να μείνω στο σπίτι. Κι αυτό για να έχει λόγο ύπαρξης, δηλαδή να φωνάζει και να μαλώνει. Ο Νικόλας είναι πολύ μικρός, στη Μαίρη έχει αδυναμία, η μάνα μου του είναι εντελώς αδιάφορη, ε, μόνο μ' εμένα έχει γνωρίσει το πάθος του μίσους. Κι αυτό ακριβώς θα του λείψει αν σηκωθώ και φύγω. Τέλος πάντων, δεν ξαναμιλάω για τον Τάκη, πολλή αξία τού δίνω.

Με τη Λουίζα είχαμε δώσει ραντεβού στις οχτώ έξω από το multiplex. Βασικά εγώ ήθελα να δω κάτι με τον Τζορτζ Σίγκαλ ή τον Τσακ Νόρις, άντε και με το Βαντάμ, δεν είπα όμως τίποτα, γιατί ξέρω ότι αυτά δεν πολυαρέσουν στα κορίτσια. Επιπλέον σήμερα θα έκανα οπωσδήποτε κάτι με τη Λουίζα, αυτό το είχα συμφωνήσει με τον εαυτό μου, αγκαλιές στο σινεμά και μπαλαμούτια και μάλλον αν πηγαίναμε στο έργο που ήθελα, δε θα μπορούσα με τέτοιο μπουνίδι να ασχοληθώ μ' αυτήν. Από την άλλη φαντάζομαι σαν κορίτσι θα ήθελε να δει καμιά κλάψα. Συμφωνήσαμε να πάμε σε μια κωμωδία με τον Γουίλ Σμιθ κι αυτό ήταν έκπληξη για μένα. Δεν ήταν βέβαια και η μόνη.

Έφτασα πρώτος και μετά από λίγα λεπτά την είδα να έρχεται με την άλλη έκπληξη... την Τίνα!

«Ω, ρε πούστη μου...» μου ξέφυγε, αλλά δε μ' άκουσε κανείς.

Τι την ήθελε τη σαβούρα μαζί της;

Η Τίνα είπε ένα «γεια» μέσα απ' το στόμα της, κοντεύοντας να καταπιεί την τσίχλα. Κρατούσε το κινητό της στέλνοντας σαν τρελή μηνύματα, μιλώντας, παίζοντας παιχνίδια, ακούγοντας ραδιόφωνο, αν μπορούσε θα σφουγγάριζε και το δρόμο, για να δείξει πόσο cool γκόμενα είναι και πόσο χεσμένο μ' έχει.

«Μην την παρεξηγείς», μου εξήγησε η Λουίζα, «έχει προβλήματα με τον δικό της».

«Έχει δικό της;» έκανα εγώ έκπληκτος για το πού μπορεί να φτάσει η μαλακία ενός αγοριού για να έχει γκόμενα... να τα φτιάξει με την Τίνα, που έμοιαζε με κακοψημένο μπιφτέκι.

Η Λουίζα πήγε να γελάσει, ενώ η Τίνα μιλούσε εκείνη τη στιγμή ακατάπαυστα στο κινητό της. Απ' ό,τι κατάλαβα, ήθελε να κάνει κάποιο καψώνι σε κάποιον που υποτίθεται ότι θα την έπαιρνε να βγούνε, αλλά αυτή ήθελε να το παίξει πολυάσχολη και ότι δεν περιμένει τον άλλον κουλουπού. Κι ο άλλος, απ' ό,τι φάνηκε, μάλλον δεν ήξερε τίποτα, γιατί δεν την πήρε καν τηλέφωνο, και τώρα αυτή έπαιρνε όλες τις φίλες της, βρίζοντάς τον και κατηγορώντας τον ότι μάλλον είναι αδερφή και τέτοια.

«Δεν είμαστε κολλητές, απλά μένουμε στην ίδια πολυκατοικία και οι μανάδες μας είναι φίλες», δικαιολογήθηκε η Λουίζα, «έτσι ήρθε μαζί μου...»

Εγώ είχα βέβαια σπαστεί και ξενερώσει με τη χοντρή, αλλά δεν μπορούσα να κάνω κι αλλιώς.

Οι εκπλήξεις βέβαια δε σταμάτησαν εκεί. Πάνω που ετοιμαζόμασταν να πάμε στο ταμείο για να πληρώσουμε, βλέπω τη Λουίζα να τεντώνεται για να χαιρετήσει κάποιον που ήταν μακρύτερα και πλησίαζε προς το μέρος μας.

«Δημήτρη... Δημήτρη... εδώ».

Δεν πίστευα αυτά που μου συνέβαιναν!

Ο Δημήτρης ήρθε χαμογελαστός, αλλά μόλις με είδε, άλλαξε δεκαπέντε φορές χρώμα. Κοιταζόμαστε με ένταση, περιμένοντας ότι κάτι θα συμβεί.

«Μα καλά, τι έπαθε το πρόσωπό σου;» ρώτησε η Λουίζα παραξενεμένη.

Εκείνος χαμογέλασε του στιλ «Τώρα θα τα ξεράσω όλα γι' αυτό τον τσογλαναρά», αλλά ευτυχώς του έκοψε και είπε ότι έπεσε απ' τις σκάλες.

«Ποπό, τι έπαθες!» συνέχισε να ενδιαφέρεται η Λουίζα.

Ο Δημήτρης βέβαια δε βλεπότανε, του είχα κάνει τα μούτρα σκατά...
΄Ασε που είχε τριφτεί το πρόσωπό του και στον τοίχο.

«Και καλά, τι γυρεύεις έξω; Εσύ θα πρέπει να πονάς και στο σώμα. Γιατί δεν έμεινες στο κρεβάτι;»

Η συζήτηση αυτή άρχισε να με αηδιάζει, σχεδόν είχα αρχίσει να το μετανιώνω που τον είχα πλακώσει.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή άρχισε να χτυπά το κινητό μου, δηλαδή το κινητό του Δημήτρη, που του το είχα βουτήξει και τώρα ήταν δικό μου. Ο Δημήτρης ασυναίσθητα ψάχτηκε, αναγνωρίζοντας τον ήχο, εγώ από την άλλη, που δεν τον είχα συνηθίσει, δεν έκανα απολύτως τίποτα. Μέχρι που κατάλαβα ότι ο ήχος ερχόταν από μένα. Δύο, τρεις, πέντε φορές...

«Δε θα το σηκώσει κανείς αυτό το κινητό;» ρώτησε η Λουίζα.

Κοιταχτήκαμε ξανά με τον Δημήτρη. Έβγαλα το κινητό από την κωλότσεπη και το έκλεισα.

«Α, Θανάση, σαν το κινητό του Δημήτρη είναι αυτό», ήταν το μόνο που άκουσα από την Τίνα να μου απευθύνει και μου ήρθε εκείνη τη στιγμή να της το χώσω όπου έβρισκα της ηλίθιας.

«Εεεε, πήρε καινούργιο η αδελφή μου και μου έδωσε το δικό της», βρήκα αμέσως μια παπαριά και είπα.

«Μα αυτό κυκλοφόρησε πριν τρεις μήνες, καινούργιο είναι ακόμα», συνέχιζε η Τίνα.

Καλά, επίτηδες το έκανε;

«Μπορώ να δω ποιο μοντέλο είναι;»

Μα το Θεό, ήθελα να τη δείρω, εκεί, εκείνη τη στιγμή, μπροστά σε όλους –στον Δημήτρη, στη Λουίζα, στους μπάτσους της δημοτικής αστυνομίας, που πέρναγαν μιλώντας κι αυτοί στο κινητό τους– να την πετάξω στο δρόμο, στο λεωφορείο που πέρναγε μπροστά από το σινεμά.

«Α, ναι, Δημήτρη, είναι σαν το δικό σου», σαν να θυμήθηκε και η Λουίζα.

Οχ, δε μου άρεσε καθόλου το ύφος της, σαν να είχε σκεφτεί κάτι ξαφνικά και έριξε μια πλάγια ματιά σ' εμένα και στον Δημήτρη και μια στα κινητά μας.

«Σαν το παλιό δικό μου», είπε τελικά ο Δημήτρης, βγάζοντας από μια νάιλον που κρατούσε ένα καινούργιο κινητό.

«Μου έσπασε όταν έπεσα κι έτσι κατέβηκα να πάρω καινούργιο», είπε δίνοντας ένα τέλος στη συζήτηση.

Δεν το περίμενα αυτό από το φλώρο, φάνηκε ξηγημένος, το σωστό να λέγεται.

«Εεεε, να πάμε σινεμά ή μήπως να πάμε στην Cosmote εδώ δίπλα να συνεχίσουμε;» ρώτησα εγώ αγανακτισμένος και φάνηκε ότι το είπα πολύ γουστόζικα ο άτιμος, γιατί οι γκόμενες έσκασαν στα γέλια.

Ο Δημήτρης έφυγε κι εγώ βιάστηκα να βγάλω τα εισιτήρια και να μπούμε μέσα, γιατί με τέτοια γκαντεμιά που είχα, μπορεί να μας έπεφτε και κάνα ελικόπτερο στο κεφάλι. Είχα σπαστεί, είχα ξενερώσει, δεν είχα όρεξη για τίποτα.

Στο σινεμά η Λουίζα καθόταν ανάμεσα σ' εμένα και στην Τίνα. Η Τίνα μίλαγε διαρκώς στο τηλέφωνο, ακόμα και στο έργο έστελνε sms και έπαιζε παιχνίδια, όπως άλλωστε και το μισό σινεμά. Φοβερό, έτσι; Δίνουν όλοι ένα σκασμό ευρώ για να μη δουν τίποτα και να παίζουν ηλεκτρονικά. Και να γίνεται η τρελή φασαρία, μόνο στο διάλειμμα ησύχασαν κάπως τα πράγματα.

Το έργο ήταν ψιλοσυμπαθητικό, δηλαδή είχε την πλάκα του. Στο διάλειμμα πήραμε nachos με λιωμένο τυρί, βασικά η Λουίζα, η Τίνα πρόσεχε τη σιλουέτα της, μην τυχόν και ξεπεράσει τα ενενήντα κιλά. Παρ' όλα αυτά συνέχεια βούταγε nachos από τη Λουίζα, όπως κι εγώ. Στα σκοτεινά έπιανα ένα χέρι στα nachos, κι αυτό ήταν της Τίνας, η καημένη η Λουίζα δεν είχε βάλει μπουκιά στο στόμα της.

«Πο, ρε μαλάκα, φάση», είπε σε μια στιγμή η Τίνα βλέποντας τον Γουίλ Σμιθ να κάνει τα δικά του κι έσκασε στα γέλια.

«Πο, ρε μαλάκα, αηδία», είπα κι εγώ κι έκανα τη Λουίζα να γελάσει.

Κοιταχτήκαμε και η Λουίζα έγειρε προς το μέρος μου. Εγώ πέρασα το χέρι μου πίσω από την πλάτη της. Η Τίνα είχε φάει πια όλα τα nachos και είχε πασαλείψει το σύμπαν με λιωμένο τυρί. Όταν τέλειωσαν κι αυτά, ξανάρχισε να στέλνει sms για το πόσο γαϊδούρι ήταν ο άλλος που δεν την είχε πάρει ακόμα τηλέφωνο. Εγώ, με το χέρι περασμένο πίσω από την πλάτη της Λουίζας, σκεφτόμουν άλλα πράγματα, είχα ξεχάσει εντελώς το έργο, το μυαλό μου στριφογύριζε σ' αυτήν. Η Λουίζα έγειρε εντελώς πάνω μου και έβαλε το χέρι της στο πόδι μου.

«Μπλιαχ!» είπε πιάνοντας το λιωμένο τυρί που είχε πέσει στο παντελόني μου και βάλαμε κι οι δυο τα γέλια.

Γελούσαμε συνέχεια, προσπαθούσαμε δηλαδή να πνίξουμε τα γέλια μας, αλλά μας είχε πιάσει νευρικό. Τόσο νευρικό μάλιστα, που και η Τίνα γύρισε προς το μέρος μας και μας είπε να κάνουμε ησυχία... Και τότε ξεσπάσαμε σε ακόμα δυνατότερα γέλια.

Σηκώθηκα και τράβηξα τη Λουίζα να βγούμε από την αίθουσα, άλλωστε σε λίγο θα τέλειωνε το έργο.

Βγήκαμε έξω και συνεχίσαμε να γελάμε για πέντε λεπτά ασταμάτητα. Γελάγαμε και δε μας ένοιαζε που μας έβλεπαν οι άλλοι και νόμιζαν πως είμαστε βλαμμένα. Κι εκείνη την ώρα, εκείνη τη στιγμή άρχισε να παίζει ένα χαζοτραγούδο, το «Everytime» των Muenchener Freiheit, στα εκδοτήρια του σινεμά. *Every time you need me I'll be here, every time you leave me I'll be near, every time you hold me like you do, I'm so in love with you. Don't make me tell you stories, there's so much I could say, but words destroy the moment, and carry it away, please tell me what to do, cause I'm in love with you. Your love is like an ocean, I'm drowning in your soul, 'm blinded by emotion, 'm gonna lose control, baby tell me what to do, I'm so in love with you.*

Σταματήσαμε τα γέλια και κοιταχτήκαμε έντονα για λίγα δευτερόλεπτα, που φάνηκαν αιώνας. Και τότε, σαν να μας έδινε το παράγγελμα το τραγούδι, έσκυψε ο ένας προς το μέρος του άλλου και φιληθήκαμε. Δε δίναμε σημασία στους διπλανούς μας, στα παιδάκια που μας σκουντούσαν για να πάνε να πάρουν τσιπς, στους ανθρώπους του σινεμά, που μας είπαν να κάνουμε δυο τρία βήματα πιο πέρα γιατί εμποδίζαμε. Φιλιόμασταν και για μένα εκείνη τη στιγμή ο κόσμος μου ήταν εκείνο το φιλί. Από το μυαλό μου πέρναγαν διάφορα πρόσωπα και καταστάσεις, το σχολείο, ο Παντελής και ο Τάσος, ο Δημήτρης, ο Τάκης, ο Κλεομένης, το ξύλο, το γήπεδο, όλα έρχονταν με εκπληκτική ταχύτητα στο μυαλό μου και μετά... έφευγαν, άδειαζε εντελώς. Και έμενε μόνο η Λουίζα εκεί, να με θεωρεί κάτι, δεν ξέρω και γω τι, κάτι καλό πάντως, και να χαίρεται που είναι μαζί μου. Κι εγώ θα ήθελα όλος μου ο κόσμος να είναι αυτό το φιλί. Γινόταν άραγε; Και να έμενα ακόμα για ώρα όρθιος, κι ας είχε κλείσει το σινεμά, κι ας πέρναγαν οι ώρες και οι μέρες και οι μήνες.

Γινόταν εκείνη η στιγμή να διαρκούσε για πάντα; Γινόταν εκείνη η στιγμή να χαρακτηρίζε τη ζωή μου από δω και πέρα;

«Πάω να κατουρήσω, κοντεύω να σκάσω, περιμένετε με εδώ», μας τράβηξε η Τίνα διακόπτοντάς μας.

Το έργο είχε τελειώσει, όλοι έβγαιναν από την αίθουσα.

Κοιταχτήκαμε μεταξύ μας και σκάσαμε ξανά στα γέλια.

TRACK 12

«Born to be wild»

Steppenwolf

«Έλα, ρε μαλάκα, που είσαι;» Η ώρα ήταν δέκα το πρωί, Δευτέρα, είχα κλείσει το ξυπνητήρι με το «I don't like Mondays», αλλά ο Παντελής κατάφερε να μου θυμίσει με το δικό του τρόπο γιατί δε μου άρεσαν οι Δευτέρες.

Του απάντησα κάτι μεταξύ ύπνου-ξύπνου, το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι από το προηγούμενο βράδυ ήταν να βαραίνουν τα μάτια μου διαβάζοντας Ιστορία. Ναι, το επαναλαμβάνω για να μην υπάρξει παρεξήγηση: Χτες τη νύχτα διάβασα Ιστορία. Και μου άρεσε! Δεν ξέρω γιατί το έκανα αυτό, ίσως επειδή πρωτύτερα είχα μιλήσει με τη Λουίζα στο τηλέφωνο και μου είπε ότι είχε πολλά να διαβάσει για σήμερα. Ένωσα κι εγώ την ανάγκη να της συμπαρασταθώ με τον τρόπο μου, να διαβάσω κι εγώ ένα μάθημα, τουλάχιστον αυτό που δε με ανακάτεψε. Και μ' έπιασε ο ύπνος... Ένας ύπνος πολύ γλυκός, χωρίς άγχη και έννοιες. Ένας ύπνος με όνειρα από την τελευταία βδομάδα, από αυτές τις τελευταίες δέκα μέρες που τα είχα με τη Λουίζα. Συνομιλίες μας και φιλιά, βόλτες χεράκι χεράκι, συζητήσεις και γέλια...

«Λοιπόν, μαλάκα, θυμάσαι για σήμερα, έτσι; Σε μία ώρα στου Κλεομένη».

Θυμόμουν. Έκλεισα το τηλέφωνο και προσπάθησα να σηκωθώ.

Από το νου μου πέρασε το πώς φώναζε ο ένας τον άλλο, εννοώ δηλαδή εγώ κι οι κολλητοί μου. Πολύ απλά «μαλάκα». Κι αν κάποιος από μας έκανε κάποια μαλακία, πάλι μαλάκα τον λέγαμε, εκεί άλλαζε απλά ο τόνος της φωνής. Απ' ό,τι θυμάμαι «Θανάση» δε με λέει κανείς, δηλαδή με λέει μόνο η Λουίζα και ο μικρός Νικόλας. Πιστεύω ότι θα με είχε και ο παπάς που με βάρφτισε «Θανάση», λίγο χλομό να με είχε πει κι αυτός

«μαλάκα», αν και θα είχε πολύ γέλιο. Η μητέρα μου με λέει «γιε μου» και «παιδί μου», ο Τάκης δε με λέει τίποτα, η Μαίρη με φωνάζει βλαμμένο και οι καθηγητές μου στο σχολείο, αν είναι να μου μιλήσουν, σε εξτρίμ δηλαδή περιπτώσεις, με λένε «Πανόπουλε». Χαίρομαι που η Λουίζα δε με λέει «μωρό μου» και «γλυκέ μου» και «καλέ μου» κι όλα αυτά τα σιχαμένα, μου αρέσει που με λέει απλά «Θανάση». Έχω ένα όνομα, καλό ή κακό, τι να κάνω, αυτό έχω, να υπάρχει και κάποιος που με φωνάζει μ' αυτό.

Έσυρα τα πόδια μου μέχρι το νιπτήρα. Α, ναι, και ο Κλεομένης με φωνάζει «Πανόπουλο», αυτός όμως έχει τους λόγους του, θέλει να με φωνάζει απευθείας με ένα γνήσιο σπαρτιατικό όνομα όταν τελειώσει το στάδιο της μύησης. Υποτίθεται ότι αυτό το όνομα θα πρέπει να το βρω εγώ.

Σήμερα άρχιζε το στάδιο της μύησης. Δεν πολυκαταλάβαινα τι θα έκανα, υποτίθεται θα μας δίνονταν οδηγίες σε λίγη ώρα, αλλά σήμερα θα αποδεικνύαμε κάτι και καλά. Τι δεν ξέρω.

«Μαλάκα, γουστάρω σήμερα», είπε ο Τάσος έτσι γενικά, μόλις συναντηθήκαμε να πάμε στο μπιλιαρδάδικο.

«Πού είχες χαθεί πάλι όλο το τριήμερο και δε βρεθήκαμε;» έκανε ο Παντελής, λες και δεν ήξερε.

«Ε, με την γκόμενα, δεν καταλαβαίνεις κι εσύ;» τον φώτισε ο Τάσος.

«Α, έτσι χανόμαστε όταν βρίσκουμε γκόμενες, όχι δηλαδή για να ξέρω», ξανάπε ο Παντελής κι εγώ τον κοίταξα ανόρεχτα.

Ευτυχώς σταμάτησε το δούλεμα.

Στο μπιλιαρδάδικο δεν ήταν πολλά άτομα εκείνη την ώρα, εμείς πήγαμε εκεί που κάθονταν ο Κλεομένης και ο Αρχίδαμος κι έπιναν βότκα. Στις έντεκα το πρωί!

«Η γνήσια τελετή μύησης στα σπαρτιατόπουλα ήταν ότι έπρεπε να κλέψουν χωρίς να τους αντιληφθεί ο άλλος. Να κλέψουν το φαγητό τους...» άρχισε να λέει ο Κλεομένης κι εγώ θυμήθηκα αμέσως ότι ακριβώς αυτά τα λόγια τα είχα ακούσει και την προηγούμενη νύχτα, πριν κάποιες ώρες δηλαδή, σε ένα ντοκιμαντέρ του History Channel.

Είχε βάλει ο Τάκης κατά τα μεσάνυχτα τηλεόραση, να δει καμιά τσόντα, όπως και κάθε βράδυ άλλωστε, αλλά ο ηλίθιος κάτι άλλο πάτησε και το

ρημαδοκανάλι είχε κολλήσει στο History Channel, που εκείνη την ώρα έδειχνε κάτι για τους Σπαρτιάτες. Ο Τάκης έκλεισε νευριασμένος την τηλεόραση, γιατί μέχρι να βρει τι είχε κάνει, η ιστορία θα είχε φτάσει από την αρχαία Σπάρτη στον Δεύτερο Παγκόσμιο, εγώ όμως πρόφτασα κι έπιασα αυτή τη φράση.

Και να που τώρα έρχεται ο Κλεομένης και μας ζητά να κάνουμε ακριβώς αυτό το πράγμα!

«Δηλαδή τι, να κλέψουμε; Τράπεζα;» σάστισε για λίγο ο Τάσος, προκαλώντας ένα τσιριχτό γέλιο από την πλευρά του Αρχίδαμου.

«Να κλέψουμε το σύστημα», διευκρίνισε ο Κλεομένης. «Δε μου αρέσει η λέξη κλέβω, στην ουσία θα χτυπήσουμε το σύστημα, τη νεοελληνική σαπίλα».

Και μας εξήγησε ότι θα «χτυπήσουμε» αυτούς που μας «κλέβουν», τις γυναίκες τους δηλαδή.

«Αυτές τις σκρόφες με τις τεράστιες τζιπάρες, που ξοδεύουν τα λεφτά των αντρών τους, δηλαδή τα λεφτά που δικαιούμαστε όλοι εμείς που μας στύβουν».

Δεν μπορώ να πω, κι εμένα μου τη σπάνε αυτές οι ξανθές, κοντές κι άσχημες γριές, με κάτι τεράστια αμάξια, που δεν ξέρουν να τα οδηγήσουν. Επίδειξη των λεφτών τους κάνουν.

«Θα πάτε ανά δύο κάθε φορά, στην αρχή ο Παντελής με τον Θανάση, αύριο ο Τάσος με έναν άλλο καινούργιο. Διαλέξτε σε ένα πολυσύχναστο σημείο το θύμα σας, βγάλτε τις πινακίδες από τη μηχανή και ορμήστε να...»

«... το κλέψετε...» προσπάθησε να φανεί και ο Αρχίδαμος, προκαλώντας ένα άγριο βλέμμα από τη μεριά του Κλεομένη.

«... ορμήστε λέω να διαλύσετε το σάπιο σύστημα», τελείωσε τη φράση του ο Κλεομένης.

Κάναμε να φύγουμε.

«Α, και πού 'στε;» μας φώναξε ο Κλεομένης από μέσα. «Διαλέξτε καμιά πλούσια, για να βγάλουμε και κάνα νοίκι εδώ πέρα. Έχουμε κι ανάγκες...»

Ανέβηκα στη μηχανή του Παντελή.

«Καλά, δεν παύει να είναι κλεψιά», είπα προβληματισμένος, «παρόλο που το έκαναν και στην αρχαία Σπάρτη».

«Α, εντάξει», απάντησε ο Παντελής, «η γκόμενα έχει αρχίσει να σου γυρνάει τα μυαλά. Σύνελθε, δεν πας καλά».

Ίσως και να είχε δίκιο, δεν ξέρω, ίσως να είχε κουνηθεί η ισορροπία μου, αυτή που χρόνια τώρα με κρατούσε στα πόδια μου. Μπορεί να με νευρίαζε ο Παντελής με αυτά τα μισόλογα που μου έλεγε, δεν έπαυε όμως να είναι κολλητός κι έπρεπε να τον ακούσω. Οι γκόμενες έρχονται και φεύγουν, οι κολλητοί ποτέ...

Έβαλα το mp3 στα αυτιά μου και άκουγα το «Born to be wild» των Steppenwolf. Ο Παντελής, σαν να το είχε καταλάβει, μάρσαρε και ξεκίνησε να τρέχει κάνοντας μια τρελή σούζα. Γούσταρα πολύ αυτές τις σούζες του Παντελή, κάνα δυο φορές είχαμε βρεθεί να τρώμε τρελή σαβούρα, αλλά η αίσθηση που σου έμενε μετά από αυτές ήταν άλλο πράγμα, ήταν η απόλυτη ελευθερία. Κυρίως όταν σε κυνηγούσαν όλα τα μπατσικά κι εσύ κατάφερνες να ξεφύγεις, αυτό ήταν όλα τα λεφτά...

Σταματήσαμε σε ένα πολύ κεντρικό σημείο, βλέπαμε όλη την κίνηση στο δρόμο, τα καταστήματα, τις τράπεζες, τον κόσμο που πηγαινοερχόταν. Ήταν κι άλλες μηχανές εκεί, οι αναβάτες τους είχαν ξεπεζέψει κι έκαναν τσιγάρο. Μέρα μεσημέρι σχεδόν κι όλοι βρίσκονταν στο δρόμο με αυτό το κρύο.

«Πολλοί τσαντάκηδες έχουν μαζευτεί εδώ», είπα στον Παντελή, για να σπάσω τη σιωπή, δεν εκτίμησε όμως το χιούμορ μου.

«Δεν είμαστε τσαντάκηδες», είπε σχεδόν θιγμένος, «δεν καταλαβαίνω πώς συνεχίζεις να το βλέπεις έτσι...»

Ποπό, φίλε μου, αν δε σκαμπάζει ο άλλος από πλάκα.

«Καλά, τότε έχουν μαζευτεί πολλοί για μύηση», του είπα κι επιτέλους γέλασε.

Καθόμασταν και παρατηρούσαμε τους ανθρώπους και την κίνηση, δεν ξέρω γιατί, όποτε θέλαμε, θα μπορούσαμε να είχαμε βουτήξει μια τσάντα και να φεύγαμε. Αφού έτσι κι αλλιώς όλες με τα τζιπ είχαν ξεχυθεί στα εμπορικά για ψώνια, ήταν άπειρες από δαύτες, δεν καταλάβαινα γιατί περιμέναμε κάνοντας το ένα τσιγάρο πάνω στ' άλλο.

Μας πλησίασε μια ηλικιωμένη.

«Συγγνώμη, γιόκες μου, μήπως ξέρετε πού είναι το ταμιευτήριο;» μας ρώτησε, αλλά φαίνεται πως ο κλήρος να απαντήσει έτυχε σ' εμένα, καθώς

ο Παντελής γύρισε από την άλλη να μιλήσει στο κινητό του και να συνεχίσει το κάπνισμα.

«Τέσσερα στενά από δω, αριστερά», της είπα ανόρεχτα.

«Ευχαριστώ, παιδί μου, να σε χαίρεται η μανούλα σου, την ευχή της να 'χεις».

Ποπό, δεν τα μπορώ καθόλου αυτά τα λυπησιάρικα.

«Ευχαριστώ», της είπα μέσα από τα δόντια μου, για να σηκωθεί να φύγει.

«Θέλω να πάω να βάλω τη σύνταξή μου, όπως την πήρα από την τράπεζα».

Χαμογέλασα βιαστικά χωρίς να της απαντήσω, γιατί έτσι που το πήγαινε, θα βγαίναμε και για καφέ σε λίγο. Μα καλά, τι είναι αυτό με τους συνταξιούχους; Σηκώνουν τα λεφτά τους από τη μια τράπεζα και τα πάνε στην άλλη, για να πάρουν δύο ευρώ παραπάνω τόκο. Μα άλλη δουλειά δεν έχουν στη ζωή τους;

Ευτυχώς έφυγε. Ο Παντελής μιλούσε με τον Τάσο, ο οποίος μάλλον είχε σπαστεί που δεν είχε έρθει μαζί μας και δεν έβλεπε την ώρα να «μυηθεί» κι αυτός.

Σκούντησα τον κολλητό μου, δείχνοντάς του μια κότα που είχε παρκάρει σχεδόν κάθετα στο δρόμο, πιάνοντας σχεδόν δεκαπέντε θέσεις. Α, ναι, κι έκανε σχεδόν μισή ώρα για να βάλει το αμάξι της στη μέση του δρόμου.

«Τι φωνάζεις, ρε μαλάκα;» βγήκε από το τζιπ βρίζοντας όποιον της είχε κορνάρει, δηλαδή όλους, επειδή είχε σχηματιστεί μια τεράστια ουρά πίσω της.

Μα το Θεό, αυτής της άξιζε! Την έδειξα στον Παντελή και συμφώνησε.

Ανεβήκαμε στη μηχανή και φορέσαμε τους σκούφους μας. Έβαλε μπροστά τη μηχανή κι αρχίσαμε να τσουλάμε. Γαμώτο, είχε ψιχαλίσει και ο δρόμος ήταν όλο γλίτσα.

Την παρακολουθούσαμε από απόσταση ασφαλείας. Η ηλίθια κράταγε την τσάντα της από τη μεριά του δρόμου κι έσκυβε συνέχεια στις βιτρίνες, είχε και το κινητό από την άλλη, να μιλά με καμιά φίλη της και να της λέει για τα παπούτσια που έβλεπε.

«Στο προτελευταίο κατάστημα», μου είπε ο Παντελής, δίνοντάς μου το σήμα να είμαι έτοιμος, «προτού περάσει απέναντι τη διασταύρωση».

«Ο.Κ.», συμφώνησα κι εγώ, βλέποντας ότι πράγματι αυτή η θέση ήταν σχεδόν ιδανική, θα αρπάζαμε την τσάντα και θα φεύγαμε δεξιά στη διασταύρωση ή αριστερά, τέλος πάντων, το μέρος προσφερόταν.

«Λοιπόν φεύγω, πρόσεχε».

Ο Παντελής έκανε μια σούζα και πετάχτηκα προς τα πίσω. Γαμάτο! Μετά επανέφερε τη μηχανή και ξεχυθήκαμε σαν βολίδα. Κοίταξα στο πλάι για να αρπάξω την τσάντα καθώς πλησιάζαμε. Η μαλάκω βρισκόταν έξω έξω στο πεζοδρόμιο, η τσάντα της προς τη μεριά του δρόμου. Ήμασταν μόλις καμιά τριανταριά μέτρα από αυτήν. Ένιωθα να ανεβαίνουν οι παλμοί μου, η αδρεναλίνη να με πλημμυρίζει. «Born to be wild», σκέφτηκα κι ευχαριστήθηκα.

Καθώς την πλησιάζαμε, άπλωσα προσεχτικά το χέρι μου, το είχα σε θέση μάχης, έτοιμο να αρπάξει την τσάντα. Τώρα, ναι, τώρα. Κι εκεί που ήμουν έτοιμος να τραβήξω την κότα, αυτή κάνει ένα βήμα προς τα μέσα, για να σταθεί σε άλλη μια βιτρίνα. Το χέρι μου ήταν ήδη στον αέρα, δεν πρόφτασα να συνειδητοποιήσω ότι η άλλη είχε σκύψει για να κοιτάξει καλύτερα τη βιτρίνα και ότι μπροστά της περπατούσε μια γριούλα. Γράπωσα την τσάντα της γιαγιάς και την τράβηξα με όλη μου τη δύναμη. Θεέ μου, ήταν αυτή που μας είχε ρωτήσει πριν από λίγο για το ταμειυτήριο!

Η μηχανή έσυρε για δύο τρία μέτρα τη γιαγιά, που έπεσε κάτω.

«Μαλάκα, τα σκατώσαμε!» ούρλιαξα στον Παντελή, ενώ από πίσω μου άκουγα τις φωνές της ηλικιωμένης καθώς απομακρυνόμασταν.

«Κλέφτες! Κλέφτες! Η σύνταξή μου!»

Η μηχανή έστριψε αριστερά στη διασταύρωση και ο Παντελής γκάζωσε. Εγώ είχα παγώσει στη θέση μου, η τσάντα να κρέμεται σαν νεκρό θήραμα στο χέρι μου.

«Μαλάκα, κρύψ' την», μου φώναξε ο κολλητός μου κι εγώ δεν ήξερα τι να κάνω.

«Born to be wild», ναι, αλλά σε ποιον;

Στα τριακόσια μέτρα σταματήσαμε.

Δεν ήξερα τι έπρεπε να πω, αν έπρεπε να πω κάτι. Δεν τη φανταζόμουν έτσι τη μύησή μας.

«Έλα, μωρέ μαλάκα, τι έγινε; Ηρέμησε... Αυτή θα έχει μια περιουσία στην τράπεζα... Όχου, πώς κάνεις έτσι;»

«Τα σκατώσαμε», είπα στον Παντελή με φωνή που έτρεμε.

«Λάθος. Αν τα σκάτωσε κάποιος, αυτός είσαι εσύ. Αλλά και πάλι σου λέω, δεν τρέχει μία», χαμογέλασε ο Παντελής και άναψε τσιγάρο.

Έβλεπα τη σκηνή μπροστά μου, τη γιαγιά να χάνει το βήμα της και να σωριάζεται κάτω, την έκπληξη στο πρόσωπό της γι' αυτό που μόλις της συνέβαινε, το σοκ ότι στα γεράματά της δεν μπορούσε να κυκλοφορήσει με ασφάλεια στο δρόμο, ότι ένιωθε ανυπεράσπιστη...

«Πο, ρε, τι κλάψας είσαι, αδερφέ μου!» έσβησε το τσιγάρο ο Παντελής κι ανέβηκε ξανά στη μηχανή του.

«Άντε, έλα, πάμε στον Κλεομένη!» μου έκανε αποφασιστικά.

«Δε θέλω να πάω, άσε με δω να περπατήσω», του απάντησα, παρατώντας του την τσάντα.

Ο Παντελής με άφησε κι έφυγε. Εγώ πήρα τους δρόμους, μην ξέροντας πού να πάω και τι να κάνω. Στο τέλος βέβαια σπίτι μου θα κατέληγα...

Άρχισα να επιβραδύνω το βήμα μου προσπαθώντας να ηρεμήσω. Σε λίγη ώρα χτύπησε το κινητό μου. Ήταν ο Τάσος.

«Έλα, ρε, μπράβο», ήταν τα πρώτα του λόγια κι εγώ δεν ήξερα αν με δούλευε ή αν το εννοούσε.

«Σου είπε ο Παντελής τι έγινε;»

«Ε, και; Σάμπως οι αρχαίοι Σπαρτιάτες έκλεβαν από τους πλούσιους; Φαγητό έκλεβαν απ' όπου έβρισκαν».

Δε μιλούσα.

«Έλα, κοίτα», συνέχισε ο Τάσος για να με ελαφρύνει, «δεν είμαστε τσαντάκηδες, αυτό που έγινε το κάναμε μία φορά, για να αποδείξουμε κάποια πράγματα. Άσε που μπορεί να μάθουμε ποια είναι η γριά και να της στείλουμε τα χρήματα με φάκελο...»

«Αλήθεια; Αλήθεια; Μπορεί να γίνει αυτό;» ρώτησα με ελπίδα τον άλλο κολλητό, νιώθοντας ήδη καλύτερα.

«Ο Κλεομένης ξέρει όλη την μπατσαρία, δύσκολο του 'ναι;»

Κλείσαμε το κινητό κι εγώ ένιωθα κάπως καλύτερα. Άρχισα να προχωρώ πιο γρήγορα για να φτάσω σπίτι. Ήταν ήδη μεσημέρι.

Μετά από μισή ώρα άνοιξα την εξώπορτα και μπήκα μέσα. Ήθελα να πάω κατευθείαν στο δωμάτιό μου, να βγάλω τα παπούτσια μου και να ξαπλώσω, ακούγοντας μουσική, όχι το «Born to be wild», αυτό πια το είχα ξεγράψει.

Πέρασα από το σαλόνι, η κυρα-Ελευθερία είχε αποκοιμηθεί στην πολυθρόνα, με ένα φόρεμα και κλωστές στα πόδια της. Στο τραπεζάκι δεξιά της βρισκόταν το μπουκαλάκι με τα χάπια κι ένα χαρτομάντιλο χρησιμοποιημένο. Πάλι θα είχε δακρύσει.

Στεκόμουν και την κοίταζα για λίγη ώρα, ίσως να ήταν οι μοναδικές στιγμές της που δεν είχε σκοτούρες. Αλλά και πάλι ποιος ξέρει τι έβλεπε στα όνειρά της...

Προσπέρασα και σκούντησα μια καρέκλα. Η μάνα μου άνοιξε αμέσως τα μάτια της και πετάχτηκε, αλλά με το που με είδε, ηρέμησε και μου χαμογέλασε.

«Σσςς, κοιμήσου τώρα», της είπα σιγανά, για να μην την αποξυπνήσω, «εγώ πάω στο δωμάτιό μου».

Είδα μια κουβερτούλα στη διπλανή πολυθρόνα. Πήγα όσο πιο σιγά μπορούσα, πήρα το φόρεμα από τα πόδια της και τη σκέπασα με την κουβέρτα. Η κυρα-Ελευθερία είχε πάλι γλαρώσει, αλλά μόλις ένιωσε να της παίρνω το φόρεμα και να τη σκεπάζω με την κουβέρτα, μου ψιθύρισε με κλειστά τα μάτια:

«Την ευχή μου να έχεις, γιε μου».

Αυτό το τελευταίο με πέθανε...

«I think I'm paranoid»

Garbage

I think I'm paranoid, and complicated, I think I'm paranoid, manipulate it...

Καθόμουν κι άκουγα αυτό το τραγούδι συνέχεια, τη μια φορά καπάκι στην άλλη, το 'βαζα και κοιμόμουν μ' αυτό και ξύπναγα μ' αυτό επίσης. Μα πόσο πολύ μπορεί να σε εκφράζει ένα τραγούδι;

Τις τελευταίες μέρες δεν ήξερα ακριβώς τι είχα πάθει, δεν μπορούσα να το εξηγήσω. Σαν να είχα χάσει την ισορροπία μου, αυτό το έχω ξαναπεί, σαν να μην ήξερα τι θέλω, ποιος είμαι. Κι όλα αυτά τη στιγμή που κάποια πράγματα φαίνονταν να παίρνουν το δρόμο τους, η Λουίζα, οι Ελευθερολάκωνες, το σχολείο, σαν να προσπαθούσαν να μπουν όλα σε κάποια τάξη, κι όμως εγώ να τσινούσα, να μην τα ήθελα έτσι, να πήγαινα να τους δώσω μια κλοτσιά να τα γκρεμίσω όλα.

«Η γκόμενα είναι!» διέγνωσαν οι κολλητοί μου. «Πάντα άμα μπαίνει μια γυναίκα στη ζωή ενός άντρα, την αποδιοργανώνει».

Και πάλι δεν ήμουν ευχαριστημένος μ' αυτή την εξήγηση.

Τη Λουίζα την απέφευγα τις τελευταίες τρεις μέρες, και καλά θα την πάρω αργότερα, και καλά είχα δουλειά, και καλά ήμουν κουρασμένος, μόνο ότι είχα περίοδο δεν της είπα. Κι αυτή η καημένη να μη λέει τίποτα, να είναι όσο πιο διακριτική γίνεται. Μήπως αυτό με ξενέρωνε; Ή μήπως άρχισα να νιώθω κάτι γι' αυτήν το οποίο ήταν εντελώς διαφορετικό απ' αυτά που ένιωθα μέχρι εκείνη τη στιγμή;

Τι να υποθέσω; Θα γίνω καλά, γιατρέ μου;

Δεν είχα όρεξη ούτε με τον Τάκη να τσακωθώ, ούτε ένα γαμωσταυρίδι να του ρίξω. Κι από την άλλη είχα πλακώσει τα τηλέφωνα με τον Τάσο και τον Παντελή, προς μεγάλο εκνευρισμό της αδελφής μου, η οποία το θεωρούσε κτήμα της.

«Τέλειωνε, ρε μαλακισμένο», μου φώναζε την ώρα που εγώ άκουγα τους κολλητούς μου να μου εξηγούν ότι δε μου συμβαίνει τίποτα και είμαι μια χαρά.

Η Μαίρη περνούσε τώρα τη φάση της με τον Μαρκ Γουόλμπεργκ και ήθελε να μιλά μόνο γι' αυτόν στις κολλητές της. Προσπαθούσα να την ηρεμήσω:

«Άμα σε πάρει ο Μαρκ, θα το κλείσω αμέσως, θα δω ότι παίρνει στην αναγνώριση κλήσης».

Τις προάλλες είχα ρωτήσει τον Τάσο αν τακτοποιήθηκε το θέμα τις γιαγιάς που είχαμε κλέψει στο κέντρο.

«Όχου, μωρέ, μη σε νοιάζει, πες πως είναι εντάξει, ότι έληξε το θέμα».

Στην ουσία βέβαια εγώ μιλούσα στο τηλέφωνο, οι άλλοι δεν ξέρω αν μ' άκουγαν, πάντως δεν έλεγαν και πολλά πράγματα, ότι είμαι εντάξει κι ότι δεν τρέχει μία. Μέχρι που χτες με πήρε και ο Κλεομένης τηλέφωνο.

Μου έκανε εντύπωση που άρχισε να μου μιλά για την υπόθεσή μου, για τη Λουίζα, σαν να τα ήξερε όλα, σαν κάποιος να του τα είχε πει.

«Ξέρω πιο πολλά για σένα κι από τον ίδιο σου τον εαυτό».

«Τι εννοείς;» τον ρώτησα γεμάτος περιέργεια.

Είχε καταφέρει να μου κεντρίσει το ενδιαφέρον.

«Θα έρθει η στιγμή που θα τα μάθεις... όταν θα είσαι έτοιμος».

«Εννοείς για το πώς αισθάνομαι;»

«Εννοώ για το ποιος είσαι...» μου απάντησε ο Κλεομένης και μ' άφησε μαλάκα.

«Εεεε, τι εννοείς;» τον πίεζα. «Ποιος είμαι;» αλλά ο Κλεομένης άλλαζε κουβέντα.

«Να θυμάσαι ότι εμείς είμαστε η οικογένειά σου, εμένα να με βλέπεις σαν το μεγάλο σου αδελφό ή ακόμα και... σαν τον πατέρα σου».

Μελαγχολούσα, δε μου άρεσαν αυτές οι συζητήσεις. Τώρα ήθελα εγώ ν' αλλάξω θέμα. Άρχισα να μιλώ για τη Λουίζα, ότι τα περνάμε καλά μαζί, ότι είναι πολύ ευχάριστη, ότι συνεννοούμαστε και γελάμε, ότι με καταλαβαίνει, ότι είναι σαν να με ξέρει χρόνια κι αυτό μου αρέσει, αλλά κι ότι πάλι κάτι με τρώει.

«Ναι, ωραία ακούγονται αυτά», συμπλήρωσε ο Κλεομένης και για να με αποτελειώσει: «Όμως δε φαντάζομαι ότι σε ξέρει όπως εμείς...»

Στο τηλέφωνο έπεσε σιωπή.

«Δε φαντάζομαι δηλαδή να της έχεις πει αυτά που ξέρουμε εμείς, δηλαδή για το ξύλο στον καθηγητή, για το ξεφτιλίκι του Δημήτρη, για τη γιαγιά που της πήρες την τσάντα, για τις φασαρίες στα γήπεδα...»

Δεν ήξερα τι να απαντήσω, ο Κλεομένης είχε δίκιο πράγματι.

«Άρα ξέρει αυτό που εσύ θέλεις να της δείξεις, αυτό δηλαδή που δεν είσαι. Προσποιείσαι κάτι ξένο, κρύβεσαι από τη Λουίζα, αυτή έχει τσιμπηθεί μ' ένα άλλο άτομο, έχει πλάσει κάτι άλλο για σένα στο μυαλό της, εσύ προσπαθείς συνέχεια να κρυφτείς, να μη δείξεις ποιος είσαι πραγματικά κι αυτό ακριβώς σ' έχει κουράσει. Ή, άμα το θες με άλλα λόγια, δεν είσαι για τη Λουίζα».

Είχα μείνει άφωνος, ένιωθα χειρότερα από πριν, γιατί ήξερα ότι στο βάθος αυτή ήταν η αλήθεια.

«Εννοείς ότι εγώ δεν είμαι γι' αυτήν ή αυτή δεν είναι για μένα;»

«Έλα τώρα, μην παίζουμε με τις λέξεις, εσύ, αυτή, το ίδιο πράγμα είναι».

Ήξερα ότι δεν ήταν το ίδιο.

Για λίγο δε μίλαγε κανείς στο τηλέφωνο.

«Μη βυθίζεσαι στο ψέμα, αρκετά απ' αυτά που ζεις είναι ψέματα, δεν είναι ανάγκη να προσθέτεις κι άλλα. Μπορείς να είσαι μαζί της και να τα περνάς καλά, όπως λες, και δεν αμφιβάλλω γι' αυτό, μπορείς κι εμάς ακόμα να μας γράψεις, αλλά κατάλαβέ το... είσαι ένας από μας, αργά ή γρήγορα θα δείξεις το πραγματικό σου πρόσωπο στην άλλη».

«Ένας από εμάς», «αργά ή γρήγορα», «αρκετά είναι ψέματα», «δεν κάνω γι' αυτήν», «το πραγματικό μου πρόσωπο». Ποιο είναι το πραγματικό μου πρόσωπο;

Οι σκέψεις, στοιβαγμένες στο μυαλό μου, είχαν φρακάρει τη λογική μου.

Έκλεισα με τον Κλεομένη και πήρα τηλέφωνο τη Λουίζα.

«Επιτέλους θα τα πούμε σαν άνθρωποι», έκανε σαν τρελή από τη χαρά της.

«Εεεε...» δίστασα να της μιλήσω εγώ, «βασικά θα ήθελα να μιλήσουμε από κοντά... όποτε γίνεται, δηλαδή, εεε... όποτε μπορείς, μπορούμε δηλαδή... Είναι ξέρεις... κάτι πράγματα που σκεφτόμουν μέρες τώρα...»

Η Λουίζα δεν απάντησε. Από την άλλη άκρη του τηλεφώνου ακουγόταν ένα περίεργο... τίποτα. Μα πόσο σιχαίνομαι αυτές τις σιωπές. Δηλαδή τώρα έπρεπε να μιλήσω εγώ και να εξηγήσω ή να περιμένω να πάρω απάντηση; Άκουγα κάτι το οποίο ίσως να έμοιαζε και με βουβό κλάμα. Είναι απίστευτο πόσα πράγματα μπορεί να ακούσει κάποιος σε μια σιωπή, το τι μπορεί να καταλάβει όταν δεν υπάρχουν ήχοι. Εγώ, που ήμουν συνηθισμένος στους πολλούς ήχους, στους δυνατούς ήχους και στα μπιτ, έβλεπα τώρα ότι και το απόλυτο κενό θορύβου, έχει κι αυτό να σου πει πράγματα.

«Λουίζα... εεε... είσαι εκεί; Μ' ακούς;»

Η Λουίζα αναστέναξε βαθιά σκουπίζοντας τη μύτη της ή το κλάμα της.

«Πάντα σ' άκουγα, Θανάση», μου απάντησε, «πάντα ήμουν εδώ... Το ζήτημα είναι εσύ πού είσαι», τέλειωσε και μου έκλεισε απαλά το τηλέφωνο.

Χμ... εγώ πού είμαι; Έλα, ντε... Έκλεισα κι εγώ το ακουστικό και πέταξα τη συσκευή στον τοίχο...

TRACK 14
«Live and let die»
Guns 'n' Roses

Η 25η Μαρτίου είναι μια σημαντική μέρα για όλη την Ελλάδα γενικά και για μένα ειδικά. Εκείνη τη μέρα δεν έχω σχολείο, δηλαδή δεν παίρνω απουσίες. Επιπλέον πηγαίνω με τους κολλητούς μου στην παρέλαση, όπου βέβαια χαζεύουμε και χειροκροτάμε όλους τους κώλους των μαθητριών με τα μίνι, που προχωρούν με βήμα πατριωτικό και ναζιάρικο. Τρίτο, και σημαντικότερο, κράζουμε όλους τους ξένους που παίρνουν μέρος στην παρέλαση, τους πετάμε πέτρες, τους μουντζώνουμε και πάει λέγοντας. Η παρέλαση είναι για τους Έλληνες μαθητές, δεν έχει σημασία που είναι του 12, άντε βίαια του 13, το σημαντικό είναι η ελληνική σημαία να μην πέσει σε χέρια εχθρικά.

Η φετινή παρέλαση όμως θα ήταν κάτι ιδιαίτερο για μένα. Θα ήταν το τελευταίο στάδιο της μύησής μου. Όπως πάντα ο Κλεομένης θα μας έδινε οδηγίες όποτε αυτός έκρινε σωστό. Και βέβαια η μύηση θα έκλεινε με τη «βάπτισή» μου με ένα γνήσια σπαρτιατικό όνομα... Που δεν το είχα διαλέξει τελικά μόνος μου, καθώς ό,τι ήξερα από ονόματα το είχαν καπαρώσει οι άλλοι. Μόνο το «Ωραία Ελένη» έμενε, αλλά φαντάζομαι θα ήταν η ξεφτίλα να ακουγόταν για μένα: Φόβος και τρόμος στα Καμίνια από τον αδίστακτο «Ωραία Ελένη»... Έτσι έμεινε στον Κλεομένη το προνόμιο να με βαφτίσει κι αυτός διάλεξε το «Βίων». Δε λέω, ωραίο ακουγόταν...

Η αλήθεια είναι ότι τις τελευταίες μέρες είχα ηρεμήσει, τα είχα ξαναβρεί δηλαδή με τον εαυτό μου, τουλάχιστον έτσι νόμιζα. Με τον Τάκη βριζόμασταν πιο συχνά από ποτέ, δείγμα υγείας αυτό, στο σχολείο δεν ξαναπάτησα, κυρίως για να μη δω τη Λουίζα, άρχισα να ξαναβγαίνω σαν τρελός και να γυρνώ ξημερώματα σπίτι. Επιτέλους γύρισα στο παλιό,

καλό μου πρόγραμμα. Ξέρω ότι θα ήταν σωστό να μιλούσα κάποτε με τη Λουίζα, τέλος πάντων, να μη φανεί ότι τη φτύνω γενικά, αλλά το ανέβαλλα, γιατί βαριόμουν τα ψυχοπλακωτικά. Άλλωστε δεν έγινε και τίποτα, δέκα μέρες τα 'χαμε, άντε, πάμε γι' άλλα.

Ο Κλεομένης είχε τη φοβερή ιδέα να κατεβαίναμε στην παρέλαση φορώντας μπλούζες με τους ήρωες του

'21 στην πλάτη μας, να μας δει ο κόσμος και να νιώσει περήφανα. Αντί δηλαδή να έγραφαν Ζαγοράκης και Χαριστέας, να έγραφαν Καραϊσκάκης και Τζαβέλλας. Γαμάτη ιδέα! Ανέθεσε στον Αρχίδαμο να πάει να τυπώσει τα μπλουζάκια, του είχε γράψει σε ένα χαρτί τα ονόματα και του είχε πει ότι αυτή μας η εμφάνιση θα ήταν το πιο σημαντικό πράγμα που θα έκαναν οι «Ελευθερολάκωνες» μέχρι εκείνη την ώρα, το πιο πατριωτικό, το πιο ελληνικό. Ο Κλεομένης θα γινόταν για μέρα ο Ανδρούτσος, κάποιος άλλος ο Νοταράς, ένας τρίτος ο Διάκος. Ο Λυκούργος ως αρχηγός θα ήταν ο Παλαιών Πατρών Γερμανός, επειδή όμως αυτό παραήταν μεγάλο για μπλουζάκι, θα το έκαναν Π. Π. Γερμανός. Ο μαλάκας ο Αρχίδαμος έφερε μια μπλούζα από τα καταστήματα Γερμανός με ένα Π. Π. από πίσω. Μα καλά, τόσο βόδι ήταν πια; Οπότε, σωστά καταλάβατε, φούνταρε η ιδέα και ο Κλεομένης έβαλε τον Αρχίδαμο να σφουγγαρίσει όλο το μπιλιαρδάδικο και δεν τον άφησε να έρθει στην παρέλαση.

Το δικό μου σχολείο, «δικό μου» τρόπος τού λέγειν, είχε Έλληνα σημαιοφόρο, τον Δημήτρη. Αναγκαστικά το δέχτηκα αυτό, γιατί τα άλλα σχολεία είχαν κι εγώ δεν ξέρω ποιον, όλους αυτούς τους απίθανους τύπους από τα σκατοκράτη του διαόλου τη μάνα ή, αν δεν ήταν σημαιοφόροι, τότε θα ήταν παραστάτες. Στο σχολείο μου ευτυχώς οι ξένοι είναι ακόμα πιο τούβλα και πιο άχρηστοι από τους Έλληνες και ευτυχώς σε κάποια άλλα είχε επέμβει ο σύλλογος γονέων και είχε απειλήσει με λιντσάρισμα τους διευθυντές αν έβαζαν ξένο να κρατά τη σημαία.

Αρχίσαμε να χειροκροτάμε σαν τρελοί τα πρώτα σχολεία που εμφανίστηκαν με Έλληνες σημαιοφόρους, είδα και τον Δημήτρη να περνά από μπροστά μου και να καμαρώνει σαν γύφτικο σκεπάρνι. Αυτός, σαν από διαίσθηση, γύρισε προς το μέρος μου και κόντεψε να του πέσει το κοντάρι στο κεφάλι του καθηγητή που οδηγούσε την ομάδα, τόση ταραχή τού έδωσα. Ουρλιάζαμε όλοι σαν παλαβοί από τον ενθουσιασμό μας, πιο

πολύ βέβαια για να παρασύρουμε το πλήθος από δίπλα μας. Στις πίσω σειρές του σχολείου μου ήταν και η Λουίζα. Την είδα και ανέβηκαν οι παλμοί μου, έπαθα μια ταραχή. Αυτή ήταν πιο όμορφη και πιο περήφανη από ποτέ. Γύρισε κι αυτή λίγο προς τη μεριά μου και μου φαίνεται πως με κοίταξε κι εμένα κι όλους τους άλλους δίπλα μου. Δεν έδειξε όμως το παραμικρό, ατάραχη έστριψε ξανά μπροστά και συνέχισε να περπατά αγέρωχη.

Και μετά πέρασε το πρώτο σχολείο με ξένο σημαioφόρο. Τότε άρχισε να ουρλιάζει ο Κλεομένης «Ντροπή! Ντροπή σας! Ουουουου...», παρασύροντας κι όλο το πλήθος, που έκανε σαν λυσσασμένο.

Ο Λυκούργος έκανε νόημα στον Κλεομένη και οι πρώτες πέτρες άρχισαν να εκσφενδονίζονται προς τους ξένους που έπαιρναν μέρος στην παρέλαση. Όλος ο κόσμος είχε παρασυρθεί, ήταν αδύνατον να τον ελέγξει οποιοσδήποτε, κυρίως οι μπάτσοι, που κοίταγαν αμέριμνα το χαμό που γινόταν δίπλα τους. Ο Κλεομένης έκλεισε το μάτι σε δυο τρεις απ' αυτούς.

«Πάμε, φύγαμε», με σκούνησε ο Τάσος και χωρίς δεύτερη κουβέντα τον ακολούθησα.

Οι πέτρες συνέχιζαν να εκσφενδονίζονται, είχε πολύ μεγάλη φάση, αλλά κατάλαβα ότι κάπου εδώ θα άρχιζε το τελικό στάδιο της μύησης. Και καθώς όλη η σειρά άρχισε να σκορπίζει και να διαλύεται, με τους μαθητές να τρέχουν πανικόβλητοι πέρα δώθε για να μην τους βρει καμιά αδέσποτη, εγώ, ο Τάσος, ο Παντελής και πέντ' έξι άλλοι ακολουθούσαμε τον Κλεομένη τρέχοντας από πίσω του, έχοντάς του τυφλή εμπιστοσύνη, περιμένοντας ν' ακούσουμε αυτά που θα μας έλεγε σε λίγο.

Τρέχαμε από σοκάκια, κόβαμε από στενά, χωρίς να ξέρουμε πού πηγαίνουμε, χωρίς να έχουμε ιδέα τι θα κάνουμε. Οι ήχοι από πίσω μας άρχισαν να ξεμακραίνουν, παρόλο που η περιοχή της παρέλασης θα ήταν πλέον κανονικό πεδίο μάχης. Ακούγονταν σειρήνες περιπολικών, μανάδες έβγαιναν στα μπαλκόνια τους και φώναζαν στα παιδιά τους να μπουν μέσα, λες και βρισκόμασταν σε πόλεμο. Όλη η κατάσταση είχε κάτι το μεθυστικό, κάτι το άγριο και μεθυστικό. Σαν να βρισκόμαστε στο γήπεδο, μόνο με αυτό μπορούσε να συγκριθεί εκείνη η ώρα. Στον ουρανό πετούσαν τα μαχητικά για να κάνουν τις επιδείξεις τους στην παρέλαση της Αθήνας.

Παρ' όλα αυτά έδιναν και τα αεροπλάνα με τη σειρά τους έναν πολεμικό τόνο στις στιγμές.

Μετά από κάνα πεντάλεπτο τρέξιμο, ο Κλεομένης χώθηκε σε ένα γιαπί. Οι υπόλοιποι τον ακολουθήσαμε και σταματήσαμε βαριανασαίνοντας για να ξεκουραστούμε.

«Πού πάμε τώρα;» ρώτησε ένας από την παρέα, τον είχα δει μια δυο φορές ακόμα στο μπιλιαρδάδικο.

«Πουθενά», απάντησε ηγετικά ο Κλεομένης.

Κανένας δεν τόλμησε να ρωτήσει κάτι παραπάνω.

Τα λεπτά περνούσαν χωρίς να κάνουμε τίποτα. Κοίταζα τον Τάσο και τον Παντελή κι αυτοί εμένα, προσπαθώντας να καταλάβουμε τι ακριβώς θα κάναμε. Όλοι είχαμε την απορία στα πρόσωπά μας.

Από ένα διαμέρισμα, απέναντι και πλάγια από το γιαπί, κάποιος έβαλε ξαφνικά στη διαπασών το «Live and let die» των Guns 'n' Roses. Ποσο, την είχα καταβρεί, εκείνη τη στιγμή θα μπορούσα να κάνω οτιδήποτε. Και θα το 'κανα...

Σε λίγη ώρα ακούστηκαν ομιλίες και φωνές από το δρόμο. Αυτοί που έρχονταν δε μιλούσαν ελληνικά. Ο Κλεομένης γύρισε προς το μέρος μας κι έβαλε το δάχτυλο στο στόμα του, δείχνοντάς μας να σωπάσουμε. Έτσι κι αλλιώς όμως και να φωνάζαμε, θα τα σκέπαζαν όλα οι Guns 'n' Roses.

Από μπροστά μας πέρασε μια παρέα παιδιών με ρούχα της παρέλασης. Ήταν Ρώσοι, Αλβανοί, Ουκρανοί κι εγώ δεν ξέρω τι. Ήταν πάντως ξένοι.

Ο Κλεομένης έκανε νόημα στους δικούς του, τους κανονικούς Ελευθερολάκωνες, και ξαφνικά όλοι τους χίμηξαν στο δρόμο κι έπεσαν πάνω στα παιδιά. Αυτά αιφνιδιάστηκαν κι έκαναν να φωνάξουν, αλλά άρχισαν ήδη να τρώνε τις πρώτες μπουνιές. Οι Ελευθερολάκωνες έσυραν τα παιδιά, τέσσερα ήταν, μέσα στο γιαπί. Εμείς είμαστε οχτώ.

Τα έσπρωξαν με όλη τους τη δύναμη κι αυτά έπεσαν κάτω. Στα πρόσωπά τους είχε αποτυπωθεί ο τρόμος, τα μέχρι πριν λίγη ώρα καμάρια του σχολείου τους είχαν στην κυριολεξία χεστεί από το φόβο τους.

Άρχισαν να φωνάζουν βοήθεια στη γλώσσα τους. Κανείς δεν τους άκουγε, οι μανάδες είχαν ήδη μαζέψει τα παιδιά τους από το δρόμο και είχαν κλείσει τις μπαλκονόπορτες. Live and let die.

Ο Κλεομένης άρχισε να κλοτσά στην τύχη με τα άρβυλά του όποιον έβρισκε μπροστά του, οι υπόλοιποι τους έκαναν κεφαλοκλειδώματα και τους έδιναν μπουνιές. Όλοι τούς φώναζαν να γυρίσουν στις πατρίδες τους.

«Δικοί σας!» ούρλιαξε ο Κλεομένης με όλη του τη δύναμη.

Θυμήθηκα τον Λεωνίδα στους 300.

«This is Sparta!», κάπως έτσι δεν είχε φωνάξει κι αυτός; Ε, λοιπόν «This is Kaminia!».

Κλότσαγα όποιον έβρισκα μπροστά μου κι εγώ, δηλαδή όπου έβρισκα ελεύθερο μέρος του σώματος να κλοτσήσω. Κλότσαγα με λύσσα, ήθελα να συναγωνιστώ τον Τάσο και τον Παντελή, που την είχαν καταβρεί και γέλαγαν. Φώναζαν δυνατά τα καινούργια τους ονόματα, «Σωκλείδας» και «Κλέανδρος», νιώθοντας απίστευτη ηδονή που δεν ήταν πια ο Τάσος και ο Παντελής, αλλά δύο άλλοι, δύο ήρωες.

«Σας παρακαλώ!» άρχισε να βογγά ένα από τα παιδιά που βρίσκονταν κάτω.

Η γαλανόλευκη στολή του είχε γεμίσει με αίμα, σάλια και χώμα.

«Όχι αυτόν... χτυπήστε εμένα, αλλά όχι αυτόν...» ωρυόταν και έδειχνε προς τη μεριά μου, προς το παιδί που του πατούσα το κεφάλι με το άρβυλό μου.

Τι ήθελε να το παίξει το μαλακισμένο; Γιατί αυτόν κι όχι τον άλλον;

«Είναι... ανάπηρος», ούρλιαξε και ακούστηκε δυνατά τη στιγμή που το «Live and let die» τέλειωνε, τη στιγμή που κι ο ίδιος έτρωγε μια γερή κλοτσιά στη μύτη του.

«Εμπρός, Βίωνα!» άκουσα τον Κλεομένη να μου φωνάζει γεμάτος ευχαρίστηση απ' την οργή που έβγαζα.

«Δείξ' τους ποιος είσαι! Δείξ' τους το αληθινό σου πρόσωπο!»

Εκείνη τη στιγμή σταμάτησα, σχεδόν πάγωσα. Το παιδί που χτυπούσα ανελήτητα είχε μαζέψει το πόδι του, το κουτσό του πόδι, και είχε τσακίσει το χέρι του σαν φτερούγα λαβωμένου σπυργιτιού, προσπαθώντας να προφυλάξει τα άλλα του όργανα. Το στόμα του τραβιόταν προς τα δεξιά, τα σάλια του έτρεχαν αριστερά. Το παιδί ήταν πράγματι ανάπηρο.

Έμεινα να τον κοιτάζω να σπαρταρά από τον πόνο στο δάπεδο του γιαπιού. Προς στιγμή το πόδι μου είχε μείνει μετέωρο πάνω από το στήθος

του, σαν τους τσολιάδες που ετοιμάζονται να κάνουν το βηματισμό τους.

«Γιατί σ' άφησαν να πάρεις μέρος στην παρέλαση, μου λες; Γιατί, γαμώτο μου, βγήκες απ' το σπίτι σου; Επίτηδες το κάνεις;» ούρλιαζα σαν μανιακός.

«Έλα, Βίωνα! Βγάλε τον πραγματικό σου εαυτό!» ούρλιαζε ο Κλεομένης για να με ξεσηκώσει.

Τον πραγματικό μου εαυτό;

Είδα το ρωσάκι ή το αλβανάκι με πρησμένο μάτι και παραμορφωμένο πρόσωπο να κουνά νευρικά το παράλυτο χέρι του.

Έκλεισα τα μάτια μου. Ω, Θεέ μου! Αυτός είναι ο πραγματικός μου εαυτός;

TRACK 15
«Creep»
Radiohead

Η Λουίζα είχε χάσει το χαμόγελο της, ήταν σε φάση να βάλει τα κλάματα. Δεν την αδικούσα γι' αυτό, εδώ κόντευα κι εγώ να τα βάλω. Τουλάχιστον αυτή ήξερε το λόγο, μπορούσε να πει κάτι συγκεκριμένο. Εγώ απ' την άλλη τι να της έλεγα; Θέλω να πω, ό,τι και να της έλεγα, θα φαινόταν ψέμα, μια δικαιολογία, δεν μπορούσε να είναι στο μυαλό μου για να δει ότι είχε φάει κι αυτό τις τελευταίες μέρες κλοτσιές, σαν να το είχαν βγάλει οι «Ελευθερολάκωνες» από το κρανίο και να το χτύπαγαν όλοι μαζί με τ' άρβυλά τους.

Παρ' όλα αυτά πίστευα ότι έπρεπε να μην της αφήσω περιθώριο να ελπίζει, σίγουρα θα ήταν το καλύτερο γι' αυτήν. Σίγουρα θα ήταν το καλύτερο για μένα.

Τι ήθελα ούτε κι εγώ το ήξερα, φαντάζομαι ηρεμία. Ηρεμία όμως από τι; Μήπως την είχα όταν πλακωνόμουνα όλη μέρα με τον Τάκη; Όχι, όχι, αυτό που ήθελα είναι να μην έχω να σκέφτομαι πολλά πράγματα, γιατί μπλεκόμουν. Και με τη Λουίζα κοντά μου σίγουρα σκεφτόμουν πολύ, περισσότερο δηλαδή από ό,τι συνήθως.

Η καφετέρια είχε ασυνήθιστα λίγο κόσμο. Επιπλέον εκείνη την ώρα έπαιζε επιτέλους κι ένα τραγούδι της προκοπής, το «Creep» των Radiohead.

Οχ, πάλι για μένα λέει, σκέφτηκα και ψιλοτρόμαξα. Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσα να φανταστώ ότι τελικά είμαι κι εγώ ένα creep, ένα φρικιό, ένα ρεμάλι. Νόμιζα ότι απλά είμαι ένας έφηβος που έχει τις φάσεις του.

«Δε φαντάζομαι κι αυτό το τραγούδι να σε κάνει να θες να κάνεις πράγματα», μου είπε η Λουίζα με ένα σφιγμένο χαμόγελο για να αρχίσει η

κουβέντα.

Δεν ήξερα από πού να αρχίσω, πώς να της έλεγα αυτό που μου είχε πει ο Κλεομένης. Και πού τελικά ήταν η αλήθεια; Δεν έκανα γι' αυτήν, ήμουν άλλο πράγμα, ήμουν αλλού. Δεν μπορούσα να προσποιηθώ ότι είμαι τελικά κάποιος άλλος.

«Κοίτα, Λουίζα», άρχισα διστακτικά, «είναι μερικά πράγματα που μπορεί να μην ξέρεις για μένα...»

Η Λουίζα με κοίταγε βασανιστικά, περίμενε τη συνέχεια.

«Δηλαδή εννοώ... ότι μπορεί τελικά να μην ταιριάζουμε, δηλαδή ότι είμαστε διαφορετικοί χαρακτήρες και... ότι...»

«Μπορεί όμως κι εσύ να μην ξέρεις πράγματα για μένα», με διέκοψε η Λουίζα, «ή μπορεί να μην ξέρεις πράγματα και για σένα...»

Οχ, πάλι ξέφευγε η κουβέντα. Μα πώς γίνεται αυτό, κάθε φορά που νομίζω ότι ελέγχω το τι θα πω και πώς θα το πω να γίνονται τελικά άλλα πράγματα;

«Ε... δηλαδή;»

«Δηλαδή», απάντησε με σιγουριά η Λουίζα, «ξέρω τι φήμη έχεις στο σχολείο, νομίζεις ότι δεν έχω ακούσει τίποτα; Παρ' όλα αυτά μ' εμένα είσαι διαφορετικός άνθρωπος, ίσως είσαι πιο πραγματικός ή πιο ψεύτικος, δεν ξέρω, αυτό εσύ το γνωρίζεις, αλλά... τέλος πάντων, ο καθένας νομίζει ό,τι θέλει για τον εαυτό του».

Μα είμαι ένα κωλόπαιδο, ένα ρεμάλι, δεν το βλέπεις; ήθελα να της πω. Σου κάνω κακό.

«Εγώ πάντως σ' έχω αποδεχτεί έτσι όπως είσαι απέναντί μου, τώρα αν αυτό είναι η αλήθεια, εσύ μόνο το ξέρεις».

Ευτυχώς αυτό το τελευταίο που είπε με βοήθησε.

«Νομίζω ότι δεν είναι η αλήθεια... κι αυτό είναι μάλλον το πρόβλημα. Δηλαδή εσύ δε μου έχεις κάνει τίποτα, είναι εγώ το πώς αισθάνομαι».

Η Λουίζα δάκρυσε.

Μετά από λίγο μου είπε:

«Δεν μπορώ να σε εξαναγκάσω να γίνεις κάτι που δεν είσαι. Μάθε όμως πρώτα τι είσαι, ποιος είναι ο πραγματικός σου εαυτός».

Να τος πάλι ο πραγματικός μου εαυτός!

Σηκώθηκε να πάει στην τουαλέτα για να πλύνει το πρόσωπό της. Εδώ που τα λέμε κι εγώ ίσως θα έπρεπε να ρίξω λίγο νερό στη μούρη μου.

Έτσι όπως την έβλεπα να απομακρύνεται, μου ήρθε να της φωνάξω «Είσαι πολύ τέλεια, πολύ καλή για μένα!», αυτό άλλωστε δεν τραγουδούσαν και οι Radiohead; Συγκρατήθηκα όμως, ήταν σαν να την έβλεπα να μου απαντά να γίνω κι εγώ καλός για τον εαυτό μου.

Γιατί τα πράγματα γίνονται τόσο σκατά τόσο γρήγορα; Τι είναι αυτό που τα χαλάει; Τι είναι αυτό που μας κάνει να τα ψάχνουμε συνέχεια;

«Μήπως μπορείτε να με πληρώσετε, γιατί τελειώνει η βάρδια μου;» άκουσα το σερβιτόρο να μου λέει.

Ήταν ο ίδιος σερβιτόρος που του τελείωνε η βάρδια πριν κάτι βδομάδες.

«Αν δω όταν γυρίσω από την τουαλέτα να μην έχεις φύγει, την έκατσε!» του απάντησα με τσαντίλα δίνοντάς του ένα δεκάευρω.

Ο τύπος το πήρε μασώντας την τσίχλα του, μου έδωσε τα ρέστα κι έφυγε αδιαφορώντας εντελώς για το τι του είχα πει.

TRACK 16
«Paradise City»
Guns 'n' Roses

Τις δέκα τελευταίες μέρες, ως ελευθερολάκωνας πλέον, ως «Βίων», είχα ανέβει πολύ στην κλίμακα του μπιλιαρδάδικου. Ο ίδιος ο Κλεομένης, για να μην πω και ο Λυκούργος, δεν έπαυαν να μου δείχνουν την εύνοιά τους, χωρίς όμως να έχω κάνει και τίποτα για να την αξίζω. Ο Τάσος και ο Παντελής, ο «Σωκλείδας» και ο «Κλέανδρος» δηλαδή, δεν είχαν τέτοια μεταχείριση, που στο φινάλε την άξιζαν κιόλας. Θέλω να πω ότι αυτοί δεν είχαν κωλώσει ποτέ, σε κανένα στάδιο της μύησης, παρ' όλα αυτά δε φαινόταν να τους συμπεριφέρονται και τόσο ξεχωριστά όπως σ' εμένα.

«Θα είναι για να μου ανεβάσουν το ηθικό επειδή τα ψιλοσκάτωσα», τους έλεγα κι αυτοί έδειχναν να συμφωνούν.

Το κυριότερο ήταν ότι ο Κλεομένης με είχε πάρει υπό την προστασία του, να δουλεύω Παρασκευή και Σάββατο στο σκυλάδικο που ήταν κι αυτός, ή αλλιώς στο «Paradise City», όπως το έλεγα εγώ, εκεί που κυκλοφορούν φοβερά κορίτσια, ακόμα πιο τρομερά αυτοκίνητα, γαμάτα ρούχα και πολύ λεφτό. Δηλαδή εκεί που ούτε στα όνειρά μου δε θα τολμούσα να σκεφτώ ότι θα δουλεύω. Ο Παντελής κι ο Τάσος μάλλον ψιλοζήλεψαν, γιατί είπαν στον Κλεομένη να τους πάρει κι αυτούς μαζί του, αλλά ο αρχηγός τους απάντησε ότι τουλάχιστον αυτοί έβγαζαν κουτσά στραβά κάποιο χαρτζιλίκι από τα υδραυλικά και τα ψυκτικά, που πάνε σαν βοηθοί του μάστορα, δε χρειαζόταν να βουτάνε από τους γονείς τους όπως εγώ. Ε, ναι, είχε και τα δίκια του σ' αυτό, δεν μπορώ να πω. Τώρα ήταν πιθανότερο να βουτάει ο Τάκης από εμένα παρά εγώ απ' αυτόν. Βέβαια οι δουλειές δε συγκρίνονταν, εννοώ άλλο είναι να ξεβουλώνεις ένα καζανάκι και να βάζεις το χέρι σου στα σκατά του βόθρου

κι άλλο να λες σε μια γκόμενα «Το τραπέζι σας είναι το 18», αλλά αυτό το έκανα γαργάρα. Επίσης άλλο είναι να βγάζεις καμιά κατοστάρια ευρώ τη βδομάδα, μαζί με τα tips, και άλλο να σου δίνει το αφεντικό σου με το ζόρι δέκα ευρώ για να κάνεις όλη τη δουλειά, ενώ αυτός θα χαλβαδιάζει την ιδιοκτήτρια. Οπότε γι' αυτό λέω πως είχα κάπως ειδική μεταχείριση.

Τα καθήκοντά μου στο «Paradise City» ήταν διάφορα, βασικά έκανα όλες τις χαμαλοδουλειές του Κλεομένη, αλλά αυτό δε με πείραζε. Έφερνα τα κλειδιά στους παρκαδόρους, έδειχνα στους πελάτες τα τραπέζια τους, τους πήγαινα νερά, τους ρώταγα αν ήθελαν κάτι, αν όλα είναι καλά, αν έχουν κάποιο παράπονο, αν έσβησαν το θερμοσίφωνα –Ο.Κ., αυτό το τελευταίο το είπα για πλάκα–, το σημαντικότερο όμως ήταν ότι σε κάποιους πελάτες, σε κάποιους πολύ καλούς πελάτες, πήγαινα κάτι φακελάκια κι εκείνοι με πλήρωναν. Τα λεφτά τα έδινα μετά στον Κλεομένη. Βέβαια δε ρώτησα ποτέ τι είχαν αυτά τα φακελάκια, δε θέλει όμως και πολύ μυαλό για να καταλάβει κανείς ότι είχαν διάφορα χαπάκια για να φτιαχτούν οι πελάτες.

Λίγο πριν ανοίξει το κέντρο, συναντιόταν ο Κλεομένης με ένα γομάρι που δεν το είχα ξαναδεί, αυτός του έδινε τα φακελάκια, ο Κλεομένης τον πλήρωνε και μετά πούλαγε τα φακελάκια στους καλούς πελάτες. Το γομάρι ερχόταν με μια Μερσεντές από αυτές που δεν ήξερα καν ότι υπάρχουν.

«Είναι Ρώσος», μου ψιθύρισε μια φορά ο Αρχίδαμος κι εγώ έμεινα να κοιτώ σαν ηλίθιος.

«Μα καλά, δεν είπαμε έξω οι ξένοι από τη χώρα μας;» τον είχα ρωτήσει χαζά την πρώτη φορά και ο Αρχίδαμος, ακόμα κι αυτός, κόντεψε να πνιγεί από τα γέλια με τη μαλακία μου.

Ήξερα ότι αυτό που έκανα βέβαια δεν ήταν και τόσο νόμιμο, όμως μήπως ήταν και τα υπόλοιπα που είχα κάνει μέχρι στιγμής; Και πάλι τι είναι νόμιμο και τι όχι; Μεγάλοι άνθρωποι είναι, ό,τι θέλουν κάνουν... όχου τώρα...

Τον Κλεομένη πάντως τον είχαν εντελώς για τον αρχηγό εκεί πέρα, ό,τι έλεγε γινόταν. Από κοντά κι εγώ να νιώθω πολύ περήφανος που με θεωρούσαν τσιράκι του αρχηγού.

«Μην το ξεχνάς ποτέ, Βίωνα! Είμαι σαν πατέρας σου ή σαν μεγαλύτερός σου αδελφός», μου έλεγε συνέχεια ο Κλεομένης, και λέγε λέγε τον θεωρούσα σχεδόν συγγενή μου τον τελευταίο καιρό.

Α, ναι, ξέχασα. Μπροστά στους άλλους δε με έλεγε βέβαια «Βίωνα» αλλά Θανάση.

Τις μέρες που δε δούλευα ξημεροβραδιαζόμουνα στο μπιαλιαρδάδικο. Τα πρωινά βέβαια δεν ήταν ο Κλεομένης, πολλές φορές δεν ήταν ούτε οι κολλητοί μου, κι εγώ έπινα μπίρες και κάπνιζα βλέποντας τους άλλους να παίζουν μπιλιάρδο. Και βλέποντας επίσης τον Αρχίδαμο να με μισεί.

Αυτό το πράγμα δεν μπορούσα να το καταλάβω, από πού κι ως πού δηλαδή να μισεί ένα άγνωστό του άτομο. Στην ουσία με ζήλευε γιατί είχα την εύνοια του Κλεομένη, δηλαδή τελικά το είχα καταλάβει, αλλά και πάλι κι εγώ να μην ήμουν, εκείνος δε θα είχε καλύτερη μοίρα. Προσπαθούσε να είναι αρεστός, αλλά κάπου το έχανε το παιχνίδι λόγω βλακείας. Σ' εμένα πάλι την τελευταία βδομάδα δε φαινόταν και τόσο βλάκας όσο στην αρχή. Θα είναι επειδή με μισούσε. Πάντα όποιος μισεί βρίσκεται να είναι εξυπνότερος, γιατί αναγκαστικά σκέφτεται πώς θα τη φέρει στον άλλον.

Δε λέω ότι μου φερόταν απαίσια, πάντως μπροστά στους άλλους προσπαθούσε να δείξει ότι αυτός είχε το πάνω χέρι όταν έλειπε ο Κλεομένης. Αυτό το έκανε και με τους κολλητούς μου, μ' εμένα όμως ήταν πιο έντονο. Με έστελνε να του φέρω μπίρες, τσιγάρα, πατατάκια, σάντουιτς, τoστ, κοκ, σάμαλι, πασατέμπο, σαν αυτούς που γυρνάνε στα γήπεδα με το δίσκο και τηνπραμάτεια περασμένα στο λαιμό είχα καταντήσει. Όμως δεν παραπονιόμουν, δε με έπαιρνε να παραπονεθώ κιόλας. Είχα μια στάνταρ παρέα, ένα στάνταρ στέκι, τζάμπα μπίρες και καφέδες, ε, αν χρειαζόταν να κάνω και κάνα θέλημα, θα το έκανα.

«Τι κοιτάς εκεί;» με έπιασε απ' τον ώμο ο Αρχίδαμος, ενώ εγώ ήμουν βυθισμένος στις σκέψεις μου, κοιτώντας τη βιτρίνα του μπιαλιαρδάδικου, όπου είχαν στοιβαχτεί κύπελλα και μετάλλια από αγώνες.

Εκεί υπήρχαν και κάποιες κορνίζες με φωτογραφίες. Η μία έδειχνε τον Λυκούργο στα νιάτα του με κάτι γκόμενες, η άλλη τον Λυκούργο σε μια ταβέρνα να σηκώνει το ποτήρι του και τον Κλεομένη στο βάθος να γελά, κάποιες άλλες έδειχναν τον Λυκούργο πάλι με έναν κολλητό του, που δεν

τον είχα ξαναδεί, και τις μοτοσικλέτες τους, ο Λυκούργος πάλι με τον κολλητό του να κάνουν μπραντεφέρ και να χαμογελούν στο φακό, οι Ελευθερολάκωνες όλοι μαζί...

«Ε, τίποτα, τίποτα, έτσι χάζενα. Έβλεπα εδώ τις φωτογραφίες με τον Λυκούργο, πριν από πολλά χρόνια, και λέω ότι καθέννας μας έχει τη δική του ζωή και τα μυστικά του».

Είπα κι εγώ μια μαλακία να ξεφορτωθώ τον Αρχίδαμο, σιγά τη φιλοσοφία.

«Χα, χα, χα!» άρχισε να γελά ο άλλος με το τσιριχτό του γέλιο και η αναπνοή βρομοκοπούσε από το αλκοόλ.

Αν άναβα τσιγάρο εκείνη τη στιγμή μπροστά στο πρόσωπό του, θα είχαμε ανατιναχτεί κι εμείς κι άλλα τρία τετράγωνα, τόσο πολύ είχε πιει.

«Εγώ δεν έχω μυστικά», είπε βλακωδώς πάλι ο Αρχίδαμος.

«Ούτε εγώ», του απάντησα κι έκανα να φύγω, γιατί αυτή η παρέα άρχισε να μου δίνει στα νεύρα.

Ο Αρχίδαμος έσκασε πιο πολύ στα γέλια. Γύρισα να κοιτάξω γύρω μου, αλλά ευτυχώς οι άλλοι ήταν απορροφημένοι στο μπιλιάρδο και δεν έδιναν σημασία. Αλλά και να μην έπαιζαν, πάλι δε θα έδιναν σημασία, το ξέρω γιατί ώρες ώρες τούς πιάνει κάτι και πλακώνονται μεταξύ τους στο ξύλο, ενώ οι υπόλοιποι ούτε καν τους κοιτάνε. Ή κι αν τους κοιτάνε, θα βάζουν στοιχήματα.

«Μην είσαι τόσο σίγουρος», μου φώναξε ο Αρχίδαμος, καθώς άρχισα να απομακρύνομαι. «Κι εσύ έχεις τα μυστικά σου, μόνο που... μόνο που...» εδώ είχε πια ξεραθεί στο γέλιο, «μόνο που δεν τα ξέρεις...»

Συνέχισε να γελά σαν ζώο κι εγώ είχα σπαστεί, γιατί δεν ήξερα πώς να ξεφύγω. Ήταν μεθυσμένος και δεν ήθελα να τον εκνευρίσω. Απλά στάθηκα όρθιος και ακίνητος και περίμενα να σταματήσει.

«... αλλά τα ξέρουμε όλοι εμείς...»

Τον κοιτούσα αποσβολωμένος. Τι εννοούσε άραγε; Παρόλο που ήταν μεθυσμένος, κάτι θα εννοούσε, δεν μπορεί να ήταν ασυναρτησίες όλα αυτά.

«Τι ξέρετε δηλαδή;» ρώτησα όσο πιο σιγά μπορούσα, από φόβο μήπως ακουστεί το τρομερό μυστικό μου που ήξερε και γινόμουν ρεζίλι, όποιο κι αν ήταν αυτό.

Είχα αποφασίσει, θα το έπαιζα κουλ για να ηρεμήσει κι ο άλλος.

«Είδες;... Είδες που δεν το ξέρεις;» συνέχισε να γελά εκείνος.

Έστριψα αργά αργά κι άρχισα να απομακρύνομαι.

«Είδες που δεν ξέρεις... πως ζει ο πατέρας σου;»

Ένιωσα σαν να με είχε χτυπήσει κεραυνός, δηλαδή δεν ξέρω πώς είναι να σε χτυπά κεραυνός, αλλά φαντάζομαι κάπως έτσι, μπορεί να είναι και πιο λίγο, πάντως μεγαλύτερο χτύπημα αποκλείεται να έχει. Ζαλίστηκα στη στιγμή κι άρχισα να μουδιάζω. Γύρισα προς το μέρος του και τον είδα να συνεχίζει να γελά. Προσπάθησα να κρατήσω την ψυχραιμία μου, αλλά αυτό ήταν αδύνατον, εκείνη τη στιγμή... δεν ξέρω τι ένιωθα, πάντως ήταν πολύ έντονο. Και δεν περιγράφεται.

«Κι εσύ πού το ξέρεις;» προσπάθησα να φανώ ατάραχος, μπας και ξενερώσει και κόψει την πλάκα αν με έβλεπε να μην τσιμπώ.

«Ξέρω γω; Ρώτα τον Κλεομένη...»

Γύρισα κι άρχισα να τρέχω προς την εξώπορτα.

Τον Κλεομένη; Τι ήξερε ο Κλεομένης;

Άνοιξα με δύναμη την πόρτα κι έπεσα πάνω στον Τάσο, που είχε σχολάσει και πέρασε για καμιά μπίρα.

«Δώσε μου τα κλειδιά της μηχανής», του είπα άγρια κι αυτός χωρίς να με ρωτήσει τίποτα μου τα έδωσε αμέσως.

Είχε ήδη νυχτώσει, μα καλά, πόσες ώρες κάθομαι κάθε μέρα στο μπιλιαρδάδικο; Πρέπει να είναι πάνω από δέκα, σίγουρα, μπορεί και πάνω από δώδεκα.

Έτρεχα σαν παλαβός σε δρόμους και στενά, παραβιάζοντας στοπ και φανάρια, φρενάροντας απότομα και επιταχύνοντας άλλο τόσο, προσπερνώντας αμάξια και κάνοντας χωσίματα.

Ο πατέρας μου; Ζωντανός; Κι αυτό να το ξέρει ο Κλεομένης κι ο Λυκούργος και όχι εγώ; Δεν μπορεί, κάποιο λάθος θα έχει γίνει, κάτι άλλο θα συμβαίνει, κάτι που δεν έχω καταλάβει καλά.

Στα φανάρια της λεωφόρου αναγκάστηκα να σταματήσω. Και τότε έφαγα τη φλασιά, τα κομμάτια άρχισαν σιγά σιγά να συγκεντρώνονται στο μυαλό μου, δεν ήξερα ποιο να κρατήσω και ποιο να πετάξω.

«Δε θέλω, Τούλα μου, δε θέλω να τον ξέρω αυτό τον άνθρωπο», θυμάμαι τη μητέρα μου να λέει σε μια πελάτισσα. Άραγε αυτός ο άνθρωπος ήταν ο

πατέρας μου;

Είχα ταραχτεί φοβερά, η ζωή μου έβλεπα πως είχε ανατραπεί από τη μια στιγμή στην άλλη, έστω και μέσα στο μυαλό μου. Ποιος να ήταν ο πατέρας μου και γιατί μας εγκατέλειψε; Πού να ζούσε τώρα; Και πώς γίνεται να το ξέρουν όλοι αυτό το μυστικό εκτός από μένα;

Έφτασα στο «Paradise City» τη στιγμή που το μαγαζί άνοιγε κι όλοι έπαιρναν τα πόστα τους. Έξω δε βρισκόταν κανένα αυτοκίνητο, κανένας πελάτης, μόνο κάποιοι άνθρωποι του μαγαζιού. Το «Paradise City» για μένα εκείνη τη στιγμή είχε μεταμορφωθεί σε πόλη της κόλασης...

Πάρκαρα τη μηχανή σε ένα δέντρο πολύ πρόχειρα. Δεν πρόσεξα καθόλου κι αυτή έπεσε κάνοντας θόρυβο.

«Γαμώτο, έχω κι αυτό τώρα», φώναξα βλέποντας το σπασμένο φανάρι.

Δε μου πέρασε όμως καθόλου από το μυαλό ότι έπρεπε να την πάω συνεργείο ή τουλάχιστον να δώσω τα λεφτά στον Τάσο για να φτιάξει το φανάρι.

Έκανα να τη σηκώσω, ήταν ασήκωτη.

«Θανάση, τι θες εσύ τέτοια μέρα εδώ;» άκουσα τον Κλεομένη πίσω μου, καθώς είχε έρθει να με βοηθήσει να σηκώσουμε τη μηχανή.

«Πες μου αμέσως τι ξέρεις για τον πατέρα μου. Μου τα είπαν όλα. Είναι ζωντανός; Ποιοι το ξέρετε;» άρχισα να ρωτώ με ρυθμό πολυβόλου όταν σταθεροποιήσαμε τη μηχανή.

«Όπα, όπα, ένα ένα και ήρεμα», έκανε ο Κλεομένης προσπαθώντας να με συνεφέρει.

«Γιατί δε μου πες τίποτα;»

Ούρλιαζα και κάποιοι υπάλληλοι γύρισαν και μας κοίταγαν.

Ο Κλεομένης με γράπωσε από το μπράτσο και με έσυρε παραπέρα για να μη μας βλέπουν. Πόνεσα, τα χέρια του ήταν σαν τανάλιες, θα μου είχε κάνει δαχτυλιές.

«Θα σ' το 'λεγα», μου είπε ήρεμα όταν βεβαιώθηκε ότι δε μας έβλεπε κανείς.

«Πότε; Γιατί δεν το ξέρω; Δεν είναι δικό σου πρόβλημα, είναι δικό μου και της οικογένειάς μου».

«Της οικογένειάς σου;» γέλασε ο Κλεομένης, «Χαρά στην οικογένεια», μου τόνισε τις λέξεις για να με πικράνει.

Και το κατάφερε.

«Εμείς είμαστε η οικογένειά σου, κατάλαβέ το, εμείς φροντίζουμε για σένα».

«Να σας χέσω κι εσάς και τη φροντίδα σας, μαζεύετε όλους τους λούζερ και τους κάνετε μαλάκες!»

Ο Κλεομένης μου σβούριξε ένα χαστούκι τόσο δυνατό, που παραπάτησα δυο τρία βήματα κι έχασα την ισορροπία μου. Βρέθηκα κάτω κι ένιωσα να τρέχει αίμα από τη μύτη μου.

Ο Κλεομένης, στηριγμένος στον κορμό ενός δέντρου, είχε βγάλει από την τσέπη του ένα κομμάτι χαρτί κι ένα στιλό. Έγραψε κάτι και μου το πέταξε.

«Εδώ είναι η διεύθυνσή του», μου είπε όρθιος από πάνω μου.

Για μια στιγμή φοβήθηκα, νόμιζα ότι θα με άρχιζε κι εμένα στις κλοτσιές, ότι θα τις έτρωγα στο πρόσωπο. Ύστερα έβγαλε από την τσέπη του ένα φακελάκι, από αυτά που έδινα εγώ στους πελάτες. Μου το πέταξε κι αυτό και κάνα δυο χαπάκια βγήκαν και κύλησαν στο χώμα.

«Πάρε κι αυτά για να ηρεμήσεις και να σ' ανεβάσουν».

Καθόμουν και τον κοίταγα οργισμένος και σοκαρισμένος.

«Ποιος ξέρει; Ίσως μ' αυτά τελικά πιστέψεις κι εσύ ο ίδιος πως έχεις μια κανονική οικογένεια...» μου γέλασε με ένα κακό κι απαίσιο γέλιο και κατόπιν γύρισε την πλάτη του και μ' άφησε στο χώμα.

Ανήμπορο, ματωμένο και ντροπιασμένο.

TRACK 17

«Το καλύτερο παιδί»

Γιάννης Πλούταρχος

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΕΡΓΕΙΟ
ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ – ΦΑΝΟΠΟΙΙΑ – ΕΠΙΣΚΕΥΕΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΤΣΑΡΔΑΚΑΣ
ΚΙΝ.: ... ΣΤΑΘ.: ...
ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ: ...

Καθόμουν και χάζενα την πινακίδα του συνεργείου. Εκτός από όλα αυτά τα στοιχεία, είχε ένα παλιό αυτοκίνητο, μια εξάτμιση, μια μοτοσικλέτα και κάτι μπουλόνια. Βάζω στοίχημα ότι αν χώραγε κι άλλα, τότε θα είχανε γράψει και συνταγές μαγειρικής πάνω της.

Είχα καπνίσει δυο τσιγάρα στηριγμένος στη μηχανή του Τάσου. Προσπαθούσα να σκεφτώ κάτι για να γελάσω ή να πάρω θάρρος και να μπω, αλλά όσες φορές το κατάφερνα, άλλες τόσες εγκατέλειπα την προσπάθεια.

«Ευάγγελος Τσαρδάκας». Το επίθετο του πατέρα μου.

Τουλάχιστον το τωρινό μου επίθετο, Πανόπουλος, το πατρικό της μάνας μου δηλαδή, είναι χίλιες φορές καλύτερο απ' το Τσαρδάκας. Φαντάζομαι να μου φώναζαν οι κολλητοί μου «Είσαι τσαρδάκας, ρε!...» ή «Άι στο διάολο, ρε τσαρδάκα!». Δεν έπαυε όμως να είναι το επίθετο που μπορεί να είχα.

Ο πατέρας μου λοιπόν!

Η τύχη τα 'φερε να πάω στο συνεργείο του για πραγματική δουλειά, όχι για καμιά μούφα. Βέβαια, αν ήθελα, θα μπορούσα να το αποφύγω, στα Καμίνια τα συνεργεία είναι πιο πολλά κι από τ' αδέσποτα σκυλιά. Όμως στην τελική εγώ προκάλεσα την τύχη μου, εγώ την έφερα μέχρι εδώ.

Φοβόμουν. Δεν ξέρω τι ακριβώς, πάντως φοβόμουν. Νόμιζα ίσως ότι θα με γνώριζε και θα με απέρριπτε στη στιγμή. Βέβαια ήταν εντελώς απίθανο να με γνωρίσει, ήταν απίθανο να ξέρει καν για την ύπαρξή μου, αλλά από την άλλη, αν το μυστικό μου το ξέρουν όλοι –ο Κλεομένης, ο Αρχίδαμος, ο Λυκούργος και καμιά πενηνταριά άλλοι–, τότε γιατί να μην το ξέρει κι αυτός; Γιατί να μην του έχουν πει ότι κάπου, όχι μακριά, ζει ο γιος του, ή ένας γιος του, γιατί δεν ξέρω αν έχει κι άλλους, ζει ένας μπάσταρδος δικός του;

Το συνεργείο το ήξερα, δηλαδή μάλλον το είχα δει, ήταν κάποια τετράγωνα από το σπίτι μου, σίγουρα είχα περάσει από δω, άσχετο αν δεν είχα προσέξει ποτέ την πινακίδα, γιατί δε μου έλεγε τίποτα. Η πραγματική και η υποθετική ζωή μου μέσα σε λίγα οικοδομικά τετράγωνα! Φοβερό!

Στηρίχτηκα καλά καλά στη μηχανή και την έσπρωξα μπροστά για να την τσουλήσω μέχρι το συνεργείο. Δεν ήξερα αν ήθελα να δω τον πατέρα μου, πιστεύω ότι δεν ήμουν ακόμα έτοιμος, άλλωστε δεν είχαν περάσει ούτε δώδεκα ώρες από τότε που το 'μαθα. Απ' την άλλη δεν ήξερα πάλι αν ήθελα να μην τον δω. Άλλωστε τι να μου έλεγε και τι να του έλεγα; «Γεια σου, μπαμπά, είμαι ο γιος σου. Εσύ βέβαια δεν το ξέρεις κι εγώ το έμαθα μόλις χτες!»

Κι ύστερα θα ήταν πολύ ωραίο να τον έβλεπα να πέφτει στην αγκαλιά μου με δάκρυα και να μου δίνει ένα μπουκέτο λουλούδια για τη μητέρα μου, που θα το ξέθαβε ολόφρεσκο μέσα από τις τσιμούχες και τα σταυροκατσάβιδα... Αλλά μάλλον χλομό το βλέπω αυτό το σενάριο. «Γιε μου, που σε πήραν μακριά μου οι πειρατές...»

Το πιο πιθανό είναι να μη γίνει τίποτα, ίσως να είναι και το πιο καλό αυτό.

Πλησίασα και μπήκα στο συνεργείο. Δεν είδα κανέναν. Δε διέκρινα καλά βέβαια, γιατί αμέσως σηκώθηκε ένας, δυο τρία χρόνια μεγαλύτερός μου θα ήταν, που δούλευε πίσω από κάποιο αμάξι.

«Καλημέρα, φίλε. Τι θες;»

Ωραία, δεν ήταν αυτός ο πατέρας μου.

«Έσπασε το φανάρι της μηχανής».

«Για να δω».

Για μια στιγμή πέρασε από το μυαλό μου ότι ο νεαρός ήταν αδελφός μου.

«Κυρ Βαγγέλη, για δεξ εδώ, έχουμε απ' αυτό;»

Ωραία, δεν ήταν αδελφός μου.

Από το δωματιάκι στο βάθος σηκώθηκε ένας άντρας. Η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει, νόμιζα ότι θα λιποθυμούσα. Αυτός πρέπει να ήταν...

Πλησίασε και πήρε το φανάρι στα χέρια του. Ήταν μέτριος προς ψηλός, παχουλός, με αραιά μαλλιά. Φαινόταν βρόμικος, τα μαλλιά του λαδωμένα, αξύριστος, τα νύχια του μαύρα. Βέβαια σε συνεργείο δούλευε, αλλά ο νεαρός που ήταν μαζί του δε σου έδινε αυτή την αίσθηση. Και μου έμοιαζε στη μύτη και στο στόμα, δηλαδή εγώ του έμοιαζα στη μύτη και στο στόμα. Προσπαθούσα να μην καρφωθώ πάνω του, παρόλο που ήθελα να αποτυπωθεί η εμφάνισή του στο μυαλό μου. Ο άντρας μού φαινόταν πολύ γνώριμος. Μα πού τον είχα δει; Αυτός από την άλλη δεν έδειχνε τίποτε απέναντί μου, δεν είχε καταλάβει κάτι, ούτε καν είχε διαισθανθεί, φερόταν σαν να ήμουν ένας κανονικός πελάτης, που έτσι κι αλλιώς αυτό ήμουν για εκείνον. Σαν να απογοητεύτηκα κάπως, βαθιά μέσα μου ήθελα να δω ένα λαμπύρισμα στα μάτια του, μια αμφιβολία, ένα κάτι. Αυτός κοιτούσε σαν μοσχάρι.

«Λοιπόν, παλικάρι, ο Τζίμης θα πάει εδώ δίπλα, να δει στ' άλλα συνεργεία αν το έχουνε. Αν θες περίμενε, αλλιώς άσε το τηλέφωνό σου να σε ειδοποιήσουμε».

«Θα περιμένω λίγο», είπα με έναν κόμπο στο λαιμό.

Ίσως ακούστηκα αφύσικα.

«Όπως θες. Λοιπόν, Τζίμη, άντε στον Στέλιο, δείξ' του το και ρώτα πού μπορούμε να βρούμε κάνα ιμιτασιόν», είπε στο παιδί ο πατέρας μου, ο Βαγγέλης Τσαρδάκας δηλαδή, το λέω για να το χωνέψω κι εγώ.

Και γυρνώντας ξανά προς το μέρος μου:

«Δε φαντάζομαι να σε πειράζει να μπει ιμιτασιόν άμα βρούμε».

«Εεε, καθόλου», απάντησα εγώ, «από ιμιτασιόν σ' εμένα, άλλο τίποτα».

Ο Βαγγέλης χαμογέλασε νομίζοντας πως εννοούσα τη μηχανή. Εγώ χαμογέλασα γιατί εννοούσα τη ζωή μου.

Ο Τζίμης έφυγε με το φανάρι.

«Έλα μέσα, μην κάθεται όρθιος και περιμένεις...» μου είπε ο... πατέρας μου... Φτου, δε μου πάει να τον λέω κι έτσι, αλλά και πάλι πώς να τον πω; Βέβαια δε με περίμενε, σηκώθηκε και πήγε μέσα.

Τον ακολούθησα. Κι εκείνη τη στιγμή που τον έβλεπα να πηγαίνει στο δωματιάκι, που έβλεπα την πλάτη του να απομακρύνεται, μου ήρθε η άλλη φοβερή φλασιά και ανατρίχιασα ολόκληρος. Ο άντρας αυτός ήταν ο φίλος του Λυκούργου, εκείνος που είχα δει στις φωτογραφίες στο μπιλιαρδάδικο, εκείνος με τη μηχανή και το μπραντεφέρ, ναι, ήταν σίγουρα αυτός, είκοσι χρόνια πιο μεγάλος, δεκαπέντε κιλά πιο βαρύς, αλλά δεν μπορούσα να κάνω λάθος. Ο πατέρας μου ήταν κολλητός του Λυκούργου.

Ήθελα να το βάλω στα πόδια, νόμιζα ότι είμαι στο κέντρο μιας τεράστιας συνωμοσίας εναντίον μου, ότι όλοι με είχαν βάλει στο μάτι και με δούλευαν, ότι από στιγμή σε στιγμή θα πετάγονταν οι πάντες –ο Λυκούργος, ο Κλεομένης, η μητέρα μου, ο Τάκης, ο Παντελής κι ο Τάσος, η Λουίζα, ακόμα κι ο μικρός Νικόλας– και θα μου έκαναν «Τσα! Σ' τη φέραμε! Όλη σου η ζωή είναι ψεύτικη!».

Ευχόμουν όλα αυτά να τα ονειρευόμουν, να μην είμαι ξύπνιος, να τελειώσει ο εφιάλτης κι εγώ να είμαι πάλι το ρεμάλι που ήμουν και κωλοβαρούσε μέχρι χτες το απόγευμα όπου έβρισκε. Ήθελα η ζωή μου να μην έχει κανένα νόημα, όπως ήταν και πιο πριν... Τουλάχιστον είχα την ασφάλεια του τίποτα.

«Κάτσε, κάτσε όπου βρεις», είπε ο Βαγγέλης και μου έκανε χώρο σε ένα βρόμικο καναπέ, παραμερίζοντας μερικά περιοδικά και κάποια στουπιά. «Να σε κεράσω κάτι;»

«Ε, όχι, είμαι εντάξει», του απάντησα αμήχανα.

Χωρίς να επιμείνει, κάθισε στο γραφειάκι του, έβαλε το ράδιο σε ένα σταθμό με ελληνικούρες, πώς τα σιχαινόμουνα αυτά, και μετά άρχισε να μελετά ένα μπλοκάκι.

Εγώ έριχνα ματιές στο γραφειάκι, στους τοίχους, στις φωτογραφίες, προσπαθούσα να δω αν θα έβρισκα καμία με τον Λυκούργο ή τον Κλεομένη. Τζίφος, ήταν δυο τρεις με τον Τζίμη και κάποιες άλλες παλιότερες, απ' όταν ήταν μηχανόβιος.

«Βλέπω σου αρέσουν πολύ οι μηχανές», είπα μετά από αρκετή σιωπή.

Ο Βαγγέλης δε μου είχε δώσει σημασία, διάβαζε τα νούμερα στα χαρτιά του.

«Ε, γι' αυτό έγινα και φαναρτζής», μου απάντησε. «Αν γουστάρεις τις μηχανές, γίνεσαι είτε μπάτσος είτε φαναρτζής».

Γελάσαμε κι οι δυο.

«Εγώ μπάτσος δεν μπόρεσα να γίνω, γιατί...»

Σε είχαν κλείσει σίγουρα μέσα, σκέφτηκα εγώ, αλλά δεν ήταν έτσι.

«... γιατί έπαθα αυτό», σηκώθηκε από την καρέκλα του, με πλησίασε και σηκώνοντας το μπατζάκι της φόρμας του μου έδειξε το πόδι του, που ήταν σαραβαλιασμένο.

«Πώς έγινε αυτό;»

Πρέπει να είχε κάνει ένα σωρό εγχειρήσεις, φαίνονταν οι ουλές.

«Έχω λάμες», είπε σχεδόν με δέος, σαν να έλεγε «Πολέμησα στο Βιετνάμ». «Τις έχω περίπου δεκαοχτώ χρόνια, με σακατεύουν ώρες ώρες, αλλά τις έχω συνηθίσει».

«Κόντρες;» ρώτησα με πραγματικό ενδιαφέρον.

Κοίτα να δεις που στο τέλος θα του έμοιαζα κι εγώ μην τον είχα γνωρίσει ποτέ.

«Ναι, αλλά άλλου είδους κόντρες, όχι αυτές που νομίζεις».

Τον κοίταξα παραξενεμένος.

«Ε, να, με τον κολλητό μου θέλαμε την ίδια κοπέλα, τελικά εγώ έκανα κάτι μαζί της, ο κολλητός μου τσαντίστηκε και μου χάλασε τα φρένα της μηχανής. Βέβαια αυτό δεν αποδείχτηκε, εγώ όμως είμαι σίγουρος ότι αυτός το έκανε».

Είχα φρικάρει, σοβαρά, κόντευα να σαλτάρω εντελώς αν ήταν αλήθεια αυτό που σκεφτόμουν. Ο Βαγγέλης έκανε κάτι με τη μητέρα μου, ο Λυκούργος ζήλεψε, του χάλασε τα φρένα, ο Βαγγέλης στούκαρε. Κι αυτό το κάτι ήμουν εγώ! Δεκαοχτώ χρόνια οι λάμες, δεκαεφτά χρόνων εγώ, ο Βαγγέλης πήγε με τη μάνα μου και την παράτησε! Μου ήρθε αναγούλα.

Ήθελα να τον ρωτήσω πώς λεγόταν η κοπέλα, πώς ο κολλητός του, τι έγινε μετά, αλλά φοβήθηκα μην καρφωθώ.

«Γι' αυτό πρόσεχε τους κολλητούς σου, μερικές φορές είναι τα χειρότερα φίδια. Καλύτερα να έχεις κάποιους φίλους παρά κολλητούς».

Δεν ήξερα τι να πω, οι τύποι αυτοί ήταν τελικά μεγάλα καθίκια, εννοώ ο Βαγγέλης κι ο Λυκούργος.

«Και τι έγινε μετά;»

«Ε, δε βλέπεις; Εγχειρήσεις, σίδερα, φυσιοθεραπείες, τα γνωστά».

«Όχι, εννοώ τι έγινε με τον κολλητό και την κοπέλα».

«Με τον κολλητό δεν ξαναμιλήσαμε, παρόλο που τον έχω δει κάποιες φορές στο δρόμο. Με την κοπέλα, 'ντάξει, κράτησε κάνα μήνα, δίμηνο το πολύ, αλλά την έκανα μετά, δεν ήταν αυτά για μένα. Αυτή ήθελε σχέσεις και τέτοια. Να δεις πώς τη λέγανε; Ελευθερία μου φαίνεται, ή Ελένη; Όχι, όχι, με την Ελένη τα έφτιαξα μετά, Ελευθερία ήταν».

Κόντεψε να μου έρθει εμετός, τόσο είχα ανακατευτεί, έπρεπε να μου είχε ανέβει όλο το αίμα στο κεφάλι.

«Αν έκανα εγώ σοβαρές σχέσεις από τότε, τώρα θα είχα γιο στην ηλικία σου, που λέει ο λόγος».

Σηκώθηκα και κοίταξα γύρω μου να δω πού υπάρχει τουαλέτα.

«Εκεί, στρίψε δεξιά και θα τη βρεις», μου έκανε ο Βαγγέλης, έχοντας καταλάβει τι έψαχνα.

Στην τουαλέτα έβαλα το χέρι μου στο στόμα να κάνω εμετό. Έβγαλα μόνο κάτι σάλια. Βρόμαγε, δεν μπορούσα να σταθώ εκεί μέσα. Άνοιξα μια γλιτσιασμένη βρύση και άρχισα να βρέχω το πρόσωπό μου.

«Είναι από τις βαφές, αν δεν τις έχεις συνηθίσει...» είπε ο Βαγγέλης όταν με είδε να γυρνάω μετά από λίγο στο γραφειάκι σαν άρρωστος.

Έριξα πίσω στον καναπέ το κεφάλι μου κι άρχισα να παίρνω βαθιές ανάσες. Παρ' όλα αυτά δεν ήθελα να τα παρατήσω, δεν έπρεπε να τα παρατήσω, εδώ που είχα φτάσει, έπρεπε να τα μάθω όλα.

«Ο Τζίμης γιος σου είναι;»

Ο Βαγγέλης γύρισε και κοίταξε τη φωτογραφία στον τοίχο.

«Ο Τζιμάκος;» γέλασε πικρά. «Όχι, όχι, δεν έχω παιδιά, δεν είμαι παντρεμένος. Δηλαδή πριν δέκα χρόνια είχα παντρευτεί, αλλά μέσα στα δύο πρώτα χρόνια χώρισα. Ο Τζίμης βοηθά εδώ. Βασικά είναι από την Αλβανία, Γκεζίμ τον λένε, Γκεζίμ-Γκζιμ-Τζιμ-Τζίμης, καταλαβαίνεις τώρα, ε;»

Ο τύπος είχε τρελή όρεξη για κουβέντα, εγώ ήθελα πια να φύγω.

«Α, κατά φωνή», είπε δείχνοντάς μου τον Τζίμη που είχε εμφανιστεί στην είσοδο. «Το βρήκες;» του φώναξε από το γραφείο.

«Όχι, αλλά ο Στέλιος θα μου το φέρει το μεσημέρι που θα πάει απ' τον άλλον».

Σηκώθηκα να φύγω.

«Ε... μπορεί να φέρει τη μηχανή το μεσημέρι ένας φίλος μου, εγώ έχω κάποια δουλειά».

«'Ντάξει, μη σε νοιάζει, εδώ θα 'μαστε», είπε ο Βαγγέλης χαιρετώντας με.

«Δεν ξέρω ακόμα τιμή, θα σου πω όταν έρθεις ή να σε πάρω στο κινητό;» με ρώτησε ο Τζίμης όταν έφευγα.

«Θα περάσει ένας φίλος μου, ο Τάσος», του είπα ζαλισμένος, «συνεννοήθηκα με τον πατέρα...» δάγκωσα τη γλώσσα μου, «... τον πατέρα σου...» τα μπουρδούκλωσα τελευταία στιγμή.

Δεν ήξερα πώς να αντιδράσω, ήμουν εντελώς αδύναμος για οτιδήποτε, ακόμα και να σκεφτώ το πιο απλό.

«Ο Βαγγέλης; Πατέρας μου; Χα, όχι το αφεντικό μου είναι, αλλά μ' έχει σαν γιο του αφού δεν έχει παιδιά».

Τον κοίταξα με μίσος τον Τζίμη, τον Γκεζίμ, τον κωλοαλβανό. Από την άλλη βέβαια τι μου είχε φταίξει κι αυτός; Πάντως δεν κατάλαβε τίποτα και με συνόδευσε μέχρι την έξοδο.

«Θα μου γράψει και το μαγαζί όταν έρθει η ώρα».

Εκείνη τη στιγμή το ράδιο άρχισε να παίζει το «Καλύτερο παιδί» του Πλούταρχου. Ο Βαγγέλης από μέσα το είχε ξαφνικά δυναμώσει.

«Γιατί είναι... το καλύτεροοοοο παιδίιι...» άρχισε να τραγουδά κι ο Τζίμης γελώντας και πέταξε ένα στουπί στον πάγκο.

Βγήκα από το συνεργείο και πήγα απέναντι. Από την ταραχή μού έπεσε το πακέτο με τα τσιγάρα και κάποια χύθηκαν έξω. «Το καλύτερο παιδί!» Το ραδιόφωνο συνέχιζε να παίζει, ο Τζίμης ακουγόταν παράφωνα από μέσα, τόσο δυνατά τραγούδαγε.

«Θα είχα γιο στην ηλικία σου», «Μ' έχει σαν γιο του», «Θα μου γράψει και το μαγαζί», «Είναι από την Αλβανία, Γκεζίμ τον λένε», «Κράτησε κάνα μήνα, δίμηνο το πολύ αλλά την έκανα μετά».

Κάπνισα ένα τσιγάρο και καβάλησα τη μηχανή να φύγω. Μετά γύρισα και κοίταξα το συνεργείο.

Πήρα μια πέτρα, μια κοτρόνα από το δρόμο, και την πέταξα με όλη μου τη δύναμη σ' ένα αμάξι που ήταν παρκαρισμένο έξω από το συνεργείο, σ' ένα από αυτά που επισκεύαζαν. Η πέτρα έσπασε το τζάμι και έκανε βαθούλωμα στην πόρτα.

«Άντε απαυτώσου, ρε Τσαρδάκα!» ούρλιαξα, χωρίς να με νοιάζει αν ακούστηκα.

Γέλαγα νευρικά, ενώ δάκρυα είχαν πλημμυρίσει τα μάτια μου.

Δυο τρία τετράγωνα πιο κάτω σταμάτησα τη μηχανή, έσκυψα στο τιμόνι και άρχισα να κλαίω κανονικά. Για μένα και για την κυρα-Ελευθερία. Για πρώτη φορά εδώ και πάρα πολύ καιρό.

TRACK 18
«Psycho killer»
Talking Heads

Σε λίγη ώρα πέρασα από το σπίτι του Τάσου, να του επιστρέψω τη μηχανή. Χτύπαγα αρκετή ώρα το κουδούνι, πήρα και τρεις φορές στο κινητό, μέχρι που εμφανίστηκε ο φίλος μου.

«Σόρι, ρε συ, θα το φέρουν το μεσημέρι το φανάρι. Μήπως μπορείς να περάσεις να το πάρεις εσύ;»

«'Ντάξει», απάντησε αυτός ανόρεχτα.

«Ορίστε, σου αφήνω εκατό ευρώ και τα βρίσκουμε», είπα κι έβγαλα το χαρτζιλίκι μου, απ' αυτά που είχα δουλέψει τις προάλλες.

«Ο.Κ.».

«'Ασ' τα, ρε, σκατά είμαι».

Ο Τάσος με κοίταγε χωρίς να λέει τίποτα.

«Μόλις χτες έμαθα ότι ο πατέρας μου, ο πραγματικός μου πατέρας, ζει. Και δουλεύει σ' αυτό το φαναρτζίδικο που πήγα τώρα, από κει γυρνάω», του είπα έτοιμος να δακρύσω πάλι, αν πιεζόμουν λίγο, σίγουρα θα έβαζα τα κλάματα στο δρόμο.

Ο Τάσος δεν έδειξε να εντυπωσιάζεται.

«Α! Καλά! Μου τα λες άλλη ώρα, γιατί τώρα κάτι κάνω πάνω».

Μήπως δεν κατάλαβε τι του είπα; Περίμενα τουλάχιστον να με φώναζε να πιούμε κάνα καφέ, αφού μόλις του είχα πει ότι ήμουν σκατά.

«Λοιπόν, αν κάνει λιγότερα, θα σε πάρω να σου δώσω τα ρέστα», μου είπε κλείνοντάς μου σχεδόν την πόρτα στη μούρη.

Το «γεια» μόλις που ακούστηκε. Έμεινα να κοιτώ την εξώπορτα, νόμιζα ότι θα γύρναγε πίσω να μου ξανανοίξει, έχοντας καταλάβει τι του είχα πει. Ύστερα από λίγο σπάστηκα κι έφυγα. 'Ντάξει, πες πως είχε κάποια

δουλειά, τι σόι δουλειά είναι αυτή που δεν την αφήνεις έστω για λίγο, βλέποντας τον κολλητό σου σ' αυτή την κατάσταση;

Σε λιγότερο από είκοσι λεπτά ήμουνα στο σπίτι του Παντελή. Κι εδώ τα ίδια, κουδούνια στην πόρτα και κλήσεις στο κινητό. Με τη διαφορά ότι σαν να είδα κάποιον να ανασηκώνει λίγο την κουρτίνα, να κοιτά στο δρόμο και να την ξανακατεβάζει. Με τα πολλά άνοιξε η μητέρα του.

«Τον Παντελή θέλεις; Δεν είναι εδώ, έχει εργαστήρια», μου είπε απότομα, χωρίς να με χαιρετήσει καν.

Κάτι συνέβαινε, άρχισαν να μου μπαίνουν ψύλλοι στ' αυτιά, αυτά δεν ήταν νορμάλ πράγματα. Κάτι έτρεχε, αλλά τι;

«Άσε, άσε, έρχομαι», άκουσα από το βάθος τη φωνή του Παντελή. «Έκανα μπάνιο, η μητέρα μου νόμιζε ότι είχα φύγει», μου χαμογέλασε με το ζόρι.

«Παντελή, συνέβη κάτι το πρωί που...» άρχισα να ψελλίζω εγώ.

«Κοίτα, Θανάση», μου είπε αυτός σοβαρά. «'Ντάξει, δεν ξέρω πώς να σ' το πω, αλλά...»

Τον κοιτούσα παραξενεμένος, τι άλλο θα συνέβαινε ακόμα;

«... αλλά τα πράγματα είναι λίγο παράξενα με τον Κλεομένη, ξέρεις, τα έχει πάρει μ' εσένα χτες το βράδυ που πήγες από κει και...»

«Σόρι, αυτός τα έχει πάρει;» άρχισα να τα παίρνω κι εγώ τώρα.

Ο Παντελής ήταν σαν να μη μ' άκουσε καθόλου.

«Ίσως είναι καλύτερα ν' αφήσουμε τα πράγματα να ηρεμήσουν. Θα ήταν καλύτερα για κάποιες μέρες να μην ερχόσουν στο μπιλιαρδάδικο και να φιλοξεκόβαμε, ξέρεις, για καμιά βδομάδα, όχι παραπάνω, μέχρι...»

Είχα γουρλώσει τα μάτια μου και τον κοίταγα απορημένος.

«Δηλαδή θέλεις να πεις ότι είσαι με τον Κλεομένη; Ότι χέζεις τον κολλητό σου;»

Ο Παντελής δεν απαντούσε, ούτε καν με κοίταζε, είχε καρφώσει το βλέμμα του στα παπούτσια του, λες και μ' αυτά μιλούσε.

«Τι ακούω, γαμώτο; Απάντα μου!»

«Δεν είναι ακριβώς έτσι όπως τα λες, να, καλό είναι να μην πάμε κόντρα στον Κλεομένη».

«Άντε στο διάολο, ρε!» του πέταξα στα μούτρα κι έφυγα αμέσως από την πόρτα του.

Δεν ήθελα ν' ακούσω τίποτε άλλο. Τα είχα ακούσει ήδη όλα. Τα είχα καταλάβει ήδη όλα. Οι κολλητοί μου είχαν προτιμήσει να φανούν καλοί στον Κλεομένη, να είναι αυτοί τα τσιράκια του τώρα. Με ζήλευαν, σίγουρα θα περίμεναν μέρες αυτή τη στιγμή.

«Θανάση!» άκουγα τον Παντελή να με φωνάζει, αλλά εγώ ούτε που γύρισα να τον κοιτάξω.

Τους είχα σιχαθεί και τους δυο τους.

«Πρόσεχε τους κολλητούς σου, μερικές φορές είναι τα χειρότερα φίδια». Ούτε δύο ώρες δεν είχαν περάσει καλά καλά απ' όταν μου είπε αυτά τα λόγια ο Βαγγέλης και να που βγήκαν αληθινά. Η πρώτη και τελευταία πατρική συμβουλή που μου έδωσε ο πραγματικός μου πατέρας. Και βγήκε σωστή!

Δεν ήξερα τι να κάνω τώρα, πού να πάω, σε ποιον να μιλήσω. Όλοι μου οι φίλοι κι οι γνωστοί εξαφανίστηκαν από τη μια στιγμή στην άλλη. Ήταν σαν να τους είχα διώξει εγώ με τη συμπεριφορά μου, αλλά τι είχα κάνει; Με ποια συμπεριφορά μου; Ήμουν για φούντο έτσι που 'χα καταντήσει.

Άρχισα να περιπλανιέμαι άσκοπα, έστριβα από δρομάκια που δεν είχα ξαναπάει, πέρασα από γειτονιές που πρωτόβλεπα. Ήθελα να κάτσω και να σκεφτώ αυτά που μου είχαν συμβεί, αλλά και να τα ξεχάσω. Πώς θα τα κατάφερνα αυτά τα δυο συγχρόνως;

I can't seem to face up to the facts, I'm tense and nervous and I can't relax, I can't sleep cause my beds on fire, don't touch me I'm a real live wire, psycho killer, run run run run run run run run away.

Ο δολοφόνος της ψυχής ή κάπως έτσι τραγουδούσαν οι Talking Heads. Είχα βάλει το τραγούδι στη διαπασών, ήταν το μόνο που κόλλαγε σ' εμένα, στη στιγμή. Ο δολοφόνος της ψυχής ποιος ήταν όμως; Ο Κλεομένης; Ο πατέρας μου; Οι μέχρι πριν από λίγη ώρα κολλητοί μου; Μήπως ήμουν εγώ αυτός που σκότωνα την ψυχή μου;

Σταμάτησα σε μια κάβα κι αγόρασα ένα τζιν, το πιο φτηνό. Το άνοιξα στο δρόμο και άρχισα να κατεβάζω μεγάλες γουλιές. Δεν ήθελα να κλάψω, είχα οργή μέσα μου, οργή για όλους αυτούς που μπορούν να καταστρέψουν φιλίες, σχέσεις, οικογένειες, χωρίς να νιώθουν το παραμικρό. Οργή γι' αυτόν που μπόρεσε να καταστρέψει τη μάνα μου.

Οργή για μένα που είχα καταστρέψει τη Λουίζα, οργή για μένα που είχα καταστρέψει εμένα.

Οι ώρες κύλαγαν, ο κόσμος πήγαινε εδώ κι εκεί, ψώνιζε, γέλαγε, έβγαινε, πήγαινε στις δουλειές του, γύρναγε απ' αυτές, πήγαινε στα φροντιστήρια, ξαναγύρναγε σπίτι του. Σκοτείνιαζε κι εγώ ακόμα βιάδιζα. Σκοτείνιασε και είχα πει το μισό κι από το δεύτερο μπουκάλι τζιν που είχα αγοράσει...

Κουράστηκα. Κάθισα σε ένα παγκάκι στην πλατεία της γειτονιάς μου, λίγα στενά από το σπίτι μου. Πότε άρχιζα αλήθεια να επιστρέφω; Πότε επέστρεψα στο μέρος που έμενα και δεν το είχα καταλάβει;

Όλα γύριζαν στο κεφάλι μου, όλοι ήταν εκεί και γέλαγαν μαζί μου, οι Ελευθερολάκωνες, ο Τάκης με τον Βαγγέλη, ο Αλβανός του συνεργείου, η Λουίζα. Μόνο η μητέρα μου δε γέλαγε στις σκέψεις μου. Αυτή ίσως και να έκλαιγε, δε θυμάμαι, είχαν μπλεχτεί όλα στο μυαλό μου.

Από ένα διαμέρισμα στην απέναντι πολυκατοικία έφταναν γέλια, τα παράθυρα ήταν κλειστά, αλλά τα γέλια ακούγονταν. Σηκώθηκα και παραπατώντας πλησίασα την πολυκατοικία. Τα γέλια είχαν δυναμώσει, δεν άντεχα ν' ακούω άλλα γέλια, δεν μπορούσε να υπάρχουν ευτυχισμένοι άνθρωποι, ήταν κι αυτό ένα λάθος που έπρεπε να διορθωθεί.

Έπιασα το μισοτελειωμένο μπουκάλι και το πέταξα με όλη μου τη δύναμη στο παράθυρο. Έσπασε ένα τζάμι –της διπλανής τουαλέτας ή της κουζίνας, ή του σαλονιού, δεν ξέρω, δεν έβλεπα καλά–, πάντως ήταν σίγουρα τζάμι. Από τη δύναμη που έβαλα έπεσα κάτω κι έμεινα εκεί.

Τι ωραία που ήταν να είμαι ξαπλωμένος, ένιωθα τις σκέψεις μου να ξαναμπάνουν στο κεφάλι μου. Ένιωθα να ξεκουράζομαι, να στριφογυρνώ, μου ερχόταν να τα βγάλω όλα, αλλά δεν ήθελα να σηκωθώ, ήθελα να μείνω ξαπλωμένος. Για ώρα, για πολλή ώρα...

Το πρώτο χαστούκι δεν το κατάλαβα, τα επόμενα άρχισα να τα νιώθω. Είχαν μαζευτεί άνθρωποι, γείτονες μάλλον, κάπου τους ήξερα. Μίλαγαν όλοι μαζί και το κεφάλι μου γυρνούσε. Ήταν και μπάτσοι εκεί με ένα περιπολικό.

«Μέσα να τον βάλετε!» φώναζε ένας και κάποιοι άλλοι συμφωνούσαν.

Δεν μπορούσα να αντιδράσω, οι μπάτσοι πήγαν να απομακρύνουν αυτό τον έναν που ήθελα να με σπάσει στο ξύλο. Να κατέβασα άραγε το τζάμι

στο παράθυρό του;

Το κεφάλι μου το γύριζα από δω κι από κει σαν να του είχε φύγει η κεντρική βίδα που το στερέωνε στο λαιμό μου. Το βλέμμα μου έπιασε πιο πίσω τη μητέρα μου.

«Όχι μήνυση... εδώ... φτάνουν αυτά... σας παρακαλώ... μικρό παιδί είναι...»

«Αφού είστε εσείς, κυρία Ελευθερία...» είπε ο ένας μπάτσος.

Κατόπιν όλα άρχισαν να ηρεμούν πάλι. Οι φωνές άρχισαν να αραιώνουν, ο κόσμος να απομακρύνεται, το περιπολικό έφυγε.

Κάποιος φώναξε «Την ντροπιάζει τη γυναίκα». Το φώναξε δυνατά για να το ακούσω εγώ ή η γυναίκα; Αλλά αυτή με το ζόρι με σήκωσε και μου ψιθύρισε στο αυτί βαστώντας με:

«Μη σε νοιάζει, μην τους ακούς, θα σου φτιάξω εγώ γάλα μόλις πάμε σπίτι μας...»

Σπίτι μας... ωραία... σπίτι μου... ωραία λέξη... ωραία... ωραία... ωρ...

TRACK 19

«Condemnation»

Depeche Mode

Την άλλη μέρα ξύπνησα αργά, ξύπνησα που λέει ο λόγος δηλαδή, άκουγα κάτι αγριοφωνάρες από την κουζίνα, ήταν ο Τάκης που φώναζε στη μάνα μου για μένα. Άχρηστο κι ανίκανο με ανέβαζε, αλήτη με κατέβαζε, ντροπή της γειτονιάς με έλεγε κι ό,τι άλλο βέβαια του κατέβαινε στο μυαλό από το φτωχό λεξιλόγιό του, νομίζοντας ότι έτσι θα με ξυπνούσε και θα έτρεχα να του ζητήσω συγγνώμη, κλαίγοντας που τον έβγαλα από τις σημαντικές δουλειές του, χαρτιά, ποτό, ιππόδρομο δηλαδή, για να ασχοληθεί μαζί μου.

Ήταν από τις σπάνιες φωνές που ο Τάκης φώναζε για να τον ακούσει όλη η γειτονιά και είχε κάποιο πάτημα. Και η γειτονιά βέβαια στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων, είχαν κάνει όλοι μόκο για να ακούσουν τι γινόταν σπίτι μας.

«Έλα, Τάκη, σε παρακαλώ, ηρέμησε», του έλεγε η μάνα μου, προσπαθώντας να τον συνεφέρει, αλλά αυτός είχε πάρει πολύ στα σοβαρά το ρόλο του και συνέχιζε.

Η Μαίρη είχε φύγει ήδη για το σχολείο, φαντάζομαι πανευτυχής. Ίσως στα βάθη του ηλίθιου μυαλού της παιζόταν η σκηνή που βλέπουμε σε ταινίες, να μου πετάνε τα πράγματα δηλαδή από το μπαλκόνι, τη βαλίτσα κάτω στο δρόμο, κι αυτή να ανοίγει και να ξεχύνονται τα σώβρακα, μόνο τα σώβρακα, και μετά να δίνουν μια στην αγαπημένη μου τηλεόραση κι αυτή να σπάει με πάταγο στο οδόστρωμα. Κι εγώ από την άλλη, ταπεινωμένος, να προσπαθώ να μαζέψω δεξιά κι αριστερά το βιος μου, ενώ όλη η γειτονιά θα με είχε περικυκλώσει και θα ξεκαρδιζόταν μαζί μου. Και βέβαια θα εξαφανιζόμουν στα βάθη του ορίζοντα, χωρίς να ξαναεμφανιστώ ποτέ στο σπίτι, και η Μαίρη να βάζει θριαμβευτικά τα

πράγματά της στο δωμάτιό μου. Είμαι σίγουρος ότι στα όνειρά της και στις κρυφές της σκέψεις παίζει και το σενάριο να συγκατοικεί στο δωμάτιό μου με τον Μαρκ Γουόλμπεργκ, άλλωστε αυτό ήθελε κι αυτός στη ζωή του, να μένει σε ένα τριαράκι στα Καμίνια μαζί με μια δεκατριάχρονη ονειροπαρμένη.

Με τα πολλά σηκώθηκα, δε γύρευα και περισσότερα, αφού ο ύπνος είχε φύγει για τα καλά. Πήγα με το μποξεράκι στην κουζίνα.

«Καλημέρα σας, καλοί μου άνθρωποι», έκανα μια μικρή υπόκλιση και ο Τάκης βγήκε πια εκτός εαυτού, γιατί πίστευε ότι θα έπαιρνε άλλος το χειροκρότημα για την παράσταση που είχε δώσει αυτός.

Ο Νικόλας έκλαιγε στην αγκαλιά της μάνας μου, που είχε απλώσει μια φαρμακοβιομηχανία στο τραπέζι, απίστευτες ποικιλίες από βότανα και μαντζούνια της ελληνικής γης, βασισμένες όλες στη μεσογειακή διατροφή των Ελλήνων.

«Δεν ντρέπεσαι, ρε άχρηστε, που μας έκανες ρεζίλι σ' όλη τη γειτονιά με τις αλητείες σου;»

Εγώ είχα βγάλει ένα μπουκάλι γάλα από το ψυγείο να ρίξω στο φραπέ μου. Ο Τάκης συνέχιζε:

«Σ' εσένα μιλάω, κάνεις ότι δεν ακούς;»

«Συγγνώμη, νόμιζα ότι τα έλεγες αυτά στον εαυτό σου, σου ταιριάζουν γάντι».

Απίστευτοι διάλογοι για ν' αρχίζει κανείς τη μέρα του. Δε γύρισα να κοιτάξω τον Τάκη, πράγμα που τον έκανε ακόμα πιο έξαλλο, φαντάζομαι τα μάτια του θα είχαν γυρίσει δυο τρεις φορές σαν να ήταν δαιμονισμένος.

Είμαι σίγουρος πως αν δεν ήταν μπροστά η μάνα μου, θα παίζαμε τώρα ξύλο, βέβαια ήταν και η γειτονιά που άκουγε ακόμα και τις ανάσες μας, γεμάτη αγωνία για το τι θα γινόταν στη συνέχεια, και ο Τάκης δεν ήθελε να δείξει κακό πρόσωπο στη γειτονιά, τουλάχιστον εκείνη τη στιγμή.

Άλλο που η γειτονιά θα γούσταρε να έρθει η αστυνομία να μας μπουζουριάσει ή ακόμα καλύτερα το ασθενοφόρο να πάρει μισοπεθαμένο τον έναν από μας, ή ακόμα, πιο καλύτερα, ο ιατροδικαστής να γνωματεύσει ότι το θύμα έχει σαράντα πέντε διαμπερή τραύματα από βαριοπούλα, χασαπομάχαιρο και αλυσοπρίονο. Και το βράδυ στα δελτία ειδήσεων θα δήλωναν όλοι σοκαρισμένοι, τι καλή οικογένεια είμαστε και

πώς πέσανε όλοι από τα σύννεφα με το κακό που συνέβη. Τα ξέρω αυτά, οι μισές οικογένειες στην Ελλάδα γουστάρουν πολύ να βγαίνουν στην τηλεόραση και να μιλάνε για το κακό που βρήκε τις άλλες μισές, αν και βέβαια εύχονταν να τις βρει.

«Είσαι αλήτης, είσαι άχρηστος, ανίκανος να κάνεις οτιδήποτε σωστό».

«Τουλάχιστον δε μου αναγνωρίζεται ο πρότερος έντιμος βίος;» ρώτησα σιγανά, όπως στα δικαστήρια.

«Πότε; Όταν ήσουν πέντε χρονώ; Γιατί από τα έξι σου όλο προβλήματα είσαι», είπε ο Τάκης ετοιμόλογα και με εντυπωσίασε με την εξυπνάδα του και τις γνώσεις του.

Να ξέρει τι σημαίνει «πρότερος έντιμος βίος». Μπράβο, Τάκη! Εκτός βέβαια κι αν σου είχε χρειαστεί αυτός ο όρος, οπότε πάσο.

«Είσαι κοτζάμ άντρας. Να φέρεσαι σαν άντρας».

«Τάκη, για σένα το έκανα, προσπαθώ να σου μοιάσω, δεν το βλέπεις;»

«Ελάτε επιτέλους, σταματήστε», φώναξε η μάνα μου δυνατά, πιο δυνατά απ' ό,τι συνήθως, κι εμείς το βουλώσαμε. «Ό,τι έγινε έγινε, πάει, μην κάνουμε τα πράγματα χειρότερα».

Μείναμε σιωπηλοί για λίγα λεπτά, μόνο το κλάμα του Νικόλα ακουγόταν, κι αυτό όσο πήγαινε ξεθύμαινε. Φαντάζομαι η γειτονιά θα άρχισε να απομακρύνεται από τα παράθυρα και τους τοίχους, συνήθως δεν έχει πια ενδιαφέρον όταν ηρεμούν τα πράγματα.

«Ακούγονται πολλά για σένα στη γειτονιά», άρχισε να λέει στα ξαφνικά ο Τάκης.

Δεν έδωσα σημασία.

«Ότι έχεις μπλέξει με κακές παρέες, ότι παίρνεις ναρκωτικά...»

«Ναρκωτικά;» αυτό πια κι αν είναι παράλογο.

«Ότι κλέβετε, ότι οι μισοί της παρέας σου είναι κλεφτρόνια κι έχουν κάνει φυλακή, ότι είστε μια συμμορία, ότι...»

«Ότι βιάζουμε όποια βρίσκουμε στα χωριά που κατακτάμε, ότι παλουκώνουμε αυτούς που δε μας δηλώνουν υποταγή, ότι πίνουμε το αίμα από αθώα κοριτσάκια», συμπλήρωσα κι εγώ για να κάνω πλάκα με ένα θέμα που, απ' ό,τι έβλεπα, δε θα σήκωνε και πολλή πλάκα.

«Κι εσείς τους πιστεύετε;» ρώτησα τη μάνα μου και τον Τάκη.

Δεν απάντησαν. Η μάνα μου χαμήλωσε το βλέμμα της.

«Τους πιστεύεις;» συνέχισα να τη ρωτάω εγώ. «Ποιος τα λέει όλα αυτά; Είναι ψέματα και κατηγορίες, δεν το βλέπετε;»

«Εγώ πιστεύω αυτά που μου λες εσύ», απάντησε η κυρα-Ελευθερία, «ο κόσμος είναι κακός και ζηλεύει, πίστεψέ με, το ξέρω πολύ καλά αυτό».

Ο Τάκης δεν προσπάθησε να φωνάξει και να πει τα δικά του, πολύ παράξενο αυτό.

«Κοίτα», άρχισα να λέω στη μάνα μου, «μπορεί μερικές φορές να είμαι κάπως ανώριμος ή αυθόρμητος, αλλά ξέρω ποιο είναι το καλό και ποιο το κακό».

«Αυτό μου αρκεί», είπε η μάνα μου.

«Ξέρω τι είναι καλό και τι κακό», ξανάπα για να δώσω έμφαση και να την ηρεμήσω.

Ή τουλάχιστον το μάθαινα τώρα... σκέφτηκα.

TRACK 20

«Rehab»

Amy Winehouse

Τικ-τακ, τικ-τακ. στο σαλόνι του ιατρείου το μόνο που ακουγόταν ήταν ο ήχος του ρολογιού στον τοίχο, ούτε καν οι αναπνοές μας.

«Νωρίς ήρθατε», μας είπε η ξανθιά εικοσάχρονη γραμματέας μόλις μας άνοιξε την πόρτα. «Το ραντεβού σας είναι σε δέκα λεπτά».

Η μητέρα μου χαμογέλασε προτού προλάβω να της πω κάτι, δηλαδή να τη διαολοστείλω.

«Ξέρετε...» συνέχισε η γραμματέας, προσπαθώντας να εξηγήσει την παρατήρηση, «οι ασθενείς είναι καλό να αποφεύγουν τις μεταξύ τους συναντήσεις...»

«... για να μη βρεθούν στο δρόμο και σφαχτούν», συμπλήρωσα εγώ και η ξανθιά χαμογέλασε τόσο ζορισμένα, που φαντάζομαι αν της τράβαγαν δύο τα μάγουλα δεξιά κι αριστερά, αυτό θα έβγαινε πιο φυσικό.

Καθίσαμε στο σαλονάκι και περιμέναμε. Στο τραπέζι μπροστά από τον καναπέ υπήρχαν πέντ' έξι περιοδικά του στιλ *Ψυχιατρική Επιθεώρηση*, *Η Ψυχολογία σήμερα* και κάτι τέτοια, ό,τι δηλαδή θα έπαιρνε καθένας στην παραλία να διαβάσει μαζί με το φραπέ του. Η βαρεμάρα!

Έκανα το χατίρι της κυρα-Ελευθερίας και ήρθαμε στο γιατρό, ψυχολόγο ή ψυχίατρο δεν ξέρω, πάντα τα μπερδεύα, ενώ μπορεί να είναι και το ίδιο πράγμα. Η μάνα μου είχε μια πελάτισσα που είχε μια γνωστή που ήξερε από μια φίλη της τον κύριο Μελετίου. Αυτός υποτίθεται ότι ήταν Η φίρμα στην ψυχολογία, δηλαδή σαν να λέμε είχε μασήσει τα περισσότερα λεφτά.

«Πάμε μια βόλτα να σε δει», με είχε παρακαλέσει η μάνα μου.

«Και γιατί δεν πάμε μια βόλτα να φάμε κάνα γλυκό;»

«Έλα, σε παρακαλώ».

«Πιστεύεις ότι είμαι άρρωστος;» τη ρώτησα εγώ και η κυρα-Ελευθερία σταυροκοπήθηκε.

«Όχι, παιδί μου, πιστεύω ότι ίσως θέλεις κάποια καλή συμβουλή για το σχολείο σου, για όλα, που δεν μπορώ να σ' τη δώσω εγώ».

«Γιατί να μην μπορείς να μου τη δώσεις εσύ;»

«Γιατί σ' εμένα ίσως ντρέπεσαι να τα πεις όλα».

Τι να εννοούσε άραγε; Να ήξερε για τον Κλεομένη κι όλους αυτούς; Πέρασα στην αντεπίθεση:

«Ίσως κι εσύ όμως να ντρέπεσαι να μου πεις κάποια πράγματα...»

«Ίσως...» απάντησε η μητέρα μου και η αλήθεια είναι ότι με παραξένεψε. «Πάντως κι εγώ θα έπρεπε να είχα πάει στο γιατρό πριν πολλά χρόνια, τώρα είναι αργά...» είπε σαν να μονολογούσε.

Έτσι βρεθήκαμε στον Μελετίου. Ούτε κουβέντα στον Τάκη βέβαια, γι' αυτόν η μόνη λύση θα ήταν να μου άστραφτε δυο τρεις σφαλιάρες και να έπαιρνε τα λεφτά για να τα παίξει.

Θυμάμαι τελευταία φορά που είχα πάει σε γιατρό, σε οδοντογιατρό συγκεκριμένα –θα ήταν σίγουρα πριν δύο χρόνια– και στο σαλονάκι του γινόταν ο κακός χαμός. Ο κόσμος δεν είχε πού να κάτσει, οι μισοί ήταν όρθιοι και βολτάριζαν, οι άλλοι μισοί, που είχαν βουλευτεί, συζήταγαν μεταξύ τους. Εννοείται ότι αυτός που είχε ραντεβού στις τέσσερις μπήκε στις έξι και είκοσι, βάλτε τώρα με το μυαλό σας αυτός που είχε ραντεβού στις εννιά πότε βγήκε. Μήπως προχτές; Μήπως δεν έχει βγει ακόμα;

Τέλος πάντων, μετά απ' αυτό είχα σπαστεί πάρα πολύ και είχα αποφασίσει να μην ξαναπάω σε γιατρό. Εδώ όμως τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά. Πρώτα απ' όλα η ξανθιά γραμματέας. Φορούσε κι αυτή μια λευκή στολή –Ο.Κ., στον οδοντογιατρό, το καταλαβαίνω, μπορεί να έπεφταν πάνω της αίματα και σάλια, εδώ τι να έπεφταν, μυαλά;– και μιλούσε τόσο σιγά, που σίγουρα έπρεπε να είχες επισκεφτεί και γιατρό για τ' αυτιά σου πριν έρθεις εδώ. Μετά καθόταν στο γραφειάκι της και μιλούσε με γκόμενο ή με την κολλητή της για κάνα γκόμενο, αλλά κι αυτό το έκανε με τέτοιο ύφος, σαν να ήθελε να δείξει ότι ο χώρος ήταν ιερός και ότι απαγορεύεται να μιλά κανείς με γκόμενους ή για γκόμενους. Ίσως και να φοβόταν μην της χιμήξει κάνας τρελάρας από το σαλόνι μ' αυτά που θ' άκουγε.

Σε λίγη ώρα βγήκε η προηγούμενη πελάτισσα από τον τρελογιατρό. Η κακομοίρα πρέπει να ντράπηκε πολύ που είδε ότι στο σαλονάκι βρίσκονταν κι άλλοι, ούτε που μας κοίταξε, έριξε κάτω τα μαλλιά της, για να μη δούμε το πρόσωπό της, μίλησε στην ξανθιά πιο σιγά απ' ό,τι η ίδια η ξανθιά και κόντεψε να γκρεμοτσακιστεί φεύγοντας, αφού δεν έβλεπε πού πάταγε. Καλά, μιλάμε γαμάτη φάση.

«Χα, χα, χα!» έβαλα τα γέλια εγώ.

Η μητέρα μου με σκούντηξε.

«Μα δε βλέπεις πόσο γελοίο είναι; Να προσπαθείς να μη σε δει κανείς και τελικά να σε καταλαβαίνει όλη η γειτονιά;»

Η ξανθιά έδειξε ενοχλημένη, τίναξε πίσω το μαλλί και μπήκε στο γραφείο του τρελογιατρού.

«Μπορείτε να περάσετε στο γραφείο του κυρίου Μελετίου», μου είπε με ένα ύφος λες και θα συναντούσα τον πρόεδρο της Αμερικής.

Μπήκα στο γραφείο. Ένας πενήντα βάλε κι άλλα, ξερακιανός και στυφός, σηκώθηκε από τη θέση του να με προϋπαντήσει.

«Έλα, έλα, κάτσε εδώ», μου είπε δείχνοντάς μου την πολυθρόνα.

«Αααα, έχει και ντιβάνι», είπα εγώ αυθόρμητα.

«Τι, μη μου πεις ότι προτιμάς να ξαπλώσεις...» μου ψευτοχαμογέλασε εκείνος.

Μα καλά, τι ηλίθια ψεύτικα χαμόγελα είχαν όλοι τους. Δεν τους είχε περάσει από το μυαλό ότι ο άλλος καταλαβαίνει αυτές τις ξινισμένες φάτσες;

«Όχι, δε θέλω να ξαπλώσω, γιατί θα κοιμηθώ αμέσως. Κι έπειτα...»

«Έπειτα τι;» με ρώτησε με επαγγελματικό ενδιαφέρον ο γιατρός.

«Ε, να... Δεν ξέρω τι θα κάνεις εσύ πίσω από την πλάτη μου. Μπορεί να φύγεις και να μ' αφήσεις να μιλώ, μπορεί να ψήσεις κάνα τοστάκι, μπορεί να δεις καμιά τσόντα στον υπολογιστή κι εγώ να συνεχίζω σαν το μαλάκα».

Το ψευτοχαμόγελο του τρελογιατρού κόπηκε. Μπράβο μου! Θανάσης – τρελογιατρός: 1-0.

«Λοιπόν...» είπε προσπερνώντας τα σχόλιά μου. «Θανάσης Πανόπουλος. Εσύ είσαι ο Θανάσης...»

Θεέ μου, τι μαλακίες!

«Θανάση, πρέπει να ξέρεις ότι αυτά που θα πούμε εδώ μέσα θα τα ξέρουμε μόνο εσύ κι εγώ, δηλαδή δε θα πω τίποτα στη μητέρα σου. Οπότε μη φοβάσαι, ανοίξου σ' εμένα και πες μου αυτά που θες».

«Αχ, δόξα τω Θεώ, ηρέμησα», έκανα εγώ για πλάκα. «Είμαι έμπορος ναρκωτικών, έχω σκοτώσει τρεις συμμαθητές μου κι έχω βιάσει τη διευθύντρια του διπλανού σχολείου. Επίσης...»

«Αρκεί, αρκεί. Καταλαβαίνω, θέλεις να κάνεις την πλάκα σου», με διέκοψε ο Μελετίου. «Εγώ όμως θέλω να μου μιλήσεις για τον Θανάση...»

«Ποιο Θανάση;» έκανα εγώ την πλάκα μου.

Ο γιατρός δεν κατάλαβε Χριστό. Για λίγο δε μίλησε, μόνο σημείωνε κάτι στο μπλοκάκι του, ίσως λογάριαζε τα κοινόχρηστα, δεν ξέρω.

«Καλά», αποφάσισα να πω εγώ, καθότι είχα αρχίσει να ξενερώνω. «Τα χάλασα με την γκόμενά μου, έγινα κώλος με τους φίλους μου, σκοτώνομαι με τον πατριό μου και πριν λίγες μέρες έμαθα ότι ο πραγματικός μου πατέρας ζει και δε μας οδηγεί. Δηλαδή μας έχει χεσμένους».

«Μάλιστα... Και πώς νιώθεις εσύ για όλα αυτά;»

«Γαμάτα! Πραγματοποίησα το όνειρο της ζωής μου».

Ο γιατρός συνέχιζε να σημειώνει στο μπλοκάκι του. Εγώ αποφάσισα να μην του πω τίποτα παραπάνω που θα με εκθέσει. Ήδη το είχα μετανιώσει που του είχα πει για τον πραγματικό μου πατέρα.

«Κατά τ' άλλα μου αρέσει η μουσική, ν' ακούω μουσική και να τα σπάω».

Έδειξε να ενδιαφέρεται.

«Για πες, για πες».

«Ε, να... Κάθε κατάσταση που ζω τη συνδυάζω μ' ένα τραγούδι. Ορισμένες φορές τα τραγούδια έρχονται αυτόματα στο μυαλό μου, άλλες φορές τ' ακούω και πράττω αναλόγως».

«Δηλαδή τι κάνεις;»

«Τα σπάω!»

«Δηλαδή;»

«Τα σπάω!»

«Α, μάλιστα, κατάλαβα».

Ο τρελογιατρός έριξε μια φευγάτη ματιά στο γραφείο του για να δει τι θα μπορούσα να σπάσω. Σχεδόν όλα! Όλα ήταν από κρύσταλλο εκεί πάνω. Μετά έριξε μια φευγαλέα ματιά στο ρολόι του να δει πόση ώρα έμεινε.

«Και... δε μου λες... αυτή τη στιγμή ποιο τραγούδι σου περνά από το μυαλό;»

Άρχισα να το τραγουδώ, ήταν το «Rehab» της Amy Winehouse.

«*They tried to make me go to rehab, I said no, no, no. Yes I been black, but when I come back, You wont know, know, know...*»

Έδινα μάλιστα και το ρυθμό με το πόδι μου. Το τραγούδι έλεγε για μια που ήταν να την πάνε για αποτοξίνωση, αλλά αυτή δεν ήθελε με κανένα Χριστό.

Συνέχιζα να το τραγουδώ και κόντεψα να βάλω τα γέλια. Σκέφτηκα εκείνες τις αμερικάνικες ταινίες όπου είναι κάτι μαύρες αγελάδες σε μια εκκλησία και φοράνε κάτι ροζ ή μοβ στολές και ο πάστορας ουρλιάζει «Και τώρα να υμνήσουμε τον Κύριο», και οι χοντρές σηκώνονται και ξεπατώνονται στο χορό, κουνώντας τους κώλους τους δεξιά κι αριστερά, και όλοι είναι πανευτυχείς, και δώστου τραγούδι για καμιά ώρα ακόμα, και δώστου παλαμάκια, κι ο ανάπηρος σηκώνεται από την αναπηρική και ρίχνει ένα καλαματιανό, και «θαύμα, θαύμα!».

Δεν έγινε όμως έτσι. Γαμώτο, και θα 'ταν φοβερό!

«*Cos there's nothing, nothing you can teach me*», συνέχιζα εγώ...

«Εντάξει, εντάξει, κατάλαβα. Ωραία, ας συνεχίσουμε με το σχολείο».

«*Didn't get a lot in class, but I know it don't come in a shot glass*».

«Εντάξει είπα», ύψωσε λίγο τη φωνή του ο γιατρός. «Αρκεί».

«Μα είναι γαμάτο τραγούδι, μπορεί να έρθει και η ξανθιά απ' το σαλονάκι που μιλά όλη την ώρα με τον γκόμενό της και να χορέψουμε όλοι μαζί».

Δεν το εκτίμησε αυτό σαν παρατήρηση, τον είδα που προσπάθησε να κρύψει την ορμή του να βουτήξει αυτό το κρυστάλλινο που συγκρατεί τα χαρτιά και να μου σπάσει το κρανίο.

«Ας μιλήσουμε για το σχολείο».

«Γιατρέ, δε με κατάλαβες. Είπα ότι η μουσική με κάνει να θέλω να κάνω... πώς να το πω; Να θέλω να κάνω πράγματα».

«Α, ναι, ωραία, ας το σημειώσω κι αυτό... Λοιπόν σχολείο πας; Σε ποια τάξη;»

Α, καλά, βαθιά νυχτωμένος. Εδώ η Λουίζα μου είχε πει για τη μουσική ότι μπορεί να είναι η γιατριά μου, αυτός τίποτα; Αποφάσισα να μην του πω άλλα, ν' αφήσω να κυλήσει η ώρα όπως όπως. Κι αυτή κύλησε επιτέλους!

Βγήκα στο σαλονάκι κι ο τρελογιατρός φώναξε μέσα τη μητέρα μου.

«Έλα τώρα! Με πειράζεις!» συνέχιζε να μιλά η ξανθιά στο τηλέφωνο με τον γκόμενο όσο πιο σιγά μπορούσε.

Ωραία δουλειά, να μιλάς πέντε ώρες με τον δικό σου και να παίρνεις εφτακόσια ευρώ!

«Γεια σας, γιατρέ! Ευχαριστούμε για όλα».

Φύγαμε και πήγαμε προς το αμάξι.

«Πόσα πήρε ο τρελός;» τη ρώτησα μόλις μπήκαμε και κάναμε να φύγουμε.

«Εκατό ευρώ».

«Εκατό ευρώ; Γι' αυτό το πράγμα;»

Ήταν πράγματι εξωφρενικό.

«Εντάξει, μη νευριάζεις, δώσε τόπο στην οργή. Πάει, τα 'δωσα...»

«Και τι σου είπε;»

«Μου έδωσε κάτι φάρμακα να παίρνεις, δεν ξέρω τι, σαν ηρεμιστικά μου φάνηκαν».

Δε μίλησα.

«Δε θα δώσω εγώ στο γιο μου ηρεμιστικά να τον κάνω φυτό», είπε με αποφασιστικότητα η κυρα-Ελευθερία. «Αν έχει πρόβλημα, να το πει σ' εμένα».

Τη χάρηκα τη μάνα μου, μπράβο, κυρα-Ελευθερία!

Κάτσαμε σιωπηλοί στο αμάξι.

«Ε, ξέρεις...» αποφάσισα να της μιλήσω, να κάνω μια αρχή γι' αυτό που μ' έτρωγε τις τελευταίες μέρες, «είναι κάποια πράγματα που θέλω να σου πω... για μένα... ίσως και για όλους μας».

Σταματήσαμε στο φανάρι. Η μάνα μου γύρισε και με κοίταξε.

«Ξέρω, ξέρω, μπορώ να φανταστώ, μάνα σου είμαι. Κι εγώ θέλω να σου πω κάποια πράγματα. Θέλω να ξέρεις όμως ότι όλα έγιναν για σένα».

Όλα; Τι ήταν πάλι αυτό; Τι σήμαινε αυτό το όλα; Και πάλι τι ήξερε η μάνα μου κλεισμένη στο σπίτι; Φαίνεται θα της είχαν μιλήσει οι άλλες οι κλώσες, οι χοντρές που έρχονταν για τα ρούχα.

«Αλλά πρέπει να κάτσουμε και να μιλήσουμε σοβαρά, να σου πω μερικά πράγματα που δεν ξέρεις».

Τότε αποφάσισα να ανοίξω τα χαρτιά μου, να μην κρυβόμαστε πια.

«Για τον πραγματικό μου πατέρα;»

Η κυρα-Ελευθερία δεν έδειξε να εκπλήσσεται, σαν να την περίμενε καιρό αυτή την ερώτηση.

«Και γι' αυτόν», απάντησε ήρεμα.

«Μήπως για τον Λυκούργο και τον Κλεομένη;» συνέχισα να την τσιγκλώ εγώ.

Έβγαλε ένα βαθύ αναστεναγμό.

«Και γι' αυτούς».

Συνεχίσαμε αμίλητοι. Ίσως ό,τι ήταν να ειπωθεί το είχαμε πει κιόλας. Ξέραμε και οι δυο ότι γνωρίζαμε. Κι αυτό ήταν μεγάλη ανακούφιση, για μένα τουλάχιστον, φαντάζομαι και για την ίδια.

«Λοιπόν;» άρχισα εγώ απλά για να πω κάτι.

«Λοιπόν σου είπα να πάμε μια βόλτα στο γιατρό. Είχες δίκιο, έπρεπε να πάμε για γλυκό καλύτερα. Τι λες; Πάμε κάποια απ' αυτές τις μέρες;»

Έβαλα τα γέλια.

«Εντάξει. Θα κεράσω εγώ όμως».

Εκείνη τη στιγμή το ραδιόφωνο άρχισε να παίζει: *It's not just my pride, It's just til these tears have dried, they're tryin to make me go to rehab, I said no, no, no, yes I been black, but when I come back, you wont know, know, know...*

TRACK 21
«Rasputin»
Boney M

Τις προάλλες που περπατούσα στο δρόμο, είδα τον Αρχίδαμο. Ήταν όπως πάντα ντυμένος στα στρατιωτικά και τον ακολουθούσαν δυο τρεις υποψήφιοι Ελευθερολάκωνες, κουβαλώντας κάτι κασόνια με μπίρες κι άλλες προμήθειες για το μπιλιαρδάδικο. Ο Αρχίδαμος, μπροστά μπροστά, φουσκωτός και καμαρωτός σαν παγόνι, ζούσε τη μοναδική στιγμή της μέρας που μπορούσε να είναι αυτός αρχηγός, όταν ήταν να χώσει κάποιον καινούργιο. Στο τέλος βιάδιζε ο Τάσος, αυτόν τον είδα τελευταία στιγμή, σαν να φύλαγε τους νέους μην τυχόν και το σκάσει κανείς. Ο Αρχίδαμος προσπαθούσε να πει αστεία, τις γνωστές κρυάδες του δηλαδή, με αυτή την τσιριχτή αδερφίστικη φωνή του, και οι νέοι ήταν υποχρεωμένοι να σκάσουν στα γέλια.

Κρύφτηκα πίσω από ένα θάμνο για να μη με δούνε, δεν είχα καμιά όρεξη για παρτίδες μαζί τους. Αν και, δε λέω, για μια στιγμή νοστάλησα την παρέα που είχα χάσει, τις μέρες στο μπιλιαρδάδικο, τους ατέλειωτους καφέδες, τα ξενύχτια που έκανα με τα παιδιά και γύρναγα ξημερώματα στο σπίτι, κάθε μέρα επί μήνες. Αν σύγκρινα τη ζωή που έκανα τότε, πριν καμιά δεκαριά μέρες δηλαδή, με τη ζωή που κάνω τώρα, καμιά σχέση. Τώρα γυρνώ από καναπέ σε καναπέ βλέποντας τελεμάρκετινγκ και σαπουνόπερες, διαφημίσεις και ριάλιτι, μέχρι να βαρεθώ και να πάω για ύπνο. Βέβαια εδώ και λίγες μέρες άρχισα να ξαναπηγαίνω σχολείο, από βαρεμάρα περισσότερο, επειδή δεν είχα και τίποτα καλύτερο να κάνω. Ξαφνικά το σχολείο βρέθηκε να είναι «κάτι καλύτερο», αυτή ήταν η κατάντια μου. Και το χειρότερο: Άρχισα να μιλάω με τους μαλακοξένους, και καλά στην αρχή να κάνω τράκα τσιγάρο, αν συνέχιζαν έτσι τα πράγματα, με έβλεπα το καλοκαίρι για διακοπές σε κάνα κωλοχώρι της

Αλβανίας στη μέση του πουθενά, μαζί με τους κολλητούς που θα είχα κάνει μέχρι τότε, τον Πέλουμπ και τον Έρι Καντίου. Ήμαρτον δηλαδή.

Η Λουίζα με χαιρέτησε ευγενικά και ξερά, «Γεια σου, τι κάνεις;». Σίγουρα θα ήταν καλύτερα να έλεγε «Πώς από δω, ρε παλιομαλάκα;», θα έδινε περισσότερο χαρακτήρα στη συζήτηση, αλλά φαίνεται πως κι αυτή είχε ξεενερώσει τόσο, που ούτε να με βρίσει ήθελε. Μα τόσο αξιοθρήνητος φαινόμουν;

Α, ναι, προχτές πήρα και ένα sms από τον Παντελή: «Πού 'σαι, ρε Βίωνα;» Δεν απάντησα, όχι γιατί δεν είχε γούστο να απαντήσω «Στην τουαλέτα, χέζω», που στο φινάλε αυτό έκανα, αλλά επειδή δεν ήθελα.

Το «Βίων» τέλειωσε για μένα, δεν υπήρχε περίπτωση να ξαναπάω. Και δεν ήταν μόνο ότι δεν ήθελα να έχω ξανά παρτίδες με τους πρώην κολλητούς μου, τη μαλακία και το φόβο μπορείς και να τα συγχωρέσεις, αλλά τι να έκανα εκεί που ήταν ο Λυκούργος –υποψήφιος γκόμενος της μαμάς πριν από δεκαοχτώ χρόνια– και οι φωτογραφίες του πατέρα μου; Και που όλοι ήξεραν αυτά που δεν είχα μάθει καλά καλά εγώ; Φαντάζομαι αν ξανάκανα το λάθος και πήγαινα στους Ελευθερολάκωνες, θα ήμουν το πρώτο αξιοθέατο που θα δείχναν στους καινούργιους:

«Από δω ο Βίων, μακράν νυχτωμένος, δεν ξέρει τι του γίνεται. Προσέξτε εσείς όμως μη γίνετε σαν κι αυτόν».

Εδώ που τα λέμε, αν είχα βρει κι εγώ έναν ινδιάνικο σύλλογο, ας πούμε τον «Ορειβατικό Σύλλογο των απανταχού Απάτσι Καμινίων» ή τον «Εξωραϊστικό Όμιλο Κομάντσι Η Νεοκομαντσιά», δε θα χρειαζόταν καν μύηση για να γραφτώ μέλος. Θα παρουσιαζόμουν απλά και θα έλεγα: «Γεια σας είμαι ο “Μακράν Νυχτωμένος”». Θέλω να γίνω μέλος σας».

Τέλος πάντων, πού είχαμε μείνει; Α, ναι, στον Παντελή. Δεν του απάντησα λοιπόν στο μήνυμα και την επομένη με πήρε τηλέφωνο. Το σήκωσα γα να μη δείξω κομπλεξάρα και βέβαια για να τελειώνω μια και καλή μ' αυτούς.

«Έλα, πού χάθηκες;»

«Πουθενά».

«Μα ούτε ένα τηλέφωνο;»

«...»

«Πότε θα σε δούμε;»

Πήγα να πω του αγίου... ανήμερα, αλλά είχα χάσει το χιούμορ μου.
«Δεν ξέρω, φαντάζομαι μπορεί να συναντηθούμε τυχαία στο δρόμο.
Γιατί από κοντά δεν έχουμε και πολλά να πούμε».

«Θανάση, μου φαίνεται με παρεξήγησες. Για μένα είσαι πάντα κολλητός», προσπάθησε να τη βγει κι από πάνω ο Παντελής.

«Τέλος πάντων, σόρι τώρα, αλλά κάνω κάτι», είπα και του το 'κλεισα.
Τίποτα δεν έκανα, ούτε εκείνη τη στιγμή, ούτε τις χίλιες προηγούμενες, ούτε το ένα εκατομμύριο επόμενες. Φαντάζομαι αν έγραφα ημερολόγιο, πιο πολλά θα είχε να μου πει το χαρτί απ' αυτά που θα είχα να του γράψω εγώ. Πάντως πήγα για έναν καφέ μόνος μου μια μέρα μετά το σχολείο και δεν ήταν τόσο σκατά όσο το είχα φανταστεί. Έκανα πέντ' έξι τσιγάρα και δεν είπα τίποτα σε κανέναν, όπως δηλαδή γινόταν κι όταν έβγαινα για καφέ με τον Παντελή και τον Τάσο, όταν αυτοί κάθονταν και έπαιζαν τάβλι ατέλειωτες ώρες κι εγώ απλά τους κοίταγα.

Άρχισα μάλιστα να σκαρφίζομαι διάφορους τρόπους για να περνώ μόνος μου την ώρα. Η πιο εύκολη λύση ήταν ο υπολογιστής, εκεί σίγουρα θα έκανα παγκόσμιο ρεκόρ σε οποιοδήποτε παιχνίδι. Η επόμενη λύση ανάγκης θα ήταν να έραβα το στρίφωμα από τα φορέματα των χοντρών που έρχονταν στη μάνα μου.

Χαμένος έτσι στις σκέψεις μου, γύρναγα στο σπίτι. Εκείνη την ώρα υπολόγιζα ότι δε θα ήταν κανείς εκεί, δηλαδή η Μαίρη θα ήταν στο σχολείο, ο Τάκης θα σούρωνε σε κάνα καφενείο και η μάνα μου θα είχε πάρει τον Νικόλα για να κατέβουν στο κέντρο να πάρουν υφάσματα και κλωστές.

Άνοιξα την εξώπορτα έτοιμος να κάνω μια βουτιά και να βρεθώ στον καναπέ για να δω το αγαπημένο μου τελεμάρκετινγκ, αυτό με το εργαλείο ελβετικό σουγιά, που κόβει, ράβει, κουρεύει το γκαζόν, ψήνει ποπ-κορν, βγάζει το σκύλο βόλτα και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο, καμιά εκατόν πενηνταριά άλλες χρήσεις.

Από την κουζίνα άκουσα να παίζει το ραδιόφωνο, φαίνεται θα το είχαν ξεχάσει ανοιχτό. Εκείνη τη στιγμή έπαιζε το «Rasputin» των Boney M, ένα τραγούδι που είχα να το ακούσω πολλά χρόνια και δεν ξέρω τι μου θύμιζε. Η πόρτα της κουζίνας ήταν κλειστή, όμως η μουσική ακουγόταν καθαρά. Άρχισα να πλησιάζω, για να κλείσω τη σάχλα και να βάλω κάτι να φάω.

Και τότε διέκρινα κι άλλους θορύβους από την κουζίνα, κάτι πνιχτά γελάκια και κουβέντες.

Αποκλείεται. Ποιος μπορεί να ήταν; Η μόνη εξήγηση που χώραγε εκείνη τη στιγμή κι εκείνη την ώρα ήταν η Μαίρη να είχε φέρει στα κρυφά τον Μαρκ Γουόλμπεργκ, άλλο τίποτα δεν έβαζα με το μυαλό μου.

Κι εκεί που πήγαινα στις μύτες των ποδιών μου προς την κουζίνα, θέλοντας να μην κάνω θόρυβο, κι εγώ δεν ξέρω γιατί – πάντως κάτι δε μου κολλούσε καλά στην όλη φάση–, ξαφνικά έφαγα μια φλασιά εντελώς τρελή. Αυτή τη σκηνή, εγώ να πηγαίνω στην κουζίνα, ενώ παράλληλα να ακούγεται το «Rasputin» από το ραδιόφωνο την είχα ξαναζήσει. Μα το Θεό, ήμουν σίγουρος, αυτή τη σκηνή κάπου την είχα ξαναδεί. Κάποτε! Δε θυμάμαι τι, δε θυμάμαι πώς, δε θυμάμαι πότε. Θυμάμαι μόνο ότι αυτή η σκηνή μου ήταν φοβερά γνώριμη και οικεία.

Άνοιξα την πόρτα σιγά σιγά, για να μην κάνει θόρυβο. Αυτή άρχισε να τρίζει, αλλά λόγω της έντασης του ραδιοφώνου, το τρίξιμο το άκουσα μόνο εγώ. Και όταν πια η πόρτα είχε μισανοίξει, τότε το είδα:

Ο Τάκης καθισμένος σε μια καρέκλα, με ανοιχτό το πουκάμισο, να χαϊδολογείται με μια κοπέλα που είχε βγάλει την μπλούζα της και καθόταν στα γόνατά του. Το «Rasputin» να παίζει σχεδόν στη διαπασών. Ο Τάκης πρέπει να είχε μεθύσει, ένα μπουκάλι ήταν άδειο πάνω στο τραπέζι και φιλούσε την κοπέλα. Την κοπέλα που είχε μαύρα μαλλιά, άσπρο δέρμα και μια ελιά στο μέτωπο. Την κοπέλα που θυμήθηκα αμέσως πως την είχα ξαναδεί παλιότερα στο γήπεδο, να ρωτά για τον Τάκη – τότε ήταν πολύ μικρότερη, γύρω στα δεκαεφτά.

«Τι κάνεις εκεί;» φώναξα αμέσως και με όλη μου την ορμή έτρεξα προς το μέρος τους.

Η κοπέλα άρχισε να ουρλιάζει. Σηκώθηκε από τα γόνατα του Τάκη κι έκανε στην άκρη της κουζίνας, τραβώντας την μπλούζα της για να καλυφθεί. Ο Τάκης είχε αιφνιδιαστεί, τα είχε χαμένα.

«Είσαι εντελώς μαλάκας!» φώναξα εγώ με τρόπο που δεν είχα ξαναφωνάξει ποτέ στη ζωή μου, ούτε καν στο γήπεδο, ούτε όταν έδερνα τους ξένους.

Θυμήθηκα τη μύηση στους Ελευθερολάκωνες, τ' άρβυλα που κλότσαγαν τους πάντες.

«Φύγε από το σπίτι μου, φύγε!»

Χίμηξα προς τη μεριά του Τάκη, θέλοντας να τον γραπώσω απ' το λαιμό και να τον ξαπλώσω κάτω χτυπώντας τον, αλλά τότε πάλι μου ήρθε η δεύτερη φλασιά. Ήταν σαν ένα χέρι να με τράβηξε ξαφνικά προς τα πίσω, η ανάμνηση ξετυλίχτηκε στο μυαλό μου, μπλοκάροντας την ορμή μου και συμπληρώνοντας το παζλ που είχε στρωθεί λίγα λεπτά νωρίτερα. Η σκηνή που είχα ξαναδεί παίχτηκε μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου στο μυαλό μου, σαν κινηματογραφική ταινία!

Τότε που ήμουν τριών τεσσάρων χρόνων και στεκόμουν ανήμπορος στην είσοδο της κουζίνας, βλέποντας τη μάνα μου να ουρλιάζει πάλι σε ένα μεθυσμένο και με ανοιχτό πουκάμισο Τάκη «Φύγε από το σπίτι μου!», ενώ το «Rasputin» έπαιζε πάλι στη διαπασών από το ραδιόφωνο, ενώ μια άλλη κοπέλα, που θυμάμαι μόνο τη σιλουέτα της, κρατούσε την μπλούζα της μπροστά της για να καλυφτεί.

Ήταν τότε που η μάνα μου είχε χιμήξει στον Τάκη, τότε που της είχαν πέσει τα υφάσματα και οι κλωστές από τα χέρια και είχαν χυθεί από τις νάιλον σακούλες, τότε που όταν συνειδητοποίησε πως εγώ έβλεπα τη σκηνή, γύρισε προς το μέρος μου φωνάζοντας: «Θανάση, στο δωμάτιό σου!»

Εγώ όμως δεν είχα φύγει, δεν είχα προλάβει να φύγω, ήθελα να κάτσω εκεί να δω τι θα γίνει, να νιώθω την κοπέλα να με σκουντά, κοντεύοντας να με ρίξει κάτω για να το σκάσει από το σπίτι, να βλέπω τον Τάκη να βουτά από το λαιμό τη μητέρα μου και να την πετά κάτω και μετά να την αρχίζει στις γροθιές και στα χαστούκια, και αυτή να χτυπιέται ανίσχυρη, μην μπορώντας να μιλήσει, ούτε να αναπνεύσει καλά καλά, και κουνώντας το χέρι της να μου κάνει νόημα να απομακρυνθώ. Κι εγώ να στέκομαι στην κάσα της πόρτας με γουρλωμένα μάτια και βουβό κλάμα, ενώ δάκρυα είχαν πλημμυρίσει τα μάτια μου και δεν έβλεπα πια αυτή την εικόνα. Μια εικόνα με βία, μια εικόνα με μουσική...

«Αλήτη, πρεζόνι», φώναξε ο Τάκης και πριν προλάβω να το συνειδητοποιήσω, μου έριξε μια μπουνιά στο πρόσωπο.

Έπεσα κάτω, η μύτη μου μάτωσε. Με την άκρη του ματιού μου είδα τα πόδια της κοπέλας να με προσπερνούν, να τρέχουν, να βγαίνουν από την κουζίνα. Εγώ ήμουν ξαπλωμένος στο πάτωμα, ζαλισμένος και

αιφνιδιασμένος, ο Τάκης είχε γονατίσει από πάνω μου και με χτύπαγε. Έφερα τα χέρια μου όσο μπορούσα πιο κοντά στο πρόσωπό μου, για να αποφύγω όλο αυτό το ξύλο, να προστατευτώ. Όμως ο Τάκης βάραγε στο ψαχνό, χωρίς να καταλαβαίνει ακριβώς τι κάνει. Τα μάτια του γυάλιζαν, η ανάσα του βρόμαγε, τα σάλια του έπεφταν πάνω μου.

Ασυναίσθητα κοίταξα προς τα πίσω. Είδα στην κάσα της κουζίνας, ανάποδα, δυο μικρά ποδαράκια.

«Νικόλα, φύγε, στο δωμάτιό σου. Μη βλέπεις!»

Ο Τάκης, μόλις άκουσε το όνομα του Νικόλα, γύρισε σαστισμένος προς το μέρος του. Ο μικρός είχε βάλει τα κλάματα, ένα βουβό κλάμα, ίσως τα δάκρυα να είχαν εξαφανίσει και γι' αυτόν την εικόνα. Αυτό μου έδωσε την ευκαιρία να ξεφύγω από τα χέρια του Τάκη. Τον έσπρωξα πίσω με όλη μου τη δύναμη, το κεφάλι του χτύπησε σε ένα ντουλάπι. Έπεσε κάτω και τώρα βρέθηκα εγώ από πάνω του. Άρχισα να του ρίχνω γροθιές με όλη μου τη δύναμη.

Άκουσα φωνές και κλάματα στα μέσα δωμάτια. Άκουσα πράγματα να πέφτουν. Γύρισα, με τον Τάκη μισοαναίσθητο στα πόδια μου, και είδα στην είσοδο της κουζίνας τη μητέρα μου. Να μας κοιτά με ανοιχτό το στόμα, σχεδόν έντρομη. Στο πάτωμα είχαν χυθεί υφάσματα και κλωστές από τις νάιλον σακούλες...

TRACK 22
«Eloise»
The Damned

Ετρεξα στο δωμάτιο μου και έβαλα αμέσως δυο τρία πράγματα σε ένα σακίδιο, δυο σώβρακα, το mp3, κάτι λεφτά –ελάχιστα– που είχα φυλαγμένα. Ο Τάκης είχε σηκωθεί από το πάτωμα και καθιστός σε μια καρέκλα άφηνε τη μάνα μου να φροντίσει τα τραύματά του. Όσο για μένα, τα αίματα είχαν στεγνώσει πάνω μου. Ο Νικόλας ήταν μεταξύ σαλονιού και κουζίνας και έκλαιγε.

Πήγα να φύγω.

«Πού πας;» με ρώτησε η μητέρα μου καθώς άνοιγα την εξώπορτα.

«Δεν ξέρω».

«Θανάση, σε παρακαλώ, πες μου πού πας...»

«Δεν ξέρω...»

Πράγματι δεν ήξερα, δεν είχα καμία ιδέα γιατί το έκανα αυτό, φαντάζομαι ότι δεν ήθελα να κάτσω να δίνω εξηγήσεις για το πώς έγινε αυτό που έγινε, καθισμένος στο τραπέζι της κουζίνας, ν' ακούω τον Τάκη να δικαιολογείται και να με κατηγορεί, μέχρι τελικά να κάνουμε εκεχειρία μεταξύ μας.

Βγήκα έξω, αφήνοντας τη μάνα μου να κοιτά πότε εμένα, πότε τον Νικόλα, που έκλαιγε, και πότε τον Τάκη, που νόμιζε ότι με τα «αχ» και τα «βαχ» θα έβρισκε το δίκιο του. Έκανε τουλάχιστον σαν να είχε πατήσει νάρκη του Δευτέρου Παγκοσμίου κι αυτή να είχε σκάσει πάνω του.

Έξω στο δρόμο άρχισα να προχωρώ γρήγορα, ακούγοντας κάποιες μπαλκονόπορτες να κλείνουν καθώς εγώ περνούσα. Μια γειτόνισσα καθόταν στο παράθυρο της κουζίνας της και είχε μισοτραβήξει την κουρτίνα, και καλά εγώ δεν την έβλεπα, ενώ αυτή με έβλεπε.

«Η παράσταση τελείωσε. Αύριο πάλι», της φώναξα κι αυτή τράβηξε τελείως την κουρτίνα.

Ύστερα από τρία τετράγωνα σταμάτησα για λίγο να σκεφτώ τι θα κάνω. Τίποτα, το απόλυτο τίποτα! Τα Καμίνια δε φημίζονται για τα γεφύρια τους και τους ρομαντικούς παραπόταμους που κυλάνε σ' αυτά, γλύφοντας τα κτήρια. Τουλάχιστον να το έκανα όπως στα έργα, που οι μισοί που εγκαταλείπουν τα σπίτια τους τη βγάζουν κάτω από κάνα γεφύρι συζητώντας όλη νύχτα με τους άστεγους και μετά από δέκα ώρες μαλακοκουβέντας μ' αυτούς, καταλαβαίνουν πάντα το νόημα και τις χαρές της ζωής. Γιατί στα έργα πάντα οι άστεγοι είναι ό,τι πιο σοφό έχει βγάλει η κοινωνία, έχουν απίστευτες γνώσεις και μια φοβερή φιλοσοφία. Έτσι ο πρωταγωνιστής καταλήγει να γυρνά σπίτι, όπου η αγαπημένη του ή οι αγαπημένοι του τον περιμένουν με αγωνία και ρίχνονται στην αγκαλιά του μόλις αυτός πατήσει στο πεζοδρόμιο. Στο δικό μου σπίτι το πολύ πολύ να ριχτώ σε κάνα μαχαίρι που θα κρατά ο Τάκης, φυλώντας καρπούλι τότε θα γυρίσω. Ούτε έχουμε εδώ στα Καμίνια τα απέραντα πάρκα που θα μπορούσα να ξαπλώσω σ' ένα παγκάκι και να κοιμηθώ μέχρι το πρωί, οπότε ένας μπάτσος θα σκούνταγε με το κλομπ του τα πόδια μου, όπως στα έργα πάλι. Πρώτα πρώτα βέβαια δεν έχουμε ούτε μπάτσους που κάνουν τη δουλειά τους, αυτοί παίρνουν τα περιπολικά, και καλά περιπολία, και πάνε και τη βγάζουν με τους συναδέλφους τους στα σπίτια τους, βλέποντας τηλεόραση, παρκαρισμένο το μπατσάδικο απ' έξω, μέχρι να τελειώσει η βάρδια. Αυτό τουλάχιστον είναι για το συμφέρον μου.

Πάνω στην απελπισία μου έβγαλα το κινητό μου και πήρα τον Παντελή.

«Έλα, ρε, έχω πρόβλημα. Έγινα κώλος στο σπίτι κι έφυγα. Μήπως μπορείς να με φιλοξενήσεις για σήμερα;»

«Θανάση, περίμενε να έρθω να σε βρω για να σκεφτούμε κάτι».

«Δε θέλω να σκεφτούμε τίποτα», άρχισα να φωνάζω κάπως. «Δε γυρνώ πίσω. Μπορείς να έρθω να μείνω το βράδυ στο δωματιάκι που έχετε, γιατί δεν έχω πού αλλού να πάω;»

«Ξέρεις... κάνουμε κάτι εργασίες εδώ και πραγματικά είναι όλα λίγο μπάχαλο. Αν το 'ξερα λίγες μέρες πιο πριν».

«Καλά, ξέχνα το».

Λίγες μέρες πιο πριν... Θα έπαιρνα τον Παντελή και θα του έλεγα «Ναι, γεια σου, σκοπεύω να σκοτωθώ με τον Τάκη την επόμενη βδομάδα, να έρθω μετά να μείνω σπίτι σου; Πότε σε βολεύει; Πέμπτη έχεις κούρεμα; Α, καλά, τότε θα το κάνω Παρασκευή...». Ρε, δεν απαυτώνεσαι λέω γω...

Του 'κλεισα το τηλέφωνο στα μούτρα, το είχα σκυλομετανιώσει που τον πήρα. Έβριζα τον εαυτό μου για τη μαλακία μου. «Ο κολλητός μου»! Αυτός που πάντα θα με θεωρεί φίλο του...

Άρχισα ξανά τις περιπλανήσεις, τα ανούσια σούρτα φέρτα στη γειτονιά και πιο μακριά ακόμα, άλλωστε δεν είχα και συγκεκριμένο πρόγραμμα. Μπήκα σε μια κάβα και ζήτησα ένα τζιν.

«Το πιο φτηνό», είπα, για να μη χάνουμε το χρόνο με το ποια μάρκα προτιμώ.

Πήρα και δυο τρεις ξηρούς καρπούς και κίνησα για την πλατεία.

Κάθισα σ' ένα παγκάκι και άνοιξα το τζιν. Ρούφηξα κάνα δυο γερές γουλιές κι άρχισα να μασουλώ τους ξηρούς καρπούς. Από το μυαλό μου πέρναγαν τα πάντα, ό,τι είχε συμβεί τις τελευταίες ώρες, ό,τι είχε συμβεί τις τελευταίες μέρες και βδομάδες. Θυμήθηκα τον Τάκη γονατιστό από πάνω μου, πόσο βρόμαγε η ανάσα του. Αηδίασα το τζιν και το πέταξα. Δεν ήθελα να μοιάσω του Τάκη έστω και στο ελάχιστο, έστω κι εκείνη τη στιγμή που ήμουν τόσο σκατά.

Άρχισε να χτυπά το κινητό μου, ήταν η μάνα μου, είχε κάνει καμιά τριανταριά ακόμα αναπάντητες. Το έκλεισα, το έβαλα ξανά στο σακίδιό μου και ξεκίνησα να προχωρώ. Δεν ήξερα πάλι πού θα πήγαινα, όμως θα ήταν μεγάλη ξεφτίλα να ξαναγύρναγα έτσι μετά από πέντε ώρες σπίτι. Και μόνο που θα έβλεπα το χαμόγελο του Τάκη, «Πού αλλού να πάει; Πάλι εδώ θα γύριζε...», τη νίκη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, αρκούσε για να μην ξαναπατήσω εκεί μέσα.

Είχε αρχίσει να βραδιάζει, ευτυχώς ο καιρός ήταν γλυκός, πλησίαζε Πάσχα. Άρχισα να βαδίζω με τα ακουστικά στα αυτιά: *Every night I'm there, I'm always there, she knows, I'm there, and heaven knows I hope she goes I find it hard to realize, that love was in her eyes, It's dying now she knows, I'm crying now, and every night I'm there, I break my heart to please Eloise, Eloise...*

Βρέθηκα έξω από το σπίτι της Λουίζας, παρακαλούσα σχεδόν να την πετύχαινα στο δρόμο ή στο μπαλκόνι, ή να βγάζει τα σκουπίδια έξω, οπουδήποτε, για να της μιλήσω. Να της έλεγα όμως τι; Ότι ήταν το μόνο άτομο που θα έπιανε τόπο η συγγνώμη μου; Ότι τα είχα σκατώσει και το είχα σκυλομετανιώσει σχεδόν από την πρώτη στιγμή, άσχετο αν δεν το παραδεχόμουν; Ότι ήμουν ένα κωλόπαιδο, αλλά όταν ήμουν δίπλα της, μου έβγαине κάτι καλό; Και το φοβερό ήταν ότι η Λουίζα θα με πίστευε και θα με συγχωρούσε, χωρίς καν να έχει ακούσει όλα αυτά. Ίσως και να με φιλοξενούσε. Το τρομερό ήταν ότι δε θα με ρώταγε καν το «γιατί»...

Ήθελα να δακρύνω γι' αυτά που είχα χάσει και γι' αυτά που δεν είχα κερδίσει, αλλά τελικά δε μου βγήκε. Λουίζα, πού είσαι, ρε γαμώτη μου;

Περίμενα ώρες, μάλλον θα ήταν ώρες, είχα ακούσει γύρω στις πενήντα φορές το «Eloise» των Damned, αλλά αυτή δε φάνηκε. *My Eloisa, I love to please her I'd like to care but she's not there and when I find you I'd be so kind you'd want to stay I know you'd stay.*

Άνοιξα το κινητό, έλπιζα ότι η Λουίζα θα με είχε δει πίσω από τις κουρτίνες και θα με είχε πάρει τηλέφωνο. Αν βρισκόταν βέβαια πίσω από τις κουρτίνες και αν με είχε πάρει τηλέφωνο. Ξανά καμιά εικοσαριά αναπάντητες από τη μάνα μου.

Την πήρα για να την καθησυχάσω.

«Πού είσαι; Ανησυχώ».

«Στο δρόμο».

«Πότε θα έρθεις;»

«...»

«Θανάση, μ' ακούς;... Δώσε τόπο στην οργή, αγόρι μου».

Πάλι; Κι εδώ να δώσω τόπο στην οργή; Πότε στο διάολο αξίζει να οργιστώ, γαμώτο μου;

«Τι θα κάνεις;» συνέχισε η μάνα μου βλέποντας ότι δεν της απαντούσα.

«Θα πάω στον παππού και στη γιαγιά», μου ήρθε εκείνη τη στιγμή η ιδέα, και για να 'μαι ειλικρινής τη βρήκα πολύ καλή.

«Θα τους τηλεφωνήσω να έρθουν να σε πάρουν».

«Ο.Κ., θα σου πω...»

Έκλεισα το κινητό και κατευθύνθηκα προς τη στάση του λεωφορείου. Εκείνη την ώρα περίμεναν μερικοί Πακιστανοί, κάτι Ουκρανές, μόνο

Εσκιμώους δε βρήκα. Α, ευτυχώς κι ένας Έλληνας.

«Για τα ΚΤΕΛ;» τον ρώτησα.

«Πού θες να πας;»

«Κόρινθο», απάντησα εγώ με σιγουριά και ανακούφιση που είχα βρει επιτέλους τον προορισμό μου.

«People are strange»

The Doors

P *eople are strange when you're a stranger, faces look ugly when you're alone, women seem wicked when you're unwanted, streets are uneven when you're down...*

«Ένα εισιτήριο για Κόρινθο μ' αυτό που φεύγει τώρα».

Ο υπάλληλος μου το έδωσε αμίλητος, ενώ μου πέταξε σχεδόν στα μούτρα τα ρέστα, αν μπορούσε θα με είχε βάλει και σημάδι να δει ποιο κέρμα θα χτυπήσει τη μύτη μου.

Είχα μπροστά μου κάνα μισάωρο για να μην κάνω τίποτα, ό,τι δηλαδή έκανα συνήθως. Φοβερό, τώρα που είχα κάτι να περιμένω, τώρα με είχε πιάσει η ανυπομονησία, δεν έβλεπα την ώρα να φύγει το λεωφορείο.

Πήγα στην καντίνα και πήρα ένα πακέτο κρακεράκια, γιατί το στομάχι μου είχε δεθεί κόμπος, μόνο ξηρούς καρπούς είχα φάει και είχα πει τρεις γουλιές από το τζιν. Κόσμος δεν ήταν πολλές εκείνη την ώρα στο σταθμό, κάτι που είχε βραδιάσει, κάτι που μεθαύριο θα άρχιζε η Μεγάλη Εβδομάδα –και τότε θα φεύγανε όλοι–, τέλεια, θα έριχνα κάναν υπνάκο στο λεωφορείο γι' αυτή τη μία ώρα που κρατούσε το ταξίδι, τουλάχιστον να ηρεμούσα λιγάκι.

Προχωρούσα πάνω κάτω νευρικά, κοιτάζοντας πού και πού το κινητό μου, μπας και είχε πάρει κανείς, μήπως μου είχε στείλει κάποιος κάνα μήνυμα και δεν το είχα δει. Ποιος όμως; Οι επιλογές ήταν ελάχιστες. Εγώ ήθελα να με πάρει η Λουίζα, εκείνη την ώρα μού είχε γίνει σχεδόν έμμονη ιδέα, ήθελα να της μιλήσω και επειδή δεν ήξερα τι να της πω, περίμενα από αυτή να μυρίσει τα νύχια της και να με πάρει. Έλπιζα να της είχα λείψει όσο μου είχε λείψει. Από την άλλη ούτε η μάνα μου με ξαναπήρε, είχε ηρεμήσει επειδή ήξερε πού πήγαινα.

Στις καρέκλες κάθονταν δυο τρεις γριές που κράταγαν τα πρόσωπά τους σαν να θρηνούσαν κι εγώ δεν ξέρω ποιον, δυο φαντάροι, που μου θύμισαν εμένα με τον Τάσο και τον Παντελή, κάθονταν παρέα και δεν έλεγαν τίποτα, μια μητέρα με ένα παιδάκι στην αγκαλιά της, που ευτυχώς κοιμόταν, δυο εργάτες που το είχαν ρίξει στα ούζα και στο μεζέ και χασκογελούσαν αραιά και πού.

Είναι περίεργο, ανθρώπους που αν τους έβλεπα στο δρόμο ούτε που θα τους πρόσεχα και τώρα καθόμουν και τους παρατηρούσα, προσπαθώντας να μαντέψω τη ζωή τους, την ιστορία πίσω απ' τον καθένα. Οι φαντάροι προφανώς γύρναγαν στο στρατόπεδο μετά από άδεια, οι γριές στα χωριά τους μετά από επίσκεψη στα παιδιά τους στην Αθήνα, οι εργάτες θα είχαν πάρει καμιά εργολαβία και θα την είχαν τελειώσει, ενώ η μητέρα με το μωρό... δεν ξέρω... πάντως μου έφερε στο νου, άγνωστο γιατί, τη μητέρα μου, κρατώντας εμένα μωρό, να μην ξέρει πού να πάει. Ή μάλλον να επιστρέφει στους δικούς της, στον παππού και στη γιαγιά, απογοητευμένη από τη ζωή της και την τύχη της στην Αθήνα. Τώρα γιατί έκανα αυτή τη σκέψη μου είναι άγνωστο, η γυναίκα μπορεί να είναι μια πάμπλουτη εφοπλίστρια, που γουστάρει να ταξιδεύει μυστικά τα βράδια με τα λεωφορεία του ΚΤΕΛ, έτσι από βίτσιο, δεν ξέρω. Πάντως είχε κάτι πολύ μοναχικό αυτή η γυναίκα.

Κάθισα σε ένα τραπεζάκι και μια κοπέλα με μια τεράστια τσιχλόφουσκα ήρθε από την καντίνα να αδειάσει το τασάκι.

«Έχετε σάντουιτς;» ρώτησα εγώ, ενώ η πείνα με έκοβε στην κυριολεξία.

Τα κρακεράκια δεν τρώγονταν, είχαν ταγκίσει, προφανώς πήγα κι έπεσα στο πρώτο κουτί που είχε βγάλει το εργοστάσιο και το είχε δώσει τιμητική προσφορά στην καντίνα των ΚΤΕΛ.

«Έχουμε...» μου είπε εκείνη κι έφυγε, χωρίς να περιμένει αν θα παραγγείλω κάτι. «Έλα άμα θες να δεις και να διαλέξεις», μου φώναξε από το ταμείο της, κάνοντας όλους τους άλλους να γυρίσουν προς το μέρος μου.

Σηκώθηκα και πήγα να πάρω ένα σάντουιτς, τρεισήμισι ευρώ δυο γκουμούτσια μπαγιατίτικου ψωμιού, με μια μορταδέλα και ένα τυρί, υποδείγματα για ανάλυση μούχλας.

Εαφνικά άρχισε να χτυπά το κινητό μου. Τρελάθηκα από την αγωνία και την προσμονή. Νόμιζα πως ήταν η Λουίζα, ήθελα να είναι η Λουίζα. Ήταν ο Παντελής. Δεν απάντησα, δεν είχα όρεξη να κάθομαι ν' ακούω παπαριές. Το άφησα να χτυπά μέσα στο σακίδιό μου. Προφανώς αυτό φάνηκε πολύ περίεργο σε όλους, γιατί όλοι έδειξαν απορημένοι που δεν το σήκωνα και όσο πέρναγε η ώρα και εξακολουθούσε να χτυπάει, όλοι έδειχναν ενοχλημένοι, οι γριές, η μητέρα, οι φαντάροι, οι εργάτες. Με κοίταγαν από πάνω μέχρι κάτω, να δουν αν έχουν να κάνουν με πραγματικό άνθρωπο. «Μα να μη σηκώνει το κινητό του τόση ώρα;» «Μα να βηματίζει νευρικά πέρα δώθε καπνίζοντας συνέχεια;»

When you're strange, faces come out of the rain, when you're strange, no one remembers your name...

Σε λίγη ώρα ήρθε το λεωφορείο κι όλοι μπήκαμε μέσα. Τελευταία στιγμή ήρθε κι ένας παππούς, άσχετος με τις γριές, με γκλίτσα, ντυμένος σαν αγρότης.

«Πού κάνει στάση;» ρώτησε τον οδηγό.

«Δεν κάνει, δεν είναι μακριά, μία ώρα και κάτι δρόμος...»

«Έχω πρόβλημα συχνουρίας».

Ω, καλά, ωραία θα περάσουμε.

Το λεωφορείο ξεκίνησε. Εγώ είχα πιάσει γαλαρία για να ξαπλώρω και να κοιμηθώ. Με την πρώτη στροφή έξω από το σταθμό των ΚΤΕΛ, ήταν σαν να είχε δοθεί το παρασύνθημα. Ο οδηγός έβαλε κάτι σκυλάδικα σχεδόν στη διαπασών, να ακούγονται απ' όλα τα ηχεία, μην τυχόν και δε διασκεδάσει κανείς. Δεν άντεχα, έβαλα τ' ακουστικά μου. Φρίκη! Ο Τζιμ Μόρισον σε σκυλάδικο της Εθνικής, δεν άκουγα τίποτα...

Η διαδρομή, που νόμιζα ότι θα ήταν ό,τι πιο ήρεμο είχα ζήσει τις τελευταίες μέρες, κατέληξε να είναι ταινία τρόμου. Το ήσυχο παιδάκι άρχισε να κλαίει ασταμάτητα, να γκρινιάζει, να ουρλιάζει. Η μάνα του με το ένα χέρι προσπαθούσε να το ηρεμήσει, με το άλλο μίλαγε στο κινητό της. Οι γριές είχαν πιάσει το λακρεντί δυνατά, για ν' ακούγονται, μιλώντας για θανατικά. Οι φαντάροι είχαν βρει το φίλο της ζωής τους, τον οδηγό, και του έλεγαν για τις μεταθέσεις τους κι αυτός τους έλεγε για όταν ήταν αυτός φαντάρος, τι καψώνια τού έκαναν. Ο παππούς να θέλει να κατουρήσει και να πιέζει τον οδηγό να σταματήσει.

Σε λίγη ώρα ήρθαν στα πίσω καθίσματα, μπροστά από τη γαλαρία οι δυο εργάτες και κάθισαν αντικριστά. Από μια σακούλα έβγαλαν κάτι σαρδέλες, κάτι αυγά και κασέρια και άρχισαν να τρώνε σαν ζώα, σκουπίζοντας τα χέρια τους στα καθίσματα. Το λεωφορείο είχε σκυλοβρομήσει. Μου ήρθε να ξεράσω.

Ο οδηγός χαμήλωσε τη μουσική και άρχισε να φωνάζει «Από ποιο χωριό είπαμε ότι είστε;» και κάποιοι του απαντούσαν, και δώστου να αρχίζει ο διάλογος και όλοι να φαίνονται τόσο μα τόσο ευχαριστημένοι. Εκτός από τον παππού που ήθελε να κατουρήσει.

Κάποια στιγμή σταματήσαμε για να το κάνει. Τότε άρχισε να χτυπά πάλι το κινητό μου. Ήταν η μητέρα μου. Όλοι έδειξαν ξανά ενοχλημένοι με τον ήχο του.

«Σε κάνα μισάωρο θα είμαι Κόρινθο, μπορεί και λίγο παραπάνω».

Ήθελα να τελειώνει το μαρτύριο, να φτάναμε τώρα αν γινόταν στο τέρμα ή να άνοιγαν την πόρτα και να με πέταγαν στον Ασπρόπυργο, δε μ' ένοιαζε, αρκεί να γλίτωνα από το μαρτύριο.

Σε λίγη ώρα είχαν μαζευτεί όλοι μπροστά στον οδηγό. Ο καθένας άρχισε να λέει την ιστορία του, δυνατά, χωρίς ν' ακούει τον άλλο, αρκεί που την έλεγε. Κάποιοι κοίταξαν προς τα πίσω αν ζούσα ή αν είχα πεθάνει. Ζούσα βέβαια, κι αυτό μάλλον τους την είχε δώσει, θα με ήθελαν εκεί κι εμένα, να ξεφαντώνω μαζί τους, προφανώς ήμουν εντελώς εξωγήινος που δε συμμετείχα στην παρέα τους. Βάζω στοίχημα αν το ταξίδι κρατούσε κάνα δυο ώρες ακόμα, θα έψηναν και αρνιά στη μέση του διαδρόμου...

Για ύπνο βέβαια ούτε λόγος.

Νοστάλησα τις μέρες στο γήπεδο, τότε που τα έσπαγα όλα. Αυτό μου φάνηκε εκείνη τη στιγμή πολύ πιο ήσυχο απ' αυτό που ζούσα, σχεδόν ξενέρωτο.

«Εσύ, παλικάρι, κει πίσω, μη μου πεις ότι θες να κοιμηθείς;»

Ω, ρε πούστη μου! Ήθελαν να με βάλουν στην παρέα τους.

Η μητέρα με το μωρό στην αγκαλιά ήρθε και με τράβηξε από το χέρι.

«Έλα, έλα, μην ντρέπεσαι, μια παρέα είμαστε...»

«Ε... θέλω να κοιμηθώ λίγο...»

Έτρεξε μπροστά και μίλησε στους άλλους.

«Λέει ότι θέλει να κοιμηθεί...»

Γύρισαν όλοι να αντικρίσουν τον Αντίχριστο αυτοπροσώπως, δηλαδή εμένα.

Στη λίγη ώρα που απέμεινε μέχρι να φτάσουμε Κόρινθο, είχα μάθει θέλοντας και μη τα οικογενειακά του καθενός, τις κακίες του, τα χούγια του, τις δουλειές του και βέβαια στο τέλος τα κινητά τους, αφού μια τέτοια γλεντζέδικη παρέα έπρεπε υποχρεωτικά να ανταλλάξει κινητά, «για να ξαναβρεθούμε».

Η αλήθεια είναι ότι αλλιώς τα περίμενα τα λεωφορεία του ΚΤΕΛ, δεν είχα ταξιδέψει και πολλές φορές, η τελευταία ήταν πριν από κάτι χρόνια, φαίνεται ότι πολλά πράγματα είχαν αλλάξει από τότε. Τώρα μάλλον κάνεις τους φίλους της ζωής σου στα ΚΤΕΛ. Σε μεγαλύτερες διαδρομές ίσως βρεθείς και παντρεμένος και στο γυρισμό ίσως βρεθείς και με μωρό στην αγκαλιά...

Επιτέλους φτάσαμε. Όλοι άρχισαν να χαιρετιούνται. Τους έβλεπα καθώς κατέβαιναν, μετά, με το που βγήκαν όλοι από το λεωφορείο, κανείς δεν έδωσε σημασία σε κανέναν, ο καθένας τράβαγε το δρόμο του έχοντας χεσμένους τους υπόλοιπους.

Βγήκα τελευταίος.

«Καλώς το παιδί μας», είδα τον παππού και τη γιαγιά να με περιμένουν και ανακουφίστηκα.

Με αγκάλιασαν και με φίλησαν.

Από δίπλα μας πέρασαν οι φαντάροι, σκυθρωποί, σηκώνοντας τα σακίδιά τους και οι εργάτες αμίλητοι και κουρασμένοι. Τελευταίος πέρασε και ο παππούς. Κατουρημένος!

TRACK 24

«Perfect day»

Lou Reed

«Καλημέρα, κυρα-Λένη! καλημέρα, κυρ Βασίλη». «Καλημέρα, Μαριώ».

Άνοιξα τα μάτια μου και άρχισα να τα τρίβω. Ούτε κι εγώ ξέρω πόσες ώρες κοιμήθηκα, μου φάνηκαν άπειρες, είχα πέσει σαν τούβλο χτες το βράδυ. Έκανα όμως τον καλύτερο ύπνο της ζωής μου, χωρίς όνειρα, χωρίς εφιάλτες δηλαδή, χωρίς έγνοιες και σκοτούρες. Και τώρα ξύπναγα με τα καλημερίσματα των κατοίκων του χωριού. Και με τα κακαρίσματα. Και με τα τιτιβίσματα. Και με τα γκαρίσματα. Δηλαδή με τους ήχους που μπορεί να έχει ένα χωριό. Κι αυτό μου άρεσε, δε μ' εκνεύρισε. Δεν ξέρω κι εγώ πόσα χρόνια είχα να κοιμηθώ έτσι κι άλλα πόσα να ξυπνήσω έτσι. Ίσως και να μην είχε συμβεί ποτέ. Αλλά είναι τέλεια, όλη αυτή η αίσθηση.

Σας συμβουλεύω λοιπόν: Σκατώστε τα στη ζωή σας, παντού, νιώστε σαν να μην είστε τίποτα, και μετά πάρτε το πρώτο λεωφορείο του ΚΤΕΛ που θα τύχει μπροστά σας και πηγαίνετε στον παππού και στη γιαγιά στο χωριό, ας πούμε σε ένα χωριό της ορεινής Κορινθίας. Αρκεί βέβαια να έχετε παππού και γιαγιά κι αυτοί να ζούνε σε χωριό. Η αίσθηση είναι τέλεια.

Κοίταγα το ταβάνι, κοίταγα τον καθρέφτη απέναντι. «Καλημέρα» έγραφε. Εδώ σε καλημερίζουν μέχρι και τα έπιπλα. Θυμήθηκα τον Τάκη που σε διαολόστελνε στο πρωινό, σε σιχτίριζε στο μεσημεριανό και μάλλον θα σε πλάκωνε στο βραδινό –δεν έχω άποψη, ποτέ δεν ήμουν εκεί βράδυ–, αλλά τη σκέψη αυτή την πέταξα πολύ γρήγορα στο καλάθι των αχρήστων του μυαλού μου.

Είδα δίπλα στο κρεβάτι ένα ραδιόφωνο, ποιος ξέρει από πότε. Ανασηκώθηκα και βάλθηκα να βρω σταθμό. Έπαιζε!

Just a perfect day, drink sangria in the park, and then later, when it gets dark, we go home. Just a perfect day, feed animals in the zoo then later, a movie, too, and then home...

Ω, ναι, αυτή ήταν η τέλεια μέρα. Κι αυτό ήταν το τέλειο τραγούδι για την τέλεια μέρα.

Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο και μου χάριζε μια αίσθηση ζεστασιάς. Σιγά σιγά σηκώθηκα και πήγα να ανοίξω το τζάμι, να μπει λίγος φρέσκος αέρας της άνοιξης στο δωμάτιο και να φύγει η βρόμα από τ' άρβυλα. Δεν είχα όρεξη να έμπαινε μέσα η γιαγιά και να λιποθυμούσε στη στιγμή.

Ένιωσα μια πείνα, το βράδυ είχα φάει μόλις μισή κατσαρόλα κοφτό μακαρονάκι με χταποδάκι κι όσο και να πεις μια λιγούρα την έχεις την επόμενη μέρα. Εγώ, όταν έφτασα στην Κόρινθο, ήθελα να φάω σε κάνα Γκούντις, όμως ο παππούς μου είπε ότι νηστεύουμε και δεν κάνει να φάω Γκούντις.

«Μα θα πάρω το σαρακοστιανό γεύμα», του είπα, τη στιγμή που ονειρευόμουν ένα διπλό ή τριπλό χάμπουργκερ με τόνους από πατάτες.

Σιγά μην ήξερε πώς είναι το σαρακοστιανό ή το χάμπουργκερ για να καταλάβει τη διαφορά.

«Σου έχουμε φαγητό σπίτι», μου είπε.

Και τελικά δεν το μετάνιωσα που έφαγα σπιτικό φαΐ. Και μαζί με μισό καρβέλι σπιτικό ψωμί ήταν ό,τι καλύτερο.

Τώρα βέβαια πάλι πείναγα. Έριξα λίγο νερό στη μούρη μου και πήγα στην κουζίνα.

«Καλώς τον, καλώς τον... Πώς κοιμήθηκες;» με ρώτησε η γιαγιά.

«Γαμάτα», πήγα να της πω, αλλά το έκανα «υπέροχα».

«Εδώ σου έχω πρωινό».

Ήταν πάλι το φοβερό ψωμί με μαρμελάδες.

«Εδώ νηστεύουμε, δεν ξέρω τι κάνετε εσείς στην Αθήνα. Το απόγευμα θα πάμε εκκλησία», είπε ο παππούς.

«Ω, ρε π..., ω, ρε παππού, τι είναι αυτά;» το διόρθωσα τελευταία στιγμή, γιατί το να πω τον παππού «πούστη μου» δεν ξέρω πώς θα το έπαιρνε.

Πήρα μια φέτα ψωμί με μαρμελάδα, στο μέγεθος βατραχοπέδιλου, και βγήκα έξω στην αυλή.

«Συ είσαι της Ελευθερίας;» μου έκανε μια κοντή γειτόνισσα, που δεν ξέρω κι εγώ από πού ξεπετάχτηκε.

«Ε, ναι, ναι».

Βάζω στοίχημα σε δύο λεπτά τα νέα θα τα ήξερε όλος ο νομός Κορινθίας.

«Καλώς ήρθες, αγόρι μου»

«Ευχαριστώ»

«Ο Θεός να σ' έχει καλά».

«Ευχαριστώ».

«Να σε χαίρεται η μανούλα σου».

«Ευχαριστώ».

«Κι ο παππούς κι η γιαγιά».

Ε, δεν της απάντησα, η τύπισσα με δούλευε κανονικά, δεν εξηγείται αλλιώς. Της γύρισα την πλάτη και πήγα προς τα ζώα και το μπουστάνι.

Ήταν όλα πολύ βουκολικά. Κότες, κουνέλια, μαρούλια και κουκιά, κατσίκες κι ένα σωρό άλλα φυτά που μου έλεγε ο παππούς τα ονόματά τους και τα ξέχναγα στη στιγμή. Α, κι ένα γουρουνάκι, το οποίο κατά περίεργο τρόπο μού κίνησε το ενδιαφέρον, παρόλο που έμοιαζε στον Τάκη και υπό νορμάλ συνθήκες θα έπρεπε να το είχα κάνει λουκάνικα στη στιγμή.

«Πάρε να τάϊσεις τις κότες», μου είπε η γιαγιά και μου έδωσε μια κατσαρόλα που είχε ένα κάτι μέσα.

Έριχνα στις κότες κι αυτές μαζεύονταν σαν τρελές στα πόδια μου, αρπάζοντας η μια το φαί της άλλης, σαν να μην είχαν ξαναφάει ποτέ στη ζωή τους. Μετά τάισα και το γουρούνι, έπειτα τα κουνέλια, στο τέλος την κατσικά, μετά φοβήθηκα ότι θα τάιζα κι όλο το χωριό και πήγα μέσα.

Just a perfect day, problems all left alone, weekenders on our own. It's such fun. Just a perfect day, you made me forget myself. I thought I was someone else, someone good.

Τα είχα ξεχάσει όλα. Το εννοώ αυτό, με το ζόρι κοίταξα το κινητό μπάς και είχε πάρει κανείς, παρόλο που δεν ήθελα κανέναν, ούτε τη Λουίζα. Εδώ ήταν ένας άλλος κόσμος, άλλοι άνθρωποι, άλλες σκοτούρες, άλλοι ρυθμοί. Κι αυτό μου άρεσε. Θα μπορούσα να μείνω μια ζωή στο χωριό και

να ταΐζω κότες, ή τουλάχιστον καμιά βδομάδα, μην το παραχέσουμε κιόλας. Τόσο μου άρεσε. Να μην το ξέρω να 'ρχομαι πιο συχνά εδώ...

«Σε λίγο θα φάμε για μεσημέρι», μου είπε η γιαγιά κι εγώ έμεινα να την κοιτάω σαν μαλάκας.

Ήταν περίπου δώδεκα η ώρα, είχα ξυπνήσει κατά τις δέκα.

«Κιόλας; Τι ώρα ξυπνήσατε;»

«Ε, Θανάση μου, εδώ εμείς στο χωριό ξυπνάμε κατά τις πέντε, και τεσσεράμισι καμιά φορά».

«Α, Ο.Κ.».

Τι να 'λεγα δηλαδή; Ότι αυτή είναι η ώρα που πάνω κάτω κοιμάμαι για βράδυ;

Παρ' όλα αυτά πείναγα. Κι ένιωθα κουρασμένος, από τι δεν ξέρω. Λες να 'ναι το κλίμα του χωριού; Μήπως που πέταξα δυο τρεις φορές φαγητό στα ζώα; Μα τόσο κουραστική δουλειά έκανα και δεν το 'ξερα;

Πήγα στο δωμάτιό μου και κάθισα στο κρεβάτι. Με είχε πάρει η μάνα μου στο κινητό. Τέλεια, ούτε Παντελής ούτε Λουίζα, κανείς. Ξάπλωσα με τα ρούχα στο κρεβάτι κι άρχισα να στέλνω μήνυμα στη μητέρα μου. Το έφτασα μέχρι τη μέση. Μετά μ' έπιασε νύστα κι αποκοιμήθηκα...

«That's how people grow up»

Morrissey

Πήγα στην εκκλησία περισσότερο για να κάνω το χατίρι του παππού και της γιαγιάς. Φαντάζομαι ότι ο ίδιος ο Χριστός να έμπαινε εκείνη την ώρα στην εκκλησία, λιγότερη εντύπωση θα δημιουργούσε από μένα. Μαζεμένο όλο το χωριό, με κοίταζαν με την άκρη του ματιού τους έχοντας αλληθωρίσει, για να μην καρφωθούν ότι κοιτάνε εμένα και μόνο εμένα. Μετά από δέκα λεπτά τούς πέρασε βέβαια, αλλά όποιος καινούργιος έμπαινε, ερχόταν κατευθείαν στον παππού και τον ρώταγε αν εγώ ήμουν «της Ελευθερίας». Βέβαια ο παππούς και η γιαγιά ήταν γεμάτοι περηφάνια που με σύστηναν στους συγχωριανούς τους. Δεν περίμενα ότι κάποιος θα είναι τόσο περήφανος για μένα.

Στην εκκλησία βέβαια ήταν βαρετά, αλλά δεν είχα και τίποτε άλλο να κάνω. Ριάλιτι και τελεμάρκετινγκ τα έβλεπα και στην Αθήνα, δεν ήταν ανάγκη να τα δω και στο χωριό. Έπειτα ήταν που νόμιζαν οι δικοί μου ότι είμαι ο επιμελής μαθητής και μου χρειάζεται ξεκούραση, να κοιμάμαι, να μη βλέπω τηλεόραση και τα λοιπά. Ξεκούραση βέβαια από τι; Από το ξύλο; Τέλος πάντων αυτό δεν το έμαθαν ποτέ τους, δε χρειαζόταν άλλωστε. Πάντως στην εκκλησία δεν ήταν και τόσο χάλια όσο περίμενα. Θέλω να πω ότι από ένα σημείο και μετά φεύγουν οι πολύ άγριες σκέψεις, σαν να ηρεμείς κάπως.

Από ηρεμία άλλωστε στο χωριό άλλο τίποτα. Το είχα ρίξει στον ύπνο και στο φαί. Άπειρες ώρες στο κρεβάτι και άπειρες ποσότητες φαγητού, νηστίσιμου βέβαια. Πρέπει να είχα πάρει ήδη κάνα δυο κιλά, το ένιωθα, με όλη αυτή τη νηστεία.

Ένα βράδυ βρήκα στο ραφάκι κάτω από ένα κομοδίνο ένα άλμπουμ με φωτογραφίες και πήρα να το χαζέψω. Όπως το χάζενα, με πήρε ο ύπνος κι

έτσι το συνέχισα το πρωί, μετά τις κότες, τα κουνέλια, τη γίδα, το γουρούνι, τον αλιγάτορα, τις σαλαμάνδρες και την πολική αρκούδα που είχα να ταΐσω.

Ήταν ένα άλμπουμ με φωτογραφίες της μητέρας μου, δεν το είχα ξαναδεί ποτέ μου, δεν το είχε φέρει ποτέ στην Αθήνα, να πεις ότι μετά δεν είχε πού να το βάλει και το είχε επιστρέψει στο χωριό. Σαν να μην ήθελε να ξαναδεί ποτέ αυτές τις φωτογραφίες.

Ήταν η μητέρα μου πολύ νέα, πολύ αδύνατη και πολύ όμορφη. Με τη φόρμα της γυμναστικής σε κάποιες φωτογραφίες, με τις φίλες της να χορεύει σε κάποιο πανηγύρι, ξένοιαστη κι ευτυχισμένη σε άλλες. Καθόμουν και τις χάζενα έτσι όπως ήταν ταξινομημένες με χρονολογική σειρά, μια ζωή μέσα από τακτοποιημένες φωτογραφίες.

I was wasting my time, trying to fall in love, disappointment came to me, and booted me and bruised and hurt me, but that's how people grow up, that's how people grow up.

Ήταν η μητέρα μου σε μια φωτογραφία με τον Λυκούργο και τον πατέρα μου, τον πραγματικό μου πατέρα. Στεκόταν ανάμεσα στα δύο αγόρια, το σώμα της σε ευθεία στάση, σαν να μην ήξερε ποιον να διαλέξει από τους δύο, σε ίση απόσταση κι από τους δύο. Το κεφάλι της όμως έγερνε ελαφρά, πολύ ελαφρά, προς τη μεριά του πατέρα μου, σαν να ήταν γραφτό τελικά να διαλέξει τον Βαγγέλη Τσαρδάκα και η φωτογραφία να το γνώριζε αυτό. Ήταν με τα μαγιό τους, ένα καλοκαίρι πριν είκοσι ίσως χρόνια. Η μητέρα μου φορούσε ένα μπικίνι, οι άντρες ήταν ηλιοκαμένοι και φαίνονταν πολύ γυμνασμένοι. Ήταν όλοι τους σχεδόν παιδιά, γεμάτα γέλιο και χαρά, γεμάτα ομορφιά. Καμιά σχέση με τώρα που έχει χοντρύνει η μάνα μου, που ο Τσαρδάκας είναι μες στη βρόμα. Μόνο ο Λυκούργος προσπαθεί να κρατήσει τη δύναμη των νιάτων του για να επιβάλλεται στους Ελευθερολάκωνες.

Και οι δυο τελικά την πλήγωσαν, και οι δυο την εγκατέλειψαν, η φιλία αυτή διαλύθηκε και καθένας τράβηξε το δρόμο του.

I was wasting my time, looking for love, someone must look at me, and see their sunlit dream, I was wasting my time, praying for love, for a love that never comes, from someone who does not exist.

Η μητέρα μου έγκυος σ' εμένα. Μόνη στη φωτογραφία, να κοιτά κάπου πίσω από το φωτογράφο και να προσπαθεί να βγάλει ένα χαμόγελο με το ζόρι. Και στις επόμενες φωτογραφίες η μάνα μου με τον Τάκη, έναν Τάκη νέο, όμορφο θα έλεγα, πάντως καμία σχέση με το χάλι που είναι τώρα. Τότε φαινόταν πολύ αθλητικός.

«Παντρεύτηκε τον πρώτο σχεδόν που βρήκε μπροστά της, για να μην έχεις πρόβλημα».

Γύρισα και είδα τη γιαγιά μου να στέκεται από πάνω μου. Δεν την είχα ακούσει να μπαίνει στο δωμάτιο, παρόλο που τα ξύλινα πατώματα έτριζαν του κερατά, τόσο απορροφημένος ήμουν με το άλμπουμ.

«Και τελικά να που έχω...» σκέφτηκα, αλλά δε μίλησα.

«Ο Τάκης τότε δεν είχε στον ήλιο μοίρα, δεν ήξερε να κάνει τίποτα, δεν είχε πιάσει λεφτά στα χέρια του. Ενώ η μάνα σου, όσο και να πεις, και το σπίτι στα Καμίνια είχε και το διαμερισμάκι από πάνω και τα κτήματά της εδώ».

Είχα καταλάβει, δεν ήθελα παραπάνω.

«Ήταν τότε να δώσει εξετάσεις, ήθελε να περάσει στο πανεπιστήμιο, αλλά τελικά...»

«... της βγήκα εγώ...» συμπλήρωσα με κάποιο ίχνος ενοχής.

«Ναι, αλλά κανείς μας δεν το 'χει μετανιώσει», μου γέλασε η γιαγιά μου. «Χίλιες φορές καλύτερα εσύ παρά το πανεπιστήμιο».

Χμ... να είναι άραγε έτσι ή να το 'λεγε για να μη με στενοχωρήσει;

Η γιαγιά μου χάιδεψε το κεφάλι.

«Είσαι ό,τι έχουμε και δεν έχουμε».

Και τελικά η μητέρα μου έγινε μοδίστρα, έμαθε να ράβει και να γαζώνει και κλείστηκε στο σπίτι.

Α, να, εδώ κι εγώ, σχεδόν νεογέννητος. Στη μια φωτογραφία η μητέρα μου με κράταγε με απέραντη αγάπη, στην άλλη ο Τάκης με βάσταγε σαν να είχε δύο κιλά άπλυτου πατσά στα χέρια του. Πάντως κι αυτός φαινόταν χαμογελαστός, δεν είχε τη γνώριμη γκριμάτσα αηδίας στα μούτρα του.

... Αυτή πρέπει να είναι από μια εκδρομή που είχαμε κάνει στη Χαλκίδα, σε κάποια ταβέρνα κάπου εκεί. Ο Τάκης είχε αρχίσει να βάζει μερικά κιλά και η μητέρα μου επίσης. Μα πότε να είχαμε πάει στη Χαλκίδα; Θα ήμουν

τριών, τεσσάρων, για παραπάνω δε με κόβω. Από τότε ξαναπήγαμε δύο φορές στη Χαλκίδα και ήρθαμε και κάποιες φορές στο χωριό, αυτές είναι όλες κι όλες οι εκδρομές που είχαμε κάνει. Ακόμα και τα καλοκαίρια στην Αθήνα τη βγάζαμε, άλλο που στο Δημοτικό εγώ έλεγα στους συμμαθητές μου μετά ότι τη μια πήγαμε Ιταλία, την άλλη Ισπανία, κι αυτοί με κοίταγαν σαν χάνοι, επειδή είχαν πάει μόνο στην Κρήτη και τη Ρόδο. Πάλι καλά που είχα δει κάποιες φωτογραφίες από αυτές τις χώρες και τους έλεγα τα μέρη που είχα επισκεφτεί, άσχετο αν τελικά τα σκάτωνα στην πορεία. Έλεγα δηλαδή ότι είχα δει ταυρομαχίες μέσα στο Κολοσσαίο, ότι κάναμε βόλτα με τις γόνδολες στη Μαδρίτη και από το πολύ κύμα αναποδογύρισε η βάρκα κι εγώ κολύμπησα μέχρι την ακτή, κάτι μαλακίες δηλαδή ξεγυρισμένες, που αυτοί τις πίστευαν όλες.

«Μα είχαμε ποτέ χριστουγεννιάτικο δέντρο;» γύρισα και ρώτησα τη γιαγιά μου.

Εγώ μόνο κάτι μπάλες θυμόμουν να κρέμονται από τις κουρτίνες, για να νομίζουν οι απ' έξω ότι το σπίτι είναι στο φουλ στολισμένο και γιορτινό, ενώ εμείς από μέσα τρωγόμασταν και τσακωνόμασταν όπως συνήθως.

«Είχαμε φέρει δυο τρεις φορές με τον παππού αληθινό έλατο, από το δάσος πιο πάνω».

Αυτό θα είναι, κάτι άρχισα να θυμάμαι...

I was driving my car, I crashed and broke my spine, so yes there are things worse in life, than never being someone's sweetie...

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε απότομα η πόρτα και μπήκε ο παππούς μέσα. Ήταν φοβερά ανήσυχος, κάτι τον είχε τρομάξει. Και φαινόταν πολύ βιαστικός.

«Πρέπει να πάμε στην Αθήνα», μας είπε ξερά. «Η Ελευθερία έπαθε καρδιακή προσβολή και την έχουν στο νοσοκομείο...»

I was wasting my life, always thinking about myself, someone on their deathbed said there are other sorrows too...

«Κόκκινο γαρίφαλο»

Γιάννης Πάριος

Καθόμουν σε μια καρέκλα στο θάλαμο με τα ακουστικά στ' αυτιά. Ούτε που ήξερα τι άκουγα, δεν έδινα σημασία. Έβλεπα τη μητέρα μου στο κρεβάτι, να κοιμάται, να αναπνέει βαριά, να μην έχει αίσθηση τι γίνεται δίπλα της τις περισσότερες ώρες.

«Την παρακολουθούμε», μας είχαν πει οι γιατροί.

«Δηλαδή πέρασε ο κίνδυνος;» είχε ρωτήσει η γιαγιά.

«Αυτό θα μπορούμε να το πούμε σε δυο τρία εικοσιτετράωρα. Πάντως την παρακολουθούμε», απαντούσαν οι γιατροί, όποτε μας έκαναν τη χάρη και πέρναγαν.

Βέβαια, ήταν σε στενή παρακαλούθηση, πιο στενή δε γινόταν. Στο θάλαμο βρίσκονταν άλλα πέντε κρεβάτια, σύνολο έξι ασθενείς, χώρια οι ατέλειωτοι συγγενείς τους, που μπαινόβγαιναν,μίλαγαν, γέλαγαν και γενικά και τίποτα να μην είχε κάποιος, με όλη αυτή τη φασαρία σίγουρα θα πάθαινε.

Ο Τάκης καθόταν σε μια καρέκλα στο διάδρομο, το βλέμμα του άδειο, σαν αυτό που είχε όταν μέθαγε και δεν καταλάβαινε τι του γινόταν. Μόνο που τώρα ήταν ξεμέθυστος, αλλά και πάλι δεν καταλάβαινε τι γινόταν γύρω του. Ο παππούς βημάτιζε πάνω κάτω, πιο ήρεμος αυτός. Πάνω κάτω βημάτιζαν κι άλλοι πολλοί σ' αυτό το διάδρομο, συγγενείς που δεν ήξεραν πού να βγάλουν την απόγνωσή τους.

«Θα σας παρακαλέσω να περάσετε έξω», είπε μια νοσοκόμα σε όσους βρισκόμασταν στο θάλαμο και η γιαγιά σηκώθηκε από τα πόδια της μάνας μου, δείχνοντάς μου ότι θα έβγαινε αυτή έξω, για να κάτσω εγώ μαζί της.

Η μητέρα μου ήταν μέσα στα σωληνάκια και τα μηχανήματα. Βασικά δεν ήξερα τι είναι όλα αυτά και πού χρησίμευαν, αλλά φανταζόμουν ότι

το να είναι με άλλους πέντε ή δεκαπέντε σε ένα δωμάτιο δεν είναι και πολύ καλό. Πού και πού έκανε πως κουνιόταν, πως ήθελε κάτι, μερικές φορές άνοιγε και τα μάτια της και τότε έτρεχα πάνω απ' το κεφάλι της. Εδώ και αρκετή ώρα όμως είχε βυθιστεί σε ύπνο. Έβγαλα τα ακουστικά από τ' αυτιά. Βασικά δεν ήθελα να ακούσω άλλη μουσική, τουλάχιστον όχι εκείνη την ώρα, όχι εκεί μέσα. Κι αν τα πράγματα δεν καλυπτόταν; Κι αν πάθαινε κι άλλο έμφραγμα; Κι αν τελικά εγώ τη στενοχώρησα και το έπαθε; Αν ήταν που με είχε δει γονατιστό πάνω από τον Τάκη να δέρνομαι μαζί του κι αυτό της στοίχισε; Ή πάλι μήπως μάλωνε με τον Τάκη συνέχεια όσες μέρες εγώ έλειπα στο χωριό; Αλλά και πάλι εγώ δεν έφταιγα που πήγα κι έφυγα; Ή μήπως έφταιγε ο Τάκης;

Δεν έβγαζα άκρη με όλα αυτά, ίσως να μην είχε και σημασία να βγάλω άκρη εκείνη τη στιγμή. Ξέρω πάντως ότι βρισκόμουν στο νοσοκομείο από την πρώτη στιγμή που ήρθαμε στην Αθήνα και ότι δεν ήθελα να ξαναγυρίσω σπίτι, όχι χωρίς αυτήν.

Βγήκα για λίγο έξω.

«Μήπως πρέπει να δώσουμε κάτι στους γιατρούς για να τη φροντίζουν καλύτερα; Γιατί δεν είναι στην εντατική;» ρώτησα τον παππού μου.

«Μην ανησυχείς, εδώ τα 'χω», έβγαλε ο Τάκης από την τσέπη του ένα φακελάκι και μου το έδειξε προφταίνοντας τον παππού.

Θα ήταν σίγουρα τα λεφτά που έδινε για το ποτό και τα χαρτιά του, κι αυτό για τον Τάκη ήταν μεγάλη θυσία.

«Θα το κανονίσουμε», έσπρωξε ο παππούς το χέρι του Τάκη να τα ξαναβάλει στην τσέπη του.

Δεν ξέρω πώς περνούσαν οι ατέλειωτες ώρες μέσα στο νοσοκομείο, έτσι κι αλλιώς δεν μπορεί να κάνει κανείς τίποτα, δεν έχει και όρεξη να κάνει τίποτα, να διαβάσει δηλαδή ένα βιβλίο ή να ακούσει μουσική. Αυτό που κάνουν όλοι είναι να περιμένουν κόβοντας βόλτες πάνω κάτω, μπας κι ακούσουν ένα καλό νέο ή μια κουβέντα που θα τους δώσει ελπίδα για ένα καλό νέο. Έπειτα πάνε στην καντίνα του νοσοκομείου συνέχεια, πίνουν άπειρους καφέδες, καπνίζουν άπειρα τσιγάρα και συνεχίζουν να κόβουν βόλτες.

Εγώ ένιωθα νευριασμένος, σχεδόν οργισμένος. Ίσως μου ήταν απαραίτητο αυτό για να μη νιώθω απελπισμένος. Αλλά και πάλι δεν

ήξερα με ποιον ή με τι ήμουν οργισμένος: Μ' εμένα; Με τον Τάκη; Με τους γιατρούς και την αδιαφορία τους; Με την κατάσταση; Με τις νοσοκόμες που έμπαιναν με ένα στιλ «Σας έχω χεσμένους, άντε να τελειώνουμε»; Με τους συγγενείς, που κάθονταν στα κρεβάτια των άλλων αρρώστων και τους ενοχλούσαν όλους; Ίσως τελικά να ήμουν οργισμένος και με τη μουσική, δεν ήξερα αν ήθελα ν' ακούσω κι άλλο ή αν μου έλειπε και είχα στέρηση.

Ξαναμπήκα στο δωμάτιο. Ήταν ήδη αργά το απόγευμα, Μεγάλη Τετάρτη. Οι πιο πολλοί συγγενείς ήταν έξω από το θάλαμο, είχαν φύγει ή είχαν κουραστεί να κουτσομπολεύουν πάνω από τους ασθενείς και είπαν να το σταματήσουν για λίγο, να πιουν δηλαδή καμιά γουλιά νερό, γιατί είχε στεγνώσει το στόμα τους, και να συνεχίσουν το θάψιμο με μεγαλύτερη όρεξη.

Κάθισα στο κεφάλι της μητέρας μου κι άρχισα να τη χαϊδεύω. Ποιος ξέρει, ίσως το καταλάβαινε και χαιρόταν μ' αυτό το χάδι. Άνοιξε σιγά σιγά τα μάτια της, για μένα αυτό ήταν ένα μικρό θαύμα.

«Σσςς... πρέπει να ξεκουραστείς», της είπα.

Μου χαμογέλασε. Άνοιξε το στόμα της να μου ψιθυρίσει κάτι.

«Σσςς... θα γίνεις καλά», της είπα εγώ πάλι.

Αυτή έστριψε όσο μπορούσε το κεφάλι της στο αυτί μου, για να μου πει αυτό που ήθελε.

«Δώσε τόπο στην οργή...» μου είπε ξέψυχα.

Άραγε το κατάλαβε ότι ήμουν οργισμένος;

«... στη δικιά σου οργή... άσ' τη να φύγει...»

Και τότε κατάλαβα τι εννοούσε όλα αυτά τα χρόνια που μου έλεγε να δώσω τόπο στην οργή... Έστω και τώρα το κατάλαβα.

Της χαμογέλασα προσπαθώντας να μη δακρύσω, προσπαθώντας να χαμογελάσω. Μακάρι να μην καταλάβαινε τα κρυφά μου δάκρυα.

Έσκυψα πάνω από το κεφάλι της κι άρχισα να της ψιθυρίζω στο αυτί τραγουδιστά «... Κόκκινο γαρίφαλο... κόκκινο γαρίφαλο...», όπως τότε που μου το τραγουδούσε, όταν ήμουν μικρός. Τώρα ήταν αυτή σαν μωρό που ήθελε να του τραγουδήσουν.

Ευχαριστημένη ξανάκλεισε τα μάτια της να κοιμηθεί...

TRACK 27
«All by myself»
Celine Dion

Aνέβαινα με το ασανσέρ στον όροφο του νοσοκομείου όπου βρισκόταν ο θάλαμος της μητέρας μου, κρατώντας στα χέρια μου ένα κουτί με ντόνατς από το φούρνο που βρισκόταν στο άλλο στενό. Ήμουν σχεδόν πανευτυχής, η βελτίωση της υγείας της ήταν θαυμαστική, παρόλο που οι γιατροί είχαν κάποιες επιφυλάξεις και έλεγαν ότι είναι πολύ εξασθενημένη. Όμως χτες ήταν πιο πολλές ώρες ξύπνια, μίλησε και χαμογέλασε σε όλους και μας κράτησε περισσότερη ώρα κοντά της. Ε, αν αυτό δεν είναι θαυμαστική βελτίωση, τότε τι είναι;

Με κοίταγε χωρίς να λέει τίποτα.

«Τι τρέχει, κυρα-Ελευθερία;» την είχα ρωτήσει.

«Έχουμε αφήσει μια συζήτηση που πρέπει να κάνουμε», μου απάντησε εκείνη, θυμίζοντάς μου την κουβέντα που είχαμε συμφωνήσει κάποιες μέρες πιο πριν, όταν γυρνάγαμε από το γιατρό.

«Γίνε εσύ καλά κι όταν έρθεις σπίτι, θα τα πούμε όλα», της χαμογέλασα εγώ.

Είχε μείνει σιωπηλή για λίγο, ίσως για να πάρει δύναμη και μετά μου είπε σιγανά και αδύναμα:

«Συγγνώμη αν έκανα κάτι λάθος, όμως τα έκανα για σένα».

Ε, μετά από αυτό είχα συγκινηθεί, το ήξερα άλλωστε, το είχα καταλάβει και στο χωριό, κοιτάζοντας τις φωτογραφίες.

Τώρα όμως δεν έβλεπα την ώρα να πάω στο θάλαμο και ν' αρχίσω να τρώω τα ντόνατς, γιατί είχα λυσσάξει της πείνας, ίσως και ν' άκουγα λίγο μουσική από τ' ακουστικά, είχα ξαναβρεί την όρεξή μου και γι' αυτήν. Θα έδινα τα δύο ντόνατς στον παππού και στη γιαγιά, αν και δεν ξέρω τελικά αν έκανα σωστά που τους τα πήρα, ήταν Μεγάλη Παρασκευή και δε θα

ήθελαν να φάνε τίποτα, αν και μπορεί να είχαν μπερδέψει τις μέρες εδώ μέσα, γιατί όλες φαίνονται ίδιες κι ατελείωτες, έτσι που χάνει κανείς πολύ εύκολα την αίσθηση του χρόνου. Το άλλο θα το έδινα στον Τάκη –αυτός δε χαμπάριαζε από νηστείες, ήταν ικανός να φάει ομελέτα με παστουρμά τη Μεγάλη Παρασκευή και να πιει μισό μπουκάλι ούισκι για πρωινό– και τα άλλα δυο θα τα έτρωγα εγώ. Όλη μέρα είμαστε στο νοσοκομείο και στο σπίτι δε μαγειρεύε κανείς, έπρεπε να είχα χάσει κάνα δυο κιλά, όσα δηλαδή είχα πάρει στο χωριό.

Στο ασανσέρ μπήκαν δύο μαυροφορεμένες, που ευτυχώς κατέβηκαν στον πιο κάτω όροφο, αλλά πολύ με χάλασαν. Ήταν πρωί, κοντά οχτώ η ώρα, και δεν κυκλοφορούσε κόσμος πολύς ακόμα στους θαλάμους και τους διαδρόμους. Εκείνη την ώρα γινόταν η καθαριότητα.

Η πόρτα του ασανσέρ άνοιξε, βγήκα και κατευθύνθηκα προς το θάλαμο. Η απόλυτη ησυχία, δε φαινόταν κανείς στο διάδρομο, ούτε ο παππούς με τη γιαγιά και τον Τάκη. Φαίνεται θα είχαν μπει μέσα, θα είχε τελειώσει η καθαριότητα.

Περνώντας από το γραφειάκι των νοσοκόμων και τη γραμματεία του ορόφου, πάλι δε βρήκα κανέναν, θα έκαναν επισκέψεις στους θαλάμους. Δεν ακουγόταν τίποτα, ήταν πολύ ήσυχα και ωραία. Δηλαδή δεν ακουγόταν σχεδόν τίποτα, γιατί μέσα στο γραφειάκι είχαν αφήσει ένα ραδιοφωνάκι ανοιχτό να παίζει. *When I was young, I never needed anyone, and making love was just for fun, those days are gone, livin' alone, I think of all the friends I've known, when I dial the telephone, nobody's home...*

Ωραίο, μελωδικό τραγούδι, κάπου το ήξερα, να δεις τι έλεγαν τα λόγια; Έκανα μερικά βήματα ενώ σκεφτόμουν ποιος, ποια μάλλον, μπορούσε να λέει αυτό το τραγούδι, που σίγουρα το είχα ξανακούσει, και τότε τα επόμενα λόγια του με χτύπησαν σαν κεραυνός. Θυμήθηκα τι έλεγε το τραγούδι, θυμήθηκα τι μπορεί να σήμαιναν αυτά που έλεγε.

All by myself, don't wanna be, all by myself, anymore...

Στάθηκα παγωμένος να κοιτώ μπροστά μου, προς το θάλαμο της μητέρας μου. Δυο νοσοκόμες βγήκαν τρέχοντας.

All by myself, don't wanna live, all by myself, anymore...

«Όχι...» φώναξα με απόγνωση.

Το κουτί που κρατούσα έπεσε από τα χέρια μου, τα ντόνατς χύθηκαν στο πάτωμα, κάποια κύλησαν πιο μακριά. Οι νοσοκόμες πλησίαζαν το γραφειάκι, κάτι φώναζαν, αλλά σαν να είχε μπλοκάρει το μυαλό μου και να μην άκουγα ήχους, σαν να έβλεπα μόνο τη βιασύνη τους και τα στόματά τους να ανοιγοκλείνουν.

Oh, don't wanna live, by myself, by myself, anymore...

Κατέβηκα τις σκάλες των ορόφων σαν τρελός, σκουντώντας όποιον έβρισκα μπροστά μου. Βγήκα έξω στην αυλή και ξέρασα, μην μπορώντας να συγκρατήσω την αναγούλα μου. Μην μπορώντας να συγκρατήσω τα δάκρυά μου...

TRACK 28

«Bitter Sweet Symphony»

The Verve

Στην κηδεία δεν ήταν πολύς κόσμος. Ήταν κάποιες χοντρές πελάτισσες της μητέρας μου. Ήταν μερικές γειτόνισσες, που έκλαιγαν με μαύρο δάκρυ – αυτές που ξημεροβραδιάζονταν πίσω από τις κουρτίνες και τα παράθυρα να μας δουν να σφαζόμαστε. Ήταν κάτι συγγενείς του Τάκη – τα αδέρφια του, τα «ξαδέλφια» μου–, που με το ζόρι κρατιούνταν να μη μας βρίσουν που τους γυρίσαμε πίσω από τις πασχαλινές διακοπές τους, αυτούς είχα χρόνια να τους δω και μάλλον δε θα τους ξανάβλεπα ποτέ. Οι γονείς του Τάκη δεν ήταν, αυτοί είχαν μείνει στο χωριό.

Τους έβλεπα όλους πώς παρατηρούσαν εμένα, τον Τάκη και τη Μαίρη. Πίστευαν ότι εγώ έφταιγα σίγουρα και τώρα ήταν εδώ να δουν πώς θα συμπεριφερθεί ο φταίχτης. Γιατί ο πραγματικός φταίχτης, ο Τάκης, είχε βάλει τα κλάματα, προφανώς επειδή καταλάβαινε πια ότι δεν ήξερε να ξεχωρίζει το πλυντήριο από την ηλεκτρική κουζίνα και ένιωθε απόγνωση για την αχρηστία του. Τώρα τέλειωναν τα ψέματα και γι' αυτόν, η πολυτέλεια να μπεκρουλιάζει κάθε μέρα και να παίρνει τα έτοιμα χρήματα.

Cause it's a bittersweet symphony this life, trying to make ends meet, you're a slave to the money then you die...

Περπατούσαμε στο νεκροταφείο κι άκουγα δίπλα μου τους άλλους να μιλάνε, να λένε για μετά, αν θα έπρεπε να ξαναγυρίσουν στο χωριό, αν τους συνέφερε να κάνουν τόσα χιλιόμετρα, βενζίνες, διόδια. Αλλά και πάλι τι να κάνανε εδώ; Από σεβασμό δηλαδή δεν άρχισαν να βρίζουν τη μητέρα μου για τη μέρα που διάλεξε.

Περπατούσα δίπλα στον παππού και στη γιαγιά. Κοίταζαν ίσια μπροστά και δε μιλούσαν καθόλου. Είχαν χάσει την κόρη τους, τι μπορούσαν να

πουν;

«Μην ανησυχείς, δε θα σας αφήσουμε μόνους σας», μου έτριψε το χέρι η γιαγιά, σπάζοντας τη σιωπή.

Ο Τάκης είχε βαλαντώσει στο κλάμα, τον κράταγαν τα αδέρφια του, ενώ ο παππούς άρχισε να ξεμακραίνει μόνος κι αμίλητος μπροστά.

Well, I've never prayed, but tonight I'm on my knees, yeah, I need to hear some sounds that recognize the pain in me, yeah...

Εγώ δεν μπορούσα να κλάψω, και να ήθελα δηλαδή, δε μου έβγαινε. Είχα νευριάσει με όλες εκείνες τις μαυροφορεμένες άγνωστες που πενθούσαν, και μοιρολογούσαν, και κουτσομπόλευαν, και караδοκούσαν να δουν κάτι, ν' ακούσουν μια φράση, μια λέξη από μας, για να έχουν μετά να σχολιάζουν.

Well have you ever been down?

Πιστεύω ότι κάτι είχε αρχίσει να αλλάζει μέσα μου όλες αυτές τις μέρες. Δεν ξέρω τι, δεν ξέρω γιατί, ξέρω όμως ότι συνέβησαν πολλά, πάρα πολλά, περισσότερα ίσως από αυτά που θα μπορούσα ν' αντέξω. Μπορεί να ήταν και οι τελευταίες κουβέντες που είπα με τη μητέρα μου ή πάλι το άλμπουμ με τις φωτογραφίες, ή ίσως ότι με εγκατέλειψαν έτσι γνωστοί και φίλοι.

«Θερμά συλλυπητήρια», μου έστειλε ένα sms ο Παντελής.

«Συλλυπητήρια», μου έστειλε ύστερα από ώρες ένα και ο Τάσος. Πάλι καλά που δε μ' έβρισε επειδή δεν τον είχα πάρει τηλέφωνο στη γιορτή του.

Ξέμεινα να προχωρώ μόνος μου πιο πίσω από τους άλλους, ενώ αυτοί κατευθύνονταν στο καφενείο. Γύρισα να κοιτάξω, σαν να με καλούσε κάτι ή κάποιος. Είδα μακριά τη Λουίζα και τον Δημήτρη να αφήνουν λουλούδια στον τάφο της μητέρας μου. Έμεινα να τους κοιτώ παραξενεμένος, ή μάλλον γεμάτος ευγνωμοσύνη, δεν ξέρω, δεν το είχα νιώσει και πολύ συχνά αυτό το συναίσθημα για να καταλάβω πώς είναι. Η Λουίζα! Κι ο Δημήτρης!

Έκαναν το σταυρό τους κι έφυγαν από άλλο δρόμο, δε θα έρχονταν στο καφενείο. Άρχισα να περπατώ προς το μέρος τους, να τους χαιρετήσω και να τους ευχαριστήσω. Αυτοί ξεμάκραιναν βιαστικά, ίσως να είχαν καταλάβει πως πήγαινα προς τα κει, ίσως να μην ήθελαν να μου μιλήσουν, ποιος ξέρει...

Από την άλλη μεριά είδα ξαφνικά να ανεβαίνει ένας άντρας, αυτός δε με είδε. Φορούσε μαύρο κοστούμι, κρατούσε λουλούδια και πήγαινε προς τον τάφο της μάνας μου. Δυσκολεύτηκα να τον αναγνωρίσω, αλλά μου φάνηκε τελικά πως ήταν ο Τσαρδάκας, ο πραγματικός μου πατέρας! Δεν μπορεί να έκανα τόσο λάθος, σίγουρα αυτός ήταν, πού να τον αναγνωρίσω με το κοστούμι. Θυμήθηκα τη φωτογραφία, ο Λυκούργος νέος κι ωραίος, το ίδιο και η μάνα μου και ο Βαγγέλης. Και μετά η προδοσία και ο χωρισμός, η εγκυμοσύνη και το δυστύχημα του πατέρα μου. Ίσως ο Τσαρδάκας να ήθελε να αποχαιρετήσει τα νιάτα του, την υγεία του, ίσως να ήθελε να πει ένα συγγνώμη με τον τρόπο του. Ίσως τελικά αυτός να ήταν ο πραγματικός ένοχος! Ποιος ξέρει! Εξάλλου δεν είχε καμία σημασία πια. Πάντως ήξερε, γνώριζε την ύπαρξη της μητέρας μου, μπορεί όχι τη δικιά μου, αλλά της κυρα-Ελευθερίας σίγουρα. Ή ίσως και να είχε δει κάνα κηδεϊόχαρτο ή να του το είπε κανείς. Είχα μπερδευτεί, δεν ήξερα τι να υποθέσω. Τελικά αποφάσισα ότι δεν έπρεπε να σκέφτομαι τίποτα. Κοίταξα πάλι μπροστά να βρω τη Λουίζα και τον Δημήτρη. Είχαν εξαφανιστεί, είχαν ήδη φύγει.

I let the melody shine, let it cleanse my mind, I feel free now, but the airwaves are clean and there's nobody singing to me now...

Επέστρεψα στο καφενείο. Έξω βρισκόταν ο Τάκης, μόνος του, κάνοντας το ένα τσιγάρο πάνω στ' άλλο. Με κοίταξε με ένα άδειο βλέμμα, σαν να ήθελε να πει κάτι, αλλά δεν ήξερε τι. Τελικά ίσως να μην είναι και τόσο εγωιστικό να κλαις για τον εαυτό σου, για το τι θ' απογίνεις.

Τον χτύπησα απαλά στην πλάτη.

«Θα τα καταφέρουμε», του ψιθύρισα και μπήκα μέσα.

Αυτός με κοίταξε παραξενεμένος, σχεδόν αιφνιδιασμένος. Εγώ όμως τουλάχιστον έδωσα τόπο στην οργή... στην οργή μου! Επιτέλους!

TRACK 29

«Boulevard of Broken Dreams»

Greenday

I walk a lonely road, the only one that i have ever known, don't know where it goes, but it's home to me and I walk alone...

Η γιαγιά κι ο παππούς ήρθαν να μείνουν σπίτι για όσο χρειαζόταν. Βολεύτηκαν στο δωμάτιο του Τάκη και της μητέρας μου και πήραν και το μικρό Νικόλα μαζί τους, για να μην είναι μόνος τα βράδια και φοβάται. Ο Τάκης πήγε στο δικό μου δωμάτιο κι εγώ στο διαμερισματάκι από πάνω. Έτσι έμεινε μόνη της η Μαίρη, αυτό δηλαδή που ήθελε πάντα. Έτσι έμεινα μόνος μου κι εγώ, δηλαδή αυτό που ήθελα πάντα.

«Θα έρχεσαι να μας βλέπεις;» μου είπε η Μαίρη λυπημένη, καθώς ανέβαζα τα πράγματα στον πάνω όροφο.

«Ε, καλά, δεν πάω και στον πόλεμο, δέκα σκαλιά πιο πάνω θα 'μαι».

«Ναι, αλλά θα έρχεσαι να μας βλέπεις;»

Στην ουσία είχε δίκιο, δεν είχα πια και πολλά να με ενώνουν με το κάτω σπίτι, καλά έκανε και φοβόταν μήπως δεν κατέβαινα.

«Θα έρχομαι», της είπα.

«Θα μας λείψεις. Λυπάμαι που φεύγεις έτσι».

Δεν απάντησα.

Στο κάτω σπίτι πια θα έμεναν σχεδόν ξένοι άνθρωποι, ο Τάκης με τον παππού και τη γιαγιά, που δεν τον χώνευαν και δεν τους χώνευε, και τα παιδιά, που ελάχιστα ήξεραν τον παππού και τη γιαγιά, αφού ο Τάκης δεν ήθελε να τους επισκέπτονται.

Και να 'μαι μόνος στο διαμερισματάκι, να μην ξέρω τι να κάνω. Κατέληξα στις παλιές συνήθειες, να είμαι συνέχεια ξαπλωμένος στον καναπέ, να παίζω στον υπολογιστή, να καπνίζω και πού και πού να πίνω. Τις πρώτες μέρες –αυτό κι αν ήταν έκπληξη– ερχόταν και ο Τάκης πάνω,

και καλά να δει πώς είχα βουλευτεί, κυρίως όμως για να τα τσούξει λίγο, καθώς κάτω δεν μπορούσε πια.

Η αλήθεια είναι ότι κάποιες στιγμές τον λυπόμουν, κατέληξα να τον θεωρώ κακομοίρη και να του δείχνω οίκτο. Είχε βγει εντελώς έξω από τα νερά του και είχε αλλάξει τις συνήθειές του, αν δεν κάνω λάθος ψιλόκοψε και τα στοιχήματα και τα χαρτιά, γιατί είδε ότι δεν τράβαγε. Τον άφηνα να πιει όσο ήθελε και μετά έφευγε. Δεν του κρατούσα παρέα, τι να λέγαμε άλλωστε; Άσε που υπήρχε πάντα ο κίνδυνος η κουβέντα να πάρει άλλη τροπή, με τον έναν να κατηγορεί τον άλλον για το ποιος έφταιξε. Καθόμουν λοιπόν κι έβλεπα τηλεόραση και μετά από λίγο σηκωνόταν αθόρυβα κι έφευγε.

Η γειτονιά μάς ψιλοαπέφευγε, είχαμε πάψει πια να δίνουμε την ξεκαρδιστική παράσταση που έκλεβε το χειροκρότημα, να πλακωνόμαστε δηλαδή και να βριζόμαστε, και μας έβρισκαν όλοι πολύ ξενέρωτους και μάλλον βαρετούς. Τις πρώτες μέρες επικρατούσε μια περίεργη ησυχία στη γειτονιά, σαν να ήθελαν όλοι να σεβαστούν το θλιβερό γεγονός, όταν έκανε όμως ο πρώτος την αρχή, τότε δώστου όλοι να φωνάζουν, σαν να είχε δοθεί το σύνθημα. Στο σπίτι όμως, στο κάτω σπίτι, επικρατούσε μεγάλη παγωμάρα, υπήρχε ένα θεόρατο κενό, επειδή έλειπε ο άνθρωπος που ήταν ο πιο διακριτικός απ' όλους, που έκανε τη μικρότερη φασαρία, που έλεγε τις λιγότερες κουβέντες. Αν έλειπε κάποιος άλλος, ίσως και να μη φαινόταν τόσο αυτό το κενό. Παράξενο, ε;

I walk this empty street, on the Boulevard of Broken Dreams, where the city sleeps and I'm the only one and I walk alone...

Κατέληξα να κάνω βόλτες μόνος μου, όταν βέβαια είχα πήξει εντελώς από την κλεισούρα. Πού πήγαινα δεν ήξερα, πάντως πήγαινα για ώρες, έβγαινα κατά τις δώδεκα το βράδυ και γύρναγα κατά τις δύο, τρεις ή και τέσσερις. Περπάταγα έτσι χωρίς στόχο, καθόμουν σε κάνα παγκάκι, άκουγα μουσική, δεν έβλεπα σχεδόν κανέναν, πάρα μόνο κάτι ξενύχτηδες, και μετά γύρναγα.

My shadow's the only one that walks beside me, my shallow heart's the only thing that's beating, sometimes I wish someone out there will find me, 'til then I walk alone...

Τελικά ήμουν εντελώς μόνος! Εννοώ ότι και ναυαγός σε ερημονήσι να ήμουν, θα είχα σαλτάρει εντελώς και θα μίλαγα στο πρώτο έντομο και το πρώτο ποντίκι που θα συναντούσα... Τώρα τίποτα. Η αλήθεια είναι ότι περίμενα τηλέφωνο και κοίταγα το κινητό, μήπως πάρει η Λουίζα, ακόμα και για τον Δημήτρη έλπιζα, που λέει ο λόγος. Για τον Τάσο και τον Παντελή βέβαια δεν περίμενα τίποτα, απορώ πώς και δεν τους είχα καταλάβει από την αρχή. Αλλά να μου πεις αν δε μιλάς με τον άλλον, πώς να τον καταλάβεις; Από το πόσο δυνατά βαρα τα πούλια στο τάβλι;

Εκεί κάπου τέλειωναν και οι γνωστοί μου. Πάντως μου είχε καρφωθεί τις πρώτες μέρες η εικόνα του Τσαρδάκα, να έρχεται με κοστούμι και λουλούδια στο νεκροταφείο. Τρόμαζα στην ιδέα να μάθαινε ότι έχει γιο και να ερχόταν να με βρει. Μετά, όσο περνούσαν οι μέρες και δεν εμφανιζόταν, κάπου μέσα μου με έτρωγε να τον συναντήσω, δεν ήξερα για ποιο λόγο ή τι να πούμε, αλλά φαντάζομαι ότι αυτός ήταν ένα σημαντικό μέρος της νιότης της μητέρας μου. Στο τέλος βέβαια, καθώς είχαν περάσει αρκετές μέρες, άρχισα να αμφιβάλλω για το αν τον είχα δει πραγματικά, δηλαδή αν αυτός που είχα δει ήταν στ' αλήθεια ο Τσαρδάκας. Κατέληξε κι αυτή η σκέψη να ξεθωριάσει μέσα μου και να μη μου προκαλεί κανένα ενδιαφέρον πια.

I'm walking down the line, that divides me somewhere in my mind, on the border line, of the edge and where I walk alone, read between the lines, what's fucked up and everything's alright, check my vital signs, to know I'm still alive and I walk alone...

Τις προάλλες μου πέρασε από το μυαλό να ξαναπάω στον τρελογιατρό, μπορεί να μου έλεγε τίποτα. Δεν πήγα βέβαια, το σίγουρο ήταν ότι θα μου έτρωγε άλλα εκατό ευρώ. Κατόπιν άρχισα να ψάχνω το χαρτί που μου είχε γράψει τα ηρεμιστικά. Δεν το βρήκα και ηρέμησα από μόνος μου τελικά.

Έβλεπα τον Τάκη να μη μιλιέται κι αυτό με χάλαγε ακόμα περισσότερο. Τελικά ίσως να μην έφταιγε κι ο ίδιος που κατέληξε έτσι... ποιος ξέρει... Τον έβλεπα απ' το παράθυρο, άκουγα τα βήματά του να έχουν γίνει πιο αργά και πιο βαριά.

Όχι, μπορεί να μην έφταιγε τελικά αυτός για το πώς κατέληξε, αλλά εγώ θα φταίω σίγουρα αν καταλήξω έτσι, σκέφτηκα ένα βράδυ, καθώς

γύριζα από τη βόλτα μου, από το κωλοβάρεμα δηλαδή που έκανα, γιατί δεν είχα και τι άλλο να κάνω.

Ανέβηκα στο δωμάτιό μου κι άρχισα να βγάζω τα cd μου από τις κούτες, τόσες μέρες είχα ανέβει πάνω και δεν τους είχα δώσει καμία σημασία. Είδα κάποια cd και κάποια τραγούδια που μου άρεσε να ακούω πριν μερικούς μήνες, όταν πήγαινα στο γήπεδο, όταν ήμουν στο μπιλιαρδάδικο, τραγούδια που τα είχα συνδυάσει με το ξύλο που έριχνα, με διάφορες φάσεις, με διάφορα πρόσωπα. Τραγούδια που μου ανέβαζαν την αδρεναλίνη, που με «ανάγκαζαν» να θέλω να κάνω πράγματα, που μου έδιναν το ρυθμό σ' αυτά που έκανα.

«Αφού έχεις αρρωστήσει με τη μουσική, τότε πρέπει να βρεις μ' αυτή μόνο τη γιατρεία σου. Μόνο αυτή ίσως σε βοηθήσει να ηρεμήσεις...» Κάπως έτσι δε μου είχε πει η Λουίζα όταν είχαμε πάει εκείνο το πρώτο ραντεβού στην καφετέρια;

Κοίταγα τα cd, κάποια εξώφυλλα ήταν πολύ άγρια, νεκροκεφαλές, γράμματα να χύνονται σαν αίμα, μακιγιαρισμένες μούρες που έκαναν διάφορες γκριμάτσες...

Ρε, λες τελικά να είναι έτσι; αναρωτήθηκα και ξανάβαλα τα cd στην κούτα τους.

Μετά βγήκα έξω από το δωμάτιο σιγά σιγά και τα ανέβασα στο πατάρι. Στις τέσσερις η ώρα τα ξημερώματα!

TRACK 30
«Cry for love»
Iggy Pop

Η μέρα φεύγει, ο Θανάσης Πανόπουλος έρχεται. Κάπως έτσι θα μπορούσα να περιγράψω τις μέρες μου, ή καλύτερα τις νύχτες μου, αφού κάθε βράδυ έβγαινα κατά τις δέκα και γύρναγα ξημερώματα. Αν με παρακολουθούσε κανείς, θα νόμιζε πως είμαι ζόμπι, πως περίμενα τη νύχτα για να βρω τα θύματά μου και να τα δαγκώσω. Βέβαια εγώ, στην καλύτερη περίπτωση, θα γινόμουν ταξιτζής, είχα μάθει πια απ' έξω όλους τους δρόμους, τις διασταυρώσεις, τα αδιέξοδα και τις συντομότερες διαδρομές. Έπαιρνα μαζί μου το mp3, έβαζα ένα άλμπουμ κάθε φορά και εξαντλούσα τη δισκογραφία κάθε καλλιτέχνη. Και μαζί μ' αυτό εξαντλούσα και τις αντοχές μου με τόσα χιλιόμετρα που έκανα.

Πάντως μπορώ να πω ότι δε μου άρεσαν πια τα έντονα τραγούδια, τα πολύ άγρια, με το πολύ μπιτ και τα ντραμς και τα σόλο μπάσο και ηλεκτρική κιθάρα. Προτιμούσα κάτι πιο ήρεμο, για να σκέφτομαι κι εγώ ήρεμα και να περπατώ κανονικά. Ήταν κι αυτό μια αλλαγή...

Πριν βγω από το σπίτι, διάβαζα λίγο κάποια μαθήματα. Ο παππούς είχε πάει τις προάλλες στο διευθυντή του σχολείου και του είχε εξηγήσει την κατάσταση, τα ανεξήγητα δηλαδή, καθώς, όπως και να το πεις, δεν ήμουν και Ο μαθητής που έπρεπε να βοηθήσουν όλοι για το κακό που τον βρήκε. Ο διευθυντής πρότεινε να διαβάσω το καλοκαίρι και να δώσω τα μαθήματα τον Σεπτέμβρη, ίσως γιατί κατάλαβε ότι πιο γρήγορα θα έπαιρνε αυτός σύνταξη παρά θα τέλειωνα εγώ την Τρίτη Γυμνασίου. Επιπλέον ήταν ξεφτίλα, γιατί σε λίγο θα ήμουν συμμαθητής όχι μόνο της Μαίρης, όχι μόνο του Νικόλα, αλλά ίσως και των παιδιών της Μαίρης και του Νικόλα. Κι έτσι καθόμουν τα απογεύματα και διάβαζα μέχρι το βράδυ. Το παράξενο ήταν ότι τα μαθήματα μου φαινόταν εύκολα, σαν να μην

είχα κενά. Τώρα ήμουν περισσότερο συγκεντρωμένος, είχα καταλάβει ότι έπρεπε να προχωρήσω, δεν ξέρω. Πάντως τα πήγαινα σχετικά καλά, τουλάχιστον ήμουν ευχαριστημένος με τον εαυτό μου, ίσως για πρώτη φορά. Ε, θα μεσολαβούσε το καλοκαίρι –όπου βέβαια δε θα έκανα και τίποτα, γιατί δε φαντάζομαι ο Τάκης να έκλεινε ταξίδι στις Σεϋχέλλες, ούτε να με φώναζε κανείς για διακοπές–, οπότε θα τα μάθαινα καλύτερα.

Σε μια από αυτές τις νυχτερινές εξορμήσεις μου είχα βρεθεί έξω από το σπίτι της Λουίζας. Ψέματα, σε όλες τις νυχτερινές εξορμήσεις μου είχα βρεθεί έξω από το σπίτι της Λουίζας. Περίμενα για λίγο από κάτω, ελπίζοντας να τραβήξει την κουρτίνα της, να βγει στο παραθύρι της και να μου πετάξει τη μακριά πλεξούδα της για ν' ανέβω στο δωμάτιό της, τουλάχιστον έτσι μου άρεσε να φαντάζομαι τη σκηνή. Το πιθανότερο όμως θα ήταν να ροχάλιζε του καλού καιρού στη μία η ώρα που ξεροστάλιαζα στην πλατεΐτσα έξω από την πολυκατοικία της.

Έτσι αποφάσισα να αρχίζω τη βόλτα μου ξεροσταλιάζοντας μπροστά στο μπαλκόνι της Λουίζας και μετά να συνέχιζα την προπόνηση για το μαραθώνιο που είχα αρχίσει. Υπήρχε πάντοτε ο κίνδυνος να νομίσαι κανείς, δηλαδή όλοι, ότι είμαι πρεζόνι, κλέφτης ή δολοφόνος. Αυτό θα νόμιζα φυσικά κι εγώ, για τσιμπημένο με κορίτσι δε θα με έκανα για τίποτα στον κόσμο. Έτσι άρχισα να παίρνω κάποιες προφυλάξεις, να ψιλοκρύβομαι πίσω από κάνω δέντρο, κানা παγκάκι, κানা θάμνο, ίσως και κানা σκουπιδοτενεκέ, αυτό θα ήταν το επόμενο βήμα. Κι άρχισε να αποδίδει όλη αυτή η τακτική...

Την πρώτη φορά είδα τη Λουίζα να γυρνά κατά τις δέκα και δέκα στο σπίτι της μετά το φροντιστήριο. Δεν ήταν μόνη της, ούτε ήταν η Τίνα αυτή που έβλεπα να πλησιάζει στην πολυκατοικία. Κρύφτηκα κάπως καλύτερα για να παρακολουθήσω τι θα γινόταν. Όταν η Λουίζα με το άλλο άτομο ήρθαν λίγο πιο κοντά, τότε κατάλαβα ότι ο άλλος ήταν ο Δημήτρης! Η Λουίζα κι ο Δημήτρης; Να αστειεύονται στη μέση του δρόμου και να αποχαιρετιούνται με αγκαλίτσα;

Sayin' I cry for love, till all the plates are broken, cry for love, until my eyes are soakin', yeah cry for love, on every salmon morning, cry for love, 'cause imitation's boring, cry for love...

Ζήλεψα, ζήλεψα αφόρητα, σχεδόν είχα θολώσει, μου ερχόταν να πάω και να τους βρίσω. Δηλαδή αυτό τις προάλλες στο νεκροταφείο ήταν θέατρο; Ότι και καλά ήρθαμε και φύγανε να μη μας δεις εσύ, αλλά με τέτοιο τρόπο για να μας δεις και ότι είμαστε μαζί;

Στέκονταν και χαχάνιζαν, ξένοιαστοι, αμέριμνοι, χαρούμενοι. Κι εγώ τους κοίταγα με άγχος, λυπημένος και μίζερος. Εκείνη τη στιγμή πάλι κάτι είχε καταστραφεί μέσα μου, πάλι δεν έβλεπα καμία διέξοδο. Είχα χάσει τελικά παντού, αυτή ήταν η τελευταία επιβεβαίωση. Όχι ότι δεν ήταν φυσικό να γίνει έτσι, αλλά πάντα έλπιζα να χτυπήσει το κινητό μου, πάντα με μια κλήση το μυαλό μου πεταγόταν σ' αυτήν, πάντα ήθελα να αλλάξουν τα πράγματα.

Η εμμονή μου φούντωσε ξανά. Τώρα πια κάθε μέρα τούς παρακολουθούσα, την έστηνα διακριτικά έξω από το φροντιστήριο και τους έπαιρνα από πίσω, να δω για να ζηλέψω ακόμα περισσότερο.

... an' I cried for love, I did what my heart told me, cried for love, can't stand it when they scold me, yeah I cried for love, on every salmon morning, yeah I cry for love, 'cause imitation's boring, cry for love...

Θα είχαν περάσει πέντε με έξι μέρες που τους ακολουθούσα. Χαχανητά και πειράγματα αυτοί, μαύρες σκέψεις εγώ. Και βέβαια μετά από την καθημερινή σκηνή, εγώ ξανάπαιρνα τους δρόμους ακούγοντας μουσική, βλέποντας τα καταστήματα να κλείνουν, τα λίγα που έμεναν ανοιχτά μέχρι πολύ αργά –κάτι σουβλατζίδικα και κάτι ταβέρνες δηλαδή–, περπατώντας τα άπειρα χιλιόμετρα. Έβαζα το κινητό μου στην μπανάνα που φορούσα γύρω από τη μέση μου, κλειστό κι αφόρτιστο, δεν υπήρχε άλλωστε και κανείς να με καλέσει εκείνη την ώρα. Ούτε και καμία άλλη ώρα...

Κάποιες φορές μάλιστα αποκαμωμένος καθόμουν σε κάνα παγκάκι και αφηνόμουν να δακρύσω. Μετά σηκώνόμουν με περισσότερες δυνάμεις και περπάταγα πάλι. Σαν να μου έκανε καλό αυτή η στάση, σαν να μου έδινε δυνάμεις.

Όσπου μια φορά το είδα, εκεί μπροστά στα μάτια μου... Είχαν γυρίσει από το φροντιστήριο, στέκονταν στην είσοδο της πολυκατοικίας και μιλούσαν. Δε γέλαγαν, ήταν σαν ναμίλαγαν για κάτι σοβαρό, σαν να ανέλυαν κάτι. Η Λουίζα φαινόταν κάπως αγχωμένη, κάπως μπλεγμένη, ο

Δημήτρης από τη μεριά του αρκετά σοβαρός. Μίλαγαν σιγά, ενώ τις περισσότερες φορές έπιανα καμιά λέξη, μαζί με τα γέλια βέβαια, τώρα δε θα καταλάβαινα καν ότι μιλάνε αν δεν τους έβλεπα. Το μυαλό μου βέβαια είχε βάλει μπρος, πάνω κάτω φανταζόμουν τι λέγανε. Ο Δημήτρης θα της τα 'ριχνε, αυτό ήταν, σίγουρα ήταν αυτό. Το μόνο που έπρεπε να κάνω ήταν να κάτσω να δω την κατάληξη.

... in searching for a meaningful embrace, sometimes my self-respect took second place... an' I cried for love, I did what my heart told me, cried for love, can't stand it, when they scold me...

Όλα τέλειωσαν με μια μεγάλη αγκαλιά. Τα σώματά τους είχαν πάρει τέτοια κλίση, που δεν μπορούσα να δω αν φιλιούνταν. Είχαν αποτραβηχτεί σε ένα μέρος λίγο πιο σκοτεινό και πάσχιζα να διακρίνω τι γινόταν χωρίς να καρφωθώ. Ήμουν όμως σίγουρος, είχαν φιληθεί, τα είχαν φτιάξει...

Περίμενα να ανέβει η Λουίζα στο διαμέρισμά της, να δω το φως στο δωμάτιό της. Και ο Δημήτρης το ίδιο έκανε. Περίμενα να δω την κουρτίνα να τραβιέται κι αυτή να χαιρετά τον Δημήτρη στο δρόμο, αυτό όμως δεν έγινε.

Ο συμμαθητής μου πήρε το δρόμο του γυρισμού. Και τότε εγώ, άγνωστο γιατί, από μια παρόρμηση της στιγμής, σηκώθηκα από το θάμνο που είχα κάτσει και άρχισα να προχωρώ προς το μέρος του, πρόσωπο με πρόσωπο, σε λίγα βήματα θα συναντιόμαστε. Ο Δημήτρης κοιτούσε το έδαφος και κλοτσούσε τα πετραδάκια που έβρισκε, δε με είχε πάρει χαμπάρι, μέχρι που πλησιάσαμε αρκετά κοντά. Και τότε σήκωσε το κεφάλι του.

«Θανάση», είπε έντρομος, καθώς αναλογιζόταν όλα αυτά που του είχα κάνει, το ρεζιλίκι εκείνη τη φορά που τον είχα ξεβρακώσει και τον είχα βάλει να τρέξει στην πλατεία, που του είχα σκίσει σχεδόν τη μύτη και του είχα κλέψει το κινητό, τη σπρωξιά που του είχα ρίξει στο πάρτι...

Είδα να κοιτά με την άκρη του ματιού μου δεξιά κι αριστερά, ίσως ψάχνοντας από πού υπήρχε οδός διαφυγής, ποιοι τον έβλεπαν εκείνη τη στιγμή.

Στάθηκα αμίλητος μπροστά του, σαν θηρίο έτοιμο να χιμήξει στο θήραμά του, τουλάχιστον έτσι με έβλεπε αυτός εκείνη την ώρα, φαινόταν στο βλέμμα του ο τρόμος και η ντροπή.

«Συλλυπητήρια για τη μητέρα σου. Είχαμε έρθει κι εμείς στην κηδεία, αλλά ήρθαμε αργότερα, για να μη σε αναστατώσουμε περισσότερο. Πήγαμε κι αφήσαμε μερικά λουλούδια...»

Ο Δημήτρης μίλαγε, μίλαγε πολύ, ίσως για να ξορκίσει το κακό που νόμιζε πως τον περίμενε.

Έβαλα τα χέρια μου στα μπράτσα του, σαν να του ίσιωνα το σώμα. Αυτός φοβήθηκε, τρόμαξε πάρα πολύ, νόμιζε ότι θα συνέχιζα κι εκεί, μπροστά στον κόσμο. Δεν μπορούσα όμως να κάνω τέτοιο πράγμα, στην ουσία δεν είχα κάτι στο μυαλό μου, ούτε ήξερα γιατί περπάτησα για να τον συναντήσω, γιατί προδόθηκα ότι τον παρακολουθούσα. Ο Δημήτρης ήταν ο μόνος που θα είχε όλα τα δίκια του κόσμου να με καρφώσει, να με δώσει, να μου φερθεί άσχημα. Αλλά δεν το 'κανε...

«Να την προσέχεις...» του είπα και είδα την έκπληξη στο πρόσωπό του. Σίγουρα δεν ήταν αυτό που περίμενε από μένα.

«Ε...» πήγε κάτι να ψελλίσει, αλλά δεν του βγήκε.

«Να την προσέχεις...» επανέλαβα, χωρίς να του δώσω σημασία.

Άνοιξα την μπανάνα γύρω από τη μέση μου κι έβγαλα το κινητό, το κινητό του.

«Πάρ' το, μη φοβάσαι, δεν έδειξα το βιντεάκι σε κανέναν», του είπα ψιλογελώντας.

Ο Δημήτρης με κοιτούσε σαν το μαλάκα. Δεν ήξερε πώς να αντιδράσει, ίσως και να νόμιζε ότι του κάνω πλάκα, ότι πίσω μου ήταν ο Τάσος με τον Παντελή, που είχαν ξεραθεί στα γέλια.

«Έλα, πάρ' το... και συγγνώμη».

«Εεε, δεν το θέλω... έχω πάρει άλλο...» απάντησε αμήχανα αυτός.

«Δε μου χρειάζεται. Έτσι κι αλλιώς δεν παίρνει και κανείς».

Άπλωσε δειλά δειλά το χέρι του και του το έδωσα.

«Κι ευχαριστώ για τις προάλλες... Σας είδα και ήθελα να σας μιλήσω», είπα και γύρισα να φύγω.

Έκανα κάποια βήματα και ξαφνικά τον άκουσα πίσω μου να μου λέει: «Σε σκέφτεται και μιλάει για σένα...»

Έμεινα ακίνητος, πιο μπλεγμένος από ποτέ...

TRACK 31

«Dear Prudence»

Siouxsie and the Banshees

Λίγες μέρες πριν κλείσει το σχολείο για εξετάσεις και μετά για καλοκαίρι, άρχισαν οι καταλήψεις. Αυτό είναι ένα ετήσιο έθιμο, που οι ρίζες του χάνονται στα βάθη των αιώνων. Σοβαρά τώρα, πιστεύω ότι υπάρχει μεγάλη σχέση μεταξύ αυτής της ετήσιας γιορτής και της αρχαιότητας, όταν οι κυνηγημένοι πήγαιναν και μπαστακώνονταν σε όποιο ναό έβρισκαν και άντε μετά να τους βγάλεις από κει μέσα. Κάθονταν λοιπόν στο ιερό, μέχρι που βαριούνταν οι διώκτες τους να περιμένουν και την έκαναν στο τέλος, ή τους έσπαγαν εντελώς τα νεύρα και έκλειναν απ' έξω το ναό και τους άφηναν μέσα να πεθάνουν από την πείνα. Τουλάχιστον κάτι τέτοια μας είχαν πει σε κάποια τάξη, θα ήταν μάλλον πρόπερσι ή αντιπρόπερσι, δε θυμάμαι καλά.

Βέβαια στη σημερινή εποχή το έθιμο εξελίχθηκε. Πρώτα πρώτα δεν υπάρχει περίπτωση να πεθάνει κανείς από την πείνα μέσα στο σχολείο, θυμάμαι πέρσι κάποιοι είχαν σηκώσει ένα ψυγείο από κάποιο περίπτερο και το είχαν φέρει στις αυλή, για να υπάρχουν παγωμένες μπίρες και αναψυκτικά. Μετά ψήναμε κάθε μέρα στην αυλή, λουκάνικα κι άλλα κρέατα, έτσι για να περνά η ώρα και για τη φάση. Το αποτέλεσμα βέβαια ήταν πως όχι μόνο δεν ξενηστικωθήκαμε, αλλά βγήκαμε και κάνα δυο κιλά βαρύτεροι. Μετά είναι και το γεγονός ότι κανείς δε βρισκόταν απ' έξω για να μας εμποδίσει να βγούμε, μάλλον οι από μέσα κλείδωναν τις πόρτες και δεν μπορούσαν οι υπόλοιποι να βγούνε να πάνε σπίτι τους, να παίξουν κάνα ηλεκτρονικό. Και τέλος υπάρχει και μια διαφοροποίηση στα αιτήματα. Εκεί δηλαδή που στην αρχαιότητα αυτοί που κλείνονταν μέσα στο ναό ήθελαν να σώσουν το τομάρι τους, στη σημερινή εποχή υπάρχει μια τεράστια ποικιλία λόγων για να κλειστεί κάποιος μέσα: από τη

θέρμανση και την καθαρίστρια μέχρι την παγκόσμια ειρήνη. Φέτος το θέμα ήταν η παγκόσμια ειρήνη. Το δικό μου σχολείο, μαζί με κάποια άλλα της περιοχής, αποφάσισε να κάνει κατάληψη για να σταματήσουν οι πόλεμοι. Ε, γι' αυτό είπαμε να την κρατήσουμε καμιά βδομάδα, να γίνει γνωστή σε όλο τον κόσμο αυτή η ηρωική πράξη, να φέρουμε την παγκόσμια ειρήνη και μετά να πάμε σπίτι μας να κωλοβαρέσουμε για το καλοκαίρι. Φαντάζομαι όλοι οι ηγέτες θα σοκάρωνταν από το γεγονός ότι ένα Γυμνάσιο στα Καμίνια κλείστηκε μέσα για την ειρήνη και θα σταματούσαν αμέσως τους πολέμους, για να μας διευκολύνουν και στις εξετάσεις μας.

Πιστεύω, και να μου το θυμηθείτε, ότι σε καμιά διακοσαριά χρόνια, επειδή το έθιμο θα εξελιχθεί κι άλλο, τα σχολεία θα γίνουν κι αυτά ναοί, αφιερωμένοι στην «Παναγιά την Καταληψιού». Και πιστεύω ότι σοβαρά θα έπρεπε να ασχοληθώ κάποτε στη ζωή μου με την έρευνα –την ιστορική, την αρχαιολογική, δεν ξέρω–, γιατί σας απέδειξα μόλις αυτή τη σχέση που δεν την είχε σκεφτεί κανένας άλλος και γιατί είμαι φτιαγμένος για τα μεγάλα πράγματα. Μερικές φορές είμαι φτιαγμένος απλά, αλλά αυτό είναι άλλο ζήτημα.

Το έθιμο αναβίωσε στην Ελλάδα επειδή ξέφτισαν όλα τα προηγούμενα. Δηλαδή τι να σου κάνουν τα πατροπαράδοτα μπουγελώματα με νερό κάθε τέλος της σχολικής περιόδου, όταν όλη τη χρονιά ξεβρακωνόταν όλη η τάξη στα διαλείμματα και τραβούσε βιντεάκια; Ή όταν πέταγες στον άλλον το καλάθι με τα σκουπίδια; Ε, κάπου το απλό μπουγελωματάκι σου φαίνεται εντελώς ξενέρωτο.

Φέτος βέβαια το δεκαπενταμελές έβγαλε απόφαση να κινηθούν όλα σε ένα «κόσμιο επίπεδο», δηλαδή να μην γκρεμίσουμε συθέμελα τις μεσοτοιχίες, όπως άλλες χρονιές, ούτε να μοιάζει το σχολείο σαν μετά από βομβαρδισμό στο Ιράκ. Εντάξει, σίγουρα κάποια θρανία θα μας χρειάζονταν, όλο και κάποιες πόρτες θα χρησιμοποιούσαμε για το μπάρμπεκιου και για να μην μπει ή βγει άνθρωπος, αλλά μέχρι εκεί. Επίσης αποφασίστηκε να φερόμαστε ευγενικά στους καθηγητές και τους γονείς που θα φώναζαν τους από μέσα «αλήτες» και ότι δεν αφήνουμε τα παιδιά τους να μούνε να δώσουν εξετάσεις, που βέβαια χέστηκαν κι αυτά. Δηλαδή δε θα τους πετούσαμε ούτε καθρόνια, ούτε αυγά, ούτε

τίποτα. Άντε βέβαια να τα εξηγήσεις όλα αυτά στους ξένους που βρίσκονταν στο σχολείο, που είχαν συνηθίσει στα περσινά και τα προπερσινά, αλλά μια φορά η απόφαση πάρθηκε.

Υπάρχει βέβαια και κάτι που μου τη σπάει αφάνταστα στις καταλήψεις, κι αυτό είναι η μουσική. Δηλαδή κάθεται ένας μαλάκας, και καλά ο τυπάς, στη μέση κι αρχίζει να παίζει την κιθάρα του, ενώ οι υπόλοιποι κάθονται εκστασιασμένοι γύρω από τη φωτιά για να τον ακούσουν. Ο κιθαρίστας, επειδή θέλει να βγάλει καμιά γκόμενα, το παίζει παθιασμένος με τη μουσική, έχει πάει και δυο τρία χρόνια ωδείο, ξέρει και κάποια αγγλικά καλύτερα από τους άλλους, γιατί του χρόνου θα πάει Proficiency, κι οι άλλοι τον θαυμάζουν σαν θεό, ενώ μόλις τελικά του κάτσει η γκόμενα, αυτός τους χέζει όλους κι αρχίζει να μπαλαμουτιάζεται μαζί της και οι υπόλοιποι τρώνε απλά τα λουκάνικα. Και πο, ρε, ένα γούστο στη μουσική, άσ' τα να πάνε.

Τις προηγούμενες χρονιές τις χαιρόμουν τις καταλήψεις. Ήταν που ήμουν με τους κολλητούς και τα σπάγαμε όλα κανονικά. Δέρναμε δηλαδή όλους τους ξένους, να μην ξαναπατήσουν εκεί μέσα, σαν ολυμπιακό χωριό είχε καταντήσει το πράγμα, απ' όλα τα κράτη όλοι οι μιζεριασμένοι να τρώνε τζάμπα λουκάνικα. Παίρναμε και κάνα πραγματάκι για το σπίτι, για να θυμόμαστε την κατάληψη. Πρόπερσι είχα πάρει ένα σκάνερ από το γραφείο των καθηγητών, αλλά κάποιοι με γκαντεμιάσανε και δύο τετράγωνα από το σχολείο μού έπεσε κι έσπασε. Ήταν πολύ αργά για να γυρίσω να πάρω τον εκτυπωτή, τον είχε βουτήξει άλλος.

Φέτος όμως τα πράγματα ήταν διαφορετικά, το ένιωθα. Ήταν βέβαια και λόγω της διάθεσής μου, δε μου 'κανε καθόλου κέφι όλο αυτό το τζέρτζελο. Πο, ρε φίλε μου, σαν γέρος σκεφτόμουν πια. Παρ' όλα αυτά πήγα, γιατί δεν είχα και τίποτα καλύτερο να κάνω. Τις τελευταίες μέρες είχα πάει βέβαια σχολείο, πέρναγε κάπως η ώρα, δεν μπορώ να πω. Την τηλεόραση την είχα ψιλοκόψει, το ίδιο και τις τεράστιες βόλτες. Στο σχολείο είχα χαιρετηθεί κάποιες φορές με τη Λουίζα, είχαμε πει και δυο τρία χαζοπράγματα, άντε και κάνα δυο κουβέντες με τον Δημήτρη, κι αυτό ήταν όλο. Πάντως ο Δημήτρης δεν πρέπει να τα είχε με τη Λουίζα, γι' αυτό ήμουν σχεδόν σίγουρος, όπως τους έβλεπα να κινούνται καθημερινά.

Καθόμουν σε μια γωνιά φορώντας τα ακουστικά μου και άκουγα κάπως απαλή μουσική, δηλαδή όχι αυτά τα άγρια που έβαζα άλλοτε. Σαν να είχε δίκιο τελικά η Λουίζα ότι με τη μουσική πάλι θα μπορούσα να ηρεμήσω. Έβλεπα τους γύρω μου να τα σπάνε όλα, στις τάξεις διάφορα ζευγαράκια να βγάζουν τα μάτια τους, άλλους να κατεβάζουν πόρτες για να τις κάψουν, τους ξένους, αλλά και πολλούς Έλληνες, να βουτούν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους, μέχρι και κωλόχαρτα πήγαιναν σπίτια τους, κι όλα αυτά δε μου έκαναν καμία εντύπωση. Είχα αρχίσει κιόλας να μιλάω και σε κάποιους ξένους, μάλλον Αλβανούς, δεν ξέρω ακριβώς, ούτε και μ' ενδιέφερε. Απλά με έβλεπαν μόνο μου και έρχονταν να μου κάνουν τράκα τσιγάρα και ψιλοπιάναμε κουβέντα. Μάλιστα με τσιγκλάγανε να κάνω κι εγώ τα ίδια όπως οι άλλοι, για να πάρουν κι αυτοί θάρρος ν' αρχίσουν.

Όλα αυτά μέχρι την τρίτη μέρα. Εκείνη ακριβώς τη μέρα καθόμουν πάλι και άκουγα το «Dear Prudence» της Siouxsie. Η κομματάρα! Τώρα βέβαια prudance δεν ήξερα ακριβώς τι σημαίνει, το είχα ψάξει όμως στο λεξικό και είχα δει ότι είναι η «αρετή» ή κάτι τέτοιο. Θα το είχα ακούσει ίσα με είκοσι φορές αυτό το τραγούδι, κανονικά δηλαδή. Δεν ξέρω, με ηρεμούσε, ενώ γύρω μου γινόταν ο χαμός. Αυτή η μουσική σαν να με «πρόσταζε» να κάτσω κάτω, να είμαι ήρεμος, να ησυχάσω κι όλα θα φτιάξουν.

Dear Prudence, open up your eyes, dear Prudence, see the sunny skies, the wind is low the birds will sing, that you are part of everything, dear Prudence, won't you open up your eyes?

Εκείνη τη στιγμή ήταν που είδα από μακριά να παραμερίζουν κάποιοι και να ανοίγει ένας διάδρομος ανάμεσα στα παιδιά. Στο σχολείο είχε μπει ο Κλεομένης, κάποιοι άλλοι Ελευθερολάκωνες κι οι κολλητοί μου, ο Τάσος και ο Παντελής. Όλοι οι μαθητές ήξεραν πλέον ποιοι ήταν αυτοί και τι μπορούσαν να κάνουν, και γι' αυτό όλοι τούς φοβούνταν. Ο Κλεομένης έσπρωχνε όποιον έμπαινε στο δρόμο του. Έδειξε στους άλλους τα γραφεία και τις τάξεις και τους χώρισε σε ομάδες. Αυτοί έβγαλαν κάτι μπουκάλια και κάτι στουπιά από σακούλες που κουβαλούσαν μαζί τους. Κατάλαβα τι πήγαιναν να κάνουν. Θα έβαζαν φωτιά όπου έβρισκαν, έτσι για την πλάκα τους, και μετά θα κατηγορούσαν τους ξένους ότι την

έβαλαν αυτοί. Κάπως έτσι θα είχαν μετά μια δικαιολογία για να δέρνουν τα βράδια και να λέει ο κόσμος «Καλά τούς έκαναν».

Εκείνο ακριβώς το πρωί το δεκαπενταμελές είχε καταφέρει να διώξει από το σχολείο όσους έκαναν φασαρίες, όσους είχαν κλέψει, όσους είχαν κάψει. Μερικούς τους ανάγκασε να επιστρέψουν τα πράγματα που είχαν πάρει, άλλους να βάλουν λίγα λεφτά για τις ζημιές. Σίγουρα μέσα στις φασαρίες ήταν και άνθρωποι του Κλεομένη, αυτό μπορώ πια να το πω με σιγουριά και για τις προηγούμενες χρονιές, τις προηγούμενες καταλήψεις. Τώρα έβλεπα πιο καθαρά τα πράγματα, δεν ήταν οι μαθητές που τα έκαναν από μόνοι τους αυτά, ήταν κάποιοι που τους είχαν βάλει να τα κάνουν, ίσως γιατί τους έταζαν «μύηση» κι άλλες τέτοιες μαλακίες.

Και να που τώρα είχε έρθει το μεγάλο αφεντικό να πάρει την κατάσταση στα χέρια του, γιατί η κατάσταση είχε ηρεμήσει επικίνδυνα και δεν τον συνέφερε.

Το προεδρείο του δεκαπενταμελούς πήγε προς τους εισβολείς και άρχισε να μιλά με τον Κλεομένη, να του λέει ότι ήταν αποφασισμένο να κρατήσει την τάξη στο σχολείο. Η απάντηση των Ελευθερολακώνων ήταν η σπασμένη μύτη του προέδρου και διάφοροι μώλωπες στα άλλα μέλη. Άρχισε δηλαδή να πέφτει κανονικό ξύλο, μόνο που κάποιοι έδιναν και κάποιοι έτρωγαν.

Η Λουίζα κι ο Δημήτρης είχαν πλησιάσει κοντά στην ομάδα του Κλεομένη, ήθελαν να μιλήσουν κι αυτοί, να προσπαθήσουν να ηρεμήσουν τα πράγματα. Πετάχτηκα από τη θέση μου, ξέροντας ότι κι αυτοί τελικά θα την πλήρωναν, ο Κλεομένης δεν έκανε διάκριση αν ήταν να δείρει. Άρχισα να πηγαίνω προς τα κει.

«Ρε σεις, κοιτάτε ποιος είναι δω...» άκουσα την τσιριχτή φωνή του Αρχίδαμου.

Όλοι γύρισαν προς το μέρος μου.

«Βρε, καλώς τον!» μου είπε ο Κλεομένης και με έφτυσε.

Κατόπιν με έδειξε στον Τάσο και τον Παντελή, που με βούτηξαν από τους ώμους, με σήκωσαν και με πέταξαν στον τοίχο. Το κεφάλι μου χτύπησε στο μπετόν, για μια στιγμή νόμισα ότι είχε σπάσει το κρανίο μου. Είχα αιφνιδιαστεί, δεν το περίμενα αυτό από τους, πρώην έστω, κολλητούς μου.

Έπεσα κάτω στο έδαφος, τα μάτια μου είχαν θολώσει κάπως. Λίγα βήματα πιο πέρα έβλεπα τον Κλεομένη, που είχε πιάσει τη Λουίζα και της μιλούσε δείχνοντάς με. Η Λουίζα κοιτούσε προς τη μεριά μου με οίκτο ίσως, με συμπόνια, με λύπηση, δεν ξέρω. Μάλλον τελικά θα ένιωθε απογοήτευση για μένα, ο άλλος θα της τα έλεγε όλα, ποιος ήμουν, τι έκανα, τι είχα κάνει και τι θα μπορούσα να ξανακάνω.

«Ο άνθρωπος δεν αλλάζει, προσποιείται απλά...» ήταν σαν να άκουσα μια στιγμή να λέει ο Κλεομένης.

Είδα, θαμπά, τη Λουίζα να βάζει τα κλάματα και μετά να φεύγει. Ο Δημήτρης την ακολούθησε.

«Λουίζα, όχι, μη... μην τον πιστεύεις», βρήκα το κουράγιο να σηκωθώ και να κάνω κάποια βήματα προς το μέρος της, ενώ αυτή έφευγε.

Το πόδι μιας καρέκλας με βρήκε στο γόνατο, το χέρι μιας πολυθρόνας στην κοιλιά. Ο Τάσος κι ο Παντελής, αφού με έριξαν κάτω, με έφτυσαν κι αυτοί και πέταξαν ξύλα πάνω μου.

«Πάμε εμείς... δικός σας...» είπαν σε κάποιους, δεν ξέρω ποιους, κι άρχισαν να απομακρύνονται.

Με μάτια που δεν έβλεπαν καλά διέκρινα κάτι φιγούρες να έρχονται προς το μέρος μου. Τα πιο πολλά παιδιά είχαν φύγει από το προαύλιο, ο κόσμος είχε διαλυθεί. Κανείς δεν ήταν εκεί για μένα, κανείς δε θα με έσωζε. Όλα τα παιδιά από τα άλλα σχολεία θα είχαν ήδη φύγει να πάνε στις δικές τους καταλήψεις ή στα σπίτια τους, ή θα το είχαν διαλύσει από φόβο.

Και τότε μου ήρθε η πρώτη κλοτσιά στα πλευρά.

Dear Prudence, let me see you smile, dear Prudence, like a little child, the clouds will be a daisy chain, so let me see you, you smile again, dear Prudence, won't you let me see you smile?

Βαρούσαν αλύπητα, όπου έβρισκαν, χωρίς να υπολογίζουν τίποτα. Όπως ακριβώς έκανα κι εγώ κάποτε. Προσπαθούσα να φυλαχτώ, είχα κουλουριαστεί όσο μπορούσα, αλλά αυτοί έβαζαν τα άρβυλά τους όπου έβρισκαν κενό και χτυπούσαν. Ούρλιαζα από πόνο και σφάδαζα, πράγμα που τους έδινε μεγαλύτερη ευχαρίστηση, το ήξερα αυτό το συναίσθημα. Είχα χάσει την αίσθηση του χρόνου, σε λίγο θα έχανα και τις υπόλοιπες αισθήσεις μου.

Δεν ξέρω κι εγώ πόση ώρα πόνου είχε περάσει, από ένα σημείο και μετά το ξύλο μου φαινόταν ίδιο, σαν να είχε σταματήσει ο χρόνος, σαν να μην είχε νόημα να με χτυπήσουν άλλο. Ίσως γιατί ήμουν χτυπημένος παντού.

Άκουσα μια φωνή, μια δυνατή φωνή από πάνω μου. Και μετά και μια άλλη, και μια τρίτη. Το ξύλο είχε μετατοπιστεί, το ίδιο και οι βρισιές. Κάποιοι μάλωναν από πάνω μου. Μιλούσαν και φώναζαν σε μια γλώσσα που δεν καταλάβαινα. Να ήταν ρώσικα; Αλβανικά; Ουκρανικά; Κάτι άλλο; Τα παιδιά που με χτύπαγαν διαλύθηκαν τελικά έπειτα από κάποια λεπτά, άρχισαν να φεύγουν σιγά σιγά, θα είχαν κι αυτά βαρεθεί. Μπροστά σταμισόκλειστα μάτια μου εμφανίστηκε ένα χέρι. Με κόπο έστριψα το πρόσωπό μου να δω ποιος ήταν, ποιος ή ποιοι είχαν διώξει τους άλλους. Και τότε τον είδα! Εκείνο τον ανάπηρο Ρώσο που χτύπαγα εγώ τότε, αυτός ήταν από πάνω μου τώρα μαζί με την παρέα του. Αυτός ήταν, σίγουρα, παρόλο που δεν μπορούσα να διακρίνω καλά, γιατί τα έβλεπα όλα θολά και διπλά, ήμουν σχεδόν βέβαιος. Και η παρέα του, άλλα έξι εφτά άτομα. Δε με είχε αναγνωρίσει μάλλον, πώς θα μπορούσε άλλωστε έτσι που είχα γίνει; Όμως μου έδινε το χέρι του, το ανάπηρο χέρι του, που ήταν σαν κρεμασμένο, να πιαστώ, να κρατηθώ, να βασιστώ και να γυρίσω το σώμα μου. Έβλεπα από το έδαφος που βρισκόμουν να σέρνει το πόδι του προς το μέρος μου, να πάρει μια στάση όσο το δυνατόν πιο βολική για μένα.

Θυμήθηκα το «Live and let die». Θυμήθηκα το «Dear Prudence».

Άπλωσα δειλά δειλά το χέρι μου, ένα χέρι που έτρεμε, κι έπιασα το δικό του. Ήμουν σαν ένα λαβωμένο σπουργίτι με σπασμένες φτερούγες...

TRACK 32
«Shine»
Cyanna

«Εντάξει, ευτυχώς αποφύγαμε τα χειρότερα», κατέληξε ο γιατρός που ήρθε για επίσκεψη σπίτι μια βδομάδα περίπου μετά το ξύλο που είχα φάει.

Ήταν ο ίδιος γιατρός που με είχε μπαντάρει στα επείγοντα. Φαίνεται με βρήκε καλό πελάτη και ήρθε για το κατιτί του.

«Δηλαδή, γιατρέ, ποια ακριβώς είναι τα χειρότερα; Να με πάταγε και κάνα τανκς; Ναι, ουφ, ευτυχώς αυτό το αποφύγαμε...»

Ο γιατρός χαμογέλασε μ' αυτό το ζορισμένο γελάκι που έχουν όλοι οι γιατροί. Πάντα αναρωτιόμουν γιατί είναι τόσο δυσκοίλιοι όταν τους λέει κάποιος ένα αστείο, στο κάτω κάτω της γραφής εγώ υπέφερα κι έκανα και πλάκα με την κατάστασή μου. Μωρέ, αν ήμουν εγώ γιατρός και μου 'λεγε κάνας ασθενής κάποιο αστείο, θα ξεραινόμουνα απ' τα γέλια στη μούρη του...

«Πιστεύω ότι τελικά δεν είναι κάτι τόσο σοβαρό», συνέχισε αυτός άκαμπτος.

«Για σένα, γιατρέ. Για μένα είναι όμως ΚΑΤΙ σοβαρό».

Καλά, δεν ξέρω, μπορεί ο γιατρός να είχε κάνει σε Αφγανιστάν και Βοσνία, να είχε συνηθίσει να τρώει ανάμεσα σε διαμελισμένα σώματα, δεν ξέρω, αν είναι έτσι, πάσο. Εγώ όμως πόναγα μια βδομάδα μετά και δεν μπορούσα να κουνηθώ καλά καλά. Να μην πούμε και για το μαρτύριο της τουαλέτας. Εντάξει, οι εξετάσεις είχαν δείξει ότι δεν είχα σαραβαλιαστεί κι εντελώς, αλλά αυτοί οι μώλωπες δεν έβλεπα να υποχωρούν.

«Ακινησία, αυτό έχω να συστήσω, ακινησία και ξεκούραση».

«Πο, ρε γαμώτο, και είχα προπόνηση καλλιτεχνικού πατινάζ...»

Τσέπωσε την επίσκεψη κι έφυγε.

«Ν' ακούς το γιατρό», βρήκε και είπε και η γιαγιά.

«Και να μην ήθελα, δεν μπορώ να κλείσω τ' αυτιά μου».

Η γιαγιά γέλασε.

«Λοιπόν, θα με βγάλεις καμιά φωτογραφία να με βάλεις κι εμένα έτσι στο άλμπουμ;» της είπα.

«Μην τολμήσεις, κακομοίρη μου, κι έρθεις μ' αυτά τα μούτρα στο χωριό, θα μου τρομάξεις τα ζώα...»

Γέλασα κι εγώ. Γέλασα και πόνεσα. Η χρονιά μου είχε τελειώσει πανηγυρικά μ' αυτό τον τρόπο. Από το δωμάτιό μου περνούσε όλη η οικογένεια, ακόμα κι ο Τάκης. Βάζω στοίχημα ότι πριν από κάνα μήνα ο Τάκης θα είχε ζηλέψει που είχε χάσει την ευκαιρία να με κάνει αυτός έτσι, τώρα όμως έδειχνε να συμπάσχει. Το έδειχνε με τον τρόπο του βέβαια, πίνοντας συνέχεια στο διαμερισμάκι, μέχρι να γίνει εντελώς ντέφι. Και η Μαίρη είχε στενοχωρηθεί, φαίνεται δε γλένταγε τόσο πολύ κάτω, κυνηγώντας συνέχεια τον Νικόλα που κατουριόταν.

Εγώ είχα βρει άλλη απασχόληση, κοίταγα διαρκώς τα μούτρα μου σ' ένα καθρεφτάκι, να δω πότε θα υποχωρήσει η φρίκη. Γιατί μιλάμε για πολλή φρίκη. Το ένα μάτι μπλε, μισόκλειστο, τα χείλια πρησμένα, μπλε κι αυτά, το μέτωπο σκισμένο, κόκκινο όμως από το μερκουροχρώμ, ε, εντάξει, κάτι ξεραμένα αίματα εδώ, λίγα πιο κάτω, ράμματα, ράμματα, ράμματα, ο Φρανκενστάιν ήταν ο γκόμενος μπροστά μου.

Έβλεπα τηλεόραση κι έβαζα μουσική συνέχεια, μέχρι να με πάρει ο ύπνος και να ξυπνήσω, να ξαναδώ τηλεόραση, να ξανακούσω μουσική και να με ξαναπάρει ο ύπνος. Τελικά νόμιζα ότι ζούσα στα όνειρά μου, ότι δεν υπήρχα στ' αλήθεια. Για τόσο ύπνο μιλάμε.

«Ξύπνιος είσαι;» μου έκανε μια μέρα η γιαγιά, ανοίγοντας πολύ προσεχτικά την πόρτα, η οποία έτσι κι αλλιώς έτριζε του κερατά. «Έχεις επίσκεψη».

Στην αρχή ψιλοτρόμαξα κάπως, είπα ότι θα είναι κανείς απ' αυτούς που με πλάκωσαν τις προάλλες και θα του 'χει μείνει το παράπονο ότι δεν έριξε αρκετές. Έτσι θα ήρθε για συμπλήρωμα. Ε, έτσι που ήμουν, να το εξυπηρετούσα το παιδί. Στη συνέχεια όμως αιφνιδιάστηκα όταν είδα στην είσοδο του δωματίου μου τη Λουίζα, μόνη, με ένα κουτί γλυκά στα χέρια, να με κοιτά με συμπόνια. Ήταν πανέμορφη, ό,τι πιο όμορφο είχα δει εδώ

και πολλές μέρες, αν εξαιρέσω βέβαια κάτι καλλιστεία σε μαγνητοσκόπηση που είδα τις προάλλες.

Ήρθε και κάθισε δίπλα μου.

«Τι νέα;» μου είπε, αλλά κατάλαβε τι ξεστόμισε μόλις και βάλαμε τα γέλια.

«Οχ», έκανα εγώ από τον πόνο κι αυτή τρόμαξε, γιατί νόμισε ότι αυτή μου τον προκάλεσε. «Εσύ θα μου πεις νέα».

Άρχισε να μου μιλά για το σχολείο, τις εξετάσεις, τα μαθήματα, ήταν στα μέσα η εξεταστική, για άλλους συμμαθητές, που δεν τους πολυθυμόμουν βέβαια, για την κατάληψη, ότι έληξε την επομένη μετά το περιστατικό.

«Ωραία, άλλη φορά θα πρέπει να το κανονίσω να με δέρνουν πιο νωρίς, μπας και λήγει συντομότερα...»

Ξαναγέλασε. Ήταν πολύ όμορφη όταν γέλαγε, δυο λακκάκια σχηματίζονταν στα μάγουλά της.

Μίλαγε, μίλαγε, μέχρι που εξαντλήθηκαν τα θέματα. Και μείναμε έτσι αμίλητοι, στιγμές αμηχανίας, να κοιτάμε τον τοίχο και να χαζεύουμε την τηλεόραση. Γύρισα να τη δω. Πήγα να πω κάτι, αλλά δε μου βγήκε.

«Θες να μου πεις κάτι, ε;»

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου.

«Ακούω».

Χαμήλωσα την τηλεόραση από το τηλεκοντρόλ κι έβαλα το cd να παίζει.

«Να... άκου αυτό...»

And so it's begun, a journey meant for one, a heart that froze - the life I chose...

«Ωραίο κομμάτι», μου είπε η Λουίζα παραξενεμένη.

Δεν ήξερε τι εννοούσα.

«Σσςς, μη μιλάς, άκου...»

I got one chance to make life shine, make you mine, I need one chance only one chance to make life shine, make you mine. This love will make me sad, will make me lose control, this love will take my soul, this love will make me see, this love will bring me to my knees, every time I believe - every time I see, every time I think you're the other half of me...

Την κοίταγα που είχε κοκκινίσει και ξεροκατάπινε.

«Αυτά ήθελα περίπου να σου πω, τα είπε όμως το τραγούδι καλύτερα από μένα...».

Συνέχισε να κοιτά τον τοίχο και να μη μιλά.

«Πιστεύεις ότι θα έχω αυτή την άλλη μια ευκαιρία;»

Γύρισε και μου γέλασε.

«Όταν γίνεις καλά... βλέπουμε... ίσως πάμε για κάνα καφέ...»

Γέλασα κι εγώ, αυτή τη φορά πόνεσα λιγότερο.

«Ναι, αλλά χωρίς την Τίνα, ε;»

«Χωρίς την Τίνα», συμφώνησε η Λουίζα και γελάσαμε ξανά.

TRACK 33
The last track

Αυτή τη φορά στη γνωστή καφετέρια δεν έπαιζε καμιά μουσική. Κρίμα, γιατί θα ήθελα κάτι απαλό εκείνη την ώρα να παίζει από πίσω.

Καθίσαμε με τη Λουίζα κάπως παράμερα, αν και το μαγαζί δεν είχε πολύ κόσμο, δυο τρία ζευγαράκια μόνο. Αν βρίσκονται στην ίδια κατάσταση μ' εμάς, σκέφτηκα, ίσως είναι καλύτερα να μιλήσει ένας μόνο για όλους, για να μη λέγονται τα ίδια πράγματα σε όλα τα τραπέζια. Δεν το είπα βέβαια αυτό στη Λουίζα, κράτησα το αστείο για τον εαυτό μου, να πάρω θάρρος.

Ήρθε το γκαρσόνι για τις παραγγελίες. Δεν το πιστεύω, πάλι ο ίδιος ήταν, όλο σ' αυτόν πέφτω. Μα καλά, δεν ξεκουράζεται καθόλου; Μιλάμε για ΤΟ ξεκώλωμα, πρωί βράδυ στην ίδια καφετέρια.

«Ε... πρέπει να σου πω κάποια πράγματα για μένα», μπήκα κατευθείαν στα βαθιά όταν έφυγε το γκαρσόνι. «Μπορεί να μη σ' αρέσουν αυτά που θ' ακούσεις, σίγουρα δε θα σ' αρέσουν, αλλά πιστεύω ότι πρέπει να τα ξέρεις».

«Δε χρειάζεται να μου πεις κάτι ιδιαίτερο, τα έχω μάθει».

«Όλα;» είπα εγώ, προετοιμάζοντας τον εαυτό μου για τις κατραπακιές που θα έρχονταν.

«Δεν ξέρω ποια είναι όλα για να σου απαντήσω».

Έμεινα αμίλητος; Τι να της έλεγα, ποια ήταν; Από πού ν' άρχιζα; Από την προϊστορική εποχή; Την εποχή του σιδήρου; Τον Τρωικό πόλεμο; Πάντως είχα σίγουρα πολλά πράγματα και παλιές ιστορίες να της πω.

«Ο Κλεομένης; Ή ο Τάσος κι ο Παντελής;»

«Κι αυτοί... και ο Δημήτρης...»

Στο άκουσμα του Δημήτρη, έμεινα ξερός. Τώρα μάλιστα, θα άκουγα τα χειρότερα.

«Και;»

«Ο Κλεομένης μου είπε τα δικά του κι ο Δημήτρης μετά σε υπερασπίστηκε, μου είπε κάποια άσχημα, μου είπε και καλά».

«Και;»

«Και πιστεύω ότι είναι αυτό που σου είχα πει, τότε έβγαζες αυτό που ήθελες να δείχνεις, τώρα αυτό που θέλεις να είσαι».

«Και;»

Εντάξει, καταλαβαίνω ότι αυτή η κουβέντα δεν είχε και την τεράστια πρωτοτυπία από τη μεριά μου, όμως είχα φαγωθεί να δω πού θα κατέληγε.

«Και δεν είσαι σαν κι αυτούς... πια».

Ξεροκατάπια.

«Και για να μην πεις πάλι “και”, δε χρειάζονται παραπάνω εξηγήσεις, αν θέλεις, μπορούμε να συνεχίσουμε από εκεί που τ’ αφήσαμε».

Θεέ μου, ήταν τόσο απλό τελικά; Δηλαδή όλη αυτή η ιστορία θα έχει και happy end από πάνω; Κάτι δε μου κόλλαγε, κάτι μου φαινόταν αφύσικο, κάτι δεν ταίριαζε στην όλη εικόνα.

Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή, που δεν ήξερα αν έπρεπε να χαρώ ή να είμαι επιφυλακτικός, να μιλήσω ή να σωπάσω, να πιστέψω ή να αμφιβάλλω, εκείνη ακριβώς τη στιγμή ακούστηκαν οι πρώτες νότες μουσικής από τα ηχεία της καφετέριας και συγχρόνως τα πρώτα λόγια του τραγουδιού.

I see trees of green... red roses too, I see em bloom... for me and for you, and I think to myself... what a wonderful world. I see skies of blue... clouds of white bright blessed days... dark sacred nights, and I think to myself... what a wonderful world.

Είναι παράξενο μ’ εμένα αυτό, αλλά ακούγοντας το τραγούδι, πίστεψα τελικά ότι όλα είναι αληθινά. Αληθινά και πολύ ωραία... Η γεμάτη φωνή του Louis Armstrong με ταξίδευε στο μέλλον, σε μια άλλη περιοχή, εκεί που θα άνθιζαν όλα, όλη τη μέρα, εκεί που οι μέρες θα ήταν ήρεμες και ζεστές, οι φίλοι θα ήταν πραγματικοί και θα βρίσκονταν κοντά σου.

The colors of a rainbow... so pretty in the sky, are also on the faces... of people... going by, I see friends shaking hands... sayin... how do you do, they're really sayin... I love you. I hear babies cry... I watch them grow, they'll learn much more... than I'll never know, and I think to myself... what a wonderful world...

Είχα αλλάξει; Δεν ξέρω. Άλλαξα; Μάλλον έτσι φαίνεται. Προς το καλό ή προς το κακό; Ποιος ξέρει τι είναι το ένα και τι είναι το άλλο; Ποιος ξέρει τελικά αν το καλό δεν κρύβει κακό μέσα του ή αν το κακό δεν κρύβει πολύ βαθιά το καλό; Το ζήτημα είναι ότι άρχιζα να βλέπω κι εγώ μια αλλαγή πάνω μου, στη σκέψη μου, στις αντιδράσεις μου, στη μουσική μου. Κι αυτό από μόνο του ήταν καλό, γιατί δεν πήγαινε έτσι το πράγμα παραπέρα.

Έβλεπα και τ' άλλα ζευγαράκια να αγκαλιάζονται και να κρατιούνται χέρι χέρι και να φιλιούνται και ένιωθα ότι αυτόματα είχαν λυθεί όλες οι παρεξηγήσεις, είχαν φύγει όλα τα νεύρα και όλα τα προβλήματα, με το άκουσμα ενός και μόνο τραγουδιού.

Και ένιωθα πως...

«Συγγνώμη, μήπως...»

«... μπορείτε να με πληρώσετε γιατί τελειώνει η βάρδιά μου και πρέπει να παραδώσω;» συμπλήρωσα τη φράση του σερβιτόρου, που διέκοψε τις σκέψεις μου.

Αυτός με κοίταξε καλά καλά, αλλά γέλασε όταν με είδε να του χαμογελάω.

«Είμαι πολύ κωλόπαιδο τελικά», είπα στη Λουίζα, που έσκασε στα γέλια μόλις έφυγε το παιδί.

Μου έδειξε τα ηχεία και κούνησα απαλά το χέρι της σύμφωνα με τη μελωδία.

«Ναι, μπορεί να είσαι. Αλλά και τα κωλόπαιδα δικαιούνται έναν wonderful world, δε νομίζεις;»

Χαμογέλασε και κούνησε με νάζι το κεφάλι της.

Αρκεί να προσπαθήσουν από μόνα τους να φτάσουν σ' αυτόν, σκέφτηκα και αναλογιζόμενος τη δική μου προσπάθεια, αγκάλιασα ευχαριστημένος τη Λουίζα.